

AUTOBUS

AGABORIL

planeta Mágů
(GSMB 6)

© 1993 Václav Semerád

Veškeré připomínky jsou vítány:
ing. Václav Semerád
vsemerad@volny.cz

HGS Geia

Průzkumný hvězdný letoun, vedený v rejstříku Kosmického průzkumu Galaktického společenství jako »HGS Geia, domovská planeta Země«, zdánlivě nehybně visel čtyři světelné sekundy od nově objevené, dosud bezejmenné planety.

V lodi byl klid a ticho, většina členů posádky spala ve svých kajutách. Zmatek spojený s odesláním výsadek strojů utichl teprve nedávno a všichni, kdo zůstali na lodi, teď vychutnávali zasloužený odpočinek. Uvnitř bdělo jen šest Strážců. Neustále drželi nepřetržitou službu u obrazovek svých uxionů.

Isztván Pötösz sledoval časoprojektorem dole na planetě hemžení lidí, spojené s vykládáním materiálu z výsadek letadel, ale protože podle palubního času byla téměř půlnoc, měl co dělat, aby udržel pozornost na obrazovce. Dole bylo pozdní odpoledne, slunce pomalu zapadalo za vrcholky hor a lidé nespěchali. Biologické testy, pochopitelně provedené jako jedny z prvních činností, prokázaly neškodnost zdejších mikroorganismů, průzkumníci už odložili nepohodlné skafandry a chodili jen v kombinézách; samozřejmě s výjimkou hlídek, sedících neustále za řízením gryulů a připravených okamžitě vzletět na pomoc, kdyby bylo třeba.

Planeta měla jedinou pevninu, několik ostrovů velikostí srovnatelných se Sicílií a celou plejádu drobných ostrůvků; byly soustředěny na stejné polokouli, kdežto větší část povrchu planety pokrýval oceán, v němž by nikdo žádný ostrov nenašel.

Pevnina byla pokryta z velké části pralesy. Rostly zde obrovské stromy, obvykle s dlouhými, bohatě rozvětvenými větvemi. Z nich splývaly tmavomodré, u větví baňaté a na koncích třásňovité listy. Stromy byly svými větvemi navzájem propleteny a skrz houštiny by bylo těžké prodírat se pěšky. Z výšky vzdálené oběžné dráhy však byly patrné primitivní osady místních obyvatel. Tvar jejich těla byl podobný lidem, ať už lidem Země, nebo jiným. Hvězdná výprava HGS Geia tedy objevila další humanoidní civilizaci. Těch je dnes ve známém vesmíru mnoho, ale většina pochází pouze z několika skutečně původních kolébek: Aigury, Bardžá, Eio, Kerré, Saimeo a též ze Země. Ostatní, druhotné, vznikly kolonizací neobydlených planet. Nehumanoidních bytostí bylo objeveno mnohem více druhů, i když naopak co do počtu obývaných planet zaujímají menší část Společenství. Objevení další původní humanoidní civilizace by byl veliký úspěch a dalo by se tedy mluvit o štěstí, které průzkumný hvězdolet Geia dosud provázelo.

Úroveň zdejší civilizace zřejmě nebyla nijak vysoká, ale obyvatelé už znali oheň, uměli pracovat s kovy, obdělávali půdu a pěstovali plodiny. Celkově se obraz jejich civilizace blížil obrazu středověku Země. Teď byl proto na pořadu pokus o kontakt s místními lidmi (proč je tak nenazývat). O nějaké kolonizaci planety samozřejmě nebyla řeč, ale posádka HGS Geia neměla důvod spěchat a výzkum dosud neznámé civilizace byl přitažlivější, než průzkum neobydlených, pustých světů, byť s vlastním životem.

Isztván Pötösz však náhle vyskočil a bohapustě zaklel - maďarština, jeho rodný jazyk, má pro tyto případy spoustu velice šťavnatých výrazů. Okamžik ještě nevěřícíma očima zíral na svou obrazovku, pak se natáhl, odklopil krytku z velkého červeného tlačítka a udeřil do něho pěstí.

Vnitřkem »HGS Geia« se rozeznělo hrozivé kvílení sirén. Ospalí lidé vybíhali ze svých kabin, v běhu se dostrojovali a pospíchali na svá místa. Během půl minuty byli už v kabině časoprojektorů shromážděni všichni členové velitelské sekce. A všichni, jako prve Isztván, nechápavě hleděli na opakování události, která je definitivně probudila jako ledová sprcha.

Výsadekový letoun, nevelký pětimístný gryul, právě vyložil skládací domek pro dvojčlennou posádku a teď se tam dole na planetě pomalu vznesl nad lesem, aby opět zamířil do černého kosmu. Téměř neslyšně zakroužil ve výšce, ale náhle, bez jakéhokoliv varování se - rozplynul v čiré nic...

Poradu ani nebylo třeba svolávat. Všichni lidé z vedení výpravy byli od vyhlášení poplachu přítomni, rovněž ostatní členové expedice o pochmurné události věděli - prakticky současně s nimi. Isztvánův uxion pořídil na vyžádání několik desítek záznamů této události, každý z jiného pohledu. Tyto záznamy, patřičně zpomalené, teď prohlíželi všichni kdo měli oči, aby mohli sledovat kdejakou

volnou obrazovku. Všichni byli - celkem zbytečně - vyzváni, aby se pokusili především zjistit příčinu katastrofy, při níž zahynuli zrzavý Boris a kudrnatý Joppiro. O tom, že zahynuli, nebylo pochyb. Záznamy, pořízené zevnitř pilotní kabiny, ukazovaly zcela nepochybnou smrt obou letců. Průzkumný gryul se sice rozplynul během nepatrného okamžiku, ale nezmizel naráz, jeho zkáza se dala nafilmovat a pak zpomaleně promítat. Bylo možné rozpoznat, že zkáza započala naspodu letounu, v jediné vlně postupovala vzhůru, přičemž se materiály letounu jakoby vypařovaly a mizely neznámo kam. Právě tak odspodu roztála i těla obou letců, což byl nejhorší pohled. Bylo zřejmé, že si oba uvědomovali nejen zkázu svého letounu, ale i bolest, kterou si ale nedokázali v tak krátkém okamžiku vysvětlit.

Velitel expedice Geia, zkušený kapitán Kamil Dvořák, se asi po dvaceti minutách bezradně obrátil na nevelkého mladého muže, který spolu s ostatními pátral v obrazovkách po příčině.

»Tohle nevypadá dobře, že?« vytrhl ho z upřeného pohledu na obrazovky.

»To vypadá velice špatně,« odpověděl mladík.

Oba mluvili univerzální řečí »Bar«, kterou v Galaktickém společenství musel každý ovládat aspoň tak dobře, jako svou »rodnou« řeč. Něco takového by na jeho místě asi odpověděl kdokoli z posádky. Tento mladík nebyl obyčejným členem posádky a skutečnost, že si nevěděl rady, něco znamenala.

»Nevím jestli je to ono, ale mám tu nějakou souvislost, pokud to není sama příčina,« ozval se od své obrazovky opět Isztván Pötösz. »Pojď se podívat, Gurroo!«

Mladík, prve oslovený kapitánem, vstal ze svého sedadla a zamířil k Isztvánovi. Ostatní včetně kapitána se ihned připojili ke sledování děje. Isztván jej na časoprojektoru vyvolával znovu a znovu, ovšem pokaždé z jiného pohledu.

Na obrazovce se objevil záběr, při němž většinu lidí v řídicím sále zachvátilo tajemné vzrušení. Dole, hluboko pod startujícím gryulem, vyjel z lesa silný člověk, sedící na zdánlivě nelogickém dopravním prostředku - na mohutném, bytelném čalouněném křesle, vznášejícím se těsně nad zemí. Tento člověk byl velice podobný lidem Země, odlišoval se tak nepatrně, že si všichni povzdychli úžasem. Jenomže...

Gryul na výjevu časoprojektoru už začínal nabírat výšku a rychlost, potřebnou k opuštění planety. Člověk, sedící na létajícím křesle, pohlédl vzhůru a spatřil startující stroj. Pozvedl pravou ruku, na jejímž prostředníku měl lesknoucí se zlatý prsten s velkým křišťálovým kamenem, ukázal prudkým pohybem na gryul a cosi vykřikl.

V té chvíli se téměř současně udály dvě věci. Kámen na prstenu slabě zažhnul zelenavým zábleskem - a současně se nahoře ve výšce rozplynul průzkumný letoun se dvěma piloty.

»Já si to pořád nedovedu vysvětlit,« opakoval už asi po páté Kamil Dvořák, velitel expedice.

»Z toho si nic nedělej, já také nevím, oč jde,« utěšoval ho mladík. Byl to zvláštní člen posádky, všichni ostatní ho oslovovali jménem Gurroa a jednali s ním s respektem.

»Ať mi nikdo netvrdí, že někdo jen tak ukáže rukou a tři tuny materiálu se vypaří. A kdyby se jenom vypařily, zbyl by aspoň oblak prachu a dýmu, ale takhle? Vždyť to vypadá jako černá magie!« držel se za hlavu velitel.

»Ale co kdyby tomu bylo tak, jak říkáš?« řekl najednou Gurroa. Všichni se na něho s udivením podívali.

»No počkej, snad mi nechceš tvrdit, že je něco takového možné a že tomu dokonce věříš?«

»Věřím tomu, co vidím,« opáčil klidně Gurroa. »Když na vlastní oči spatřím čarodějnici letící na koštěti, znamená to, že je asi možné, aby někdo za určitých podmínek takto na koštěti létal. Samozřejmě se pokusím tento jev vysvětlit. Na Zemi bych se například podíval na kalendář - o Svatojánské noci nebo o Haloweenu tam přece nad městy a vesnicemi létají tisíce děvčat na košťatech - pod oděvem mají antigravitační nárameníky, znáte to přece. Může to být halucinace nebo holografická projekce, která nás má jen zmást. Padesát dalších známých jevů může docela přijatelně vysvětlit, co jsme viděli. Jenže tady to asi bude těžší. Halucinaci můžeme vyloučit, uxiony jsou na rozdíl od nás lidí proti ní odolné. Když je něco zapsáno ve spirálách času, muselo to existovat. Ani holografii to nijak lehce nevysvětlíme. Ten čaroděj není projekce, je až nepříjemně skutečný.

Podívejte se také blíže na jeho kuriózní dopravní prostředek. Dal bych nevím co za to, kdybych v něm objevil antigravitační nebo jakékoliv jiné motory, ale nic tam není - a to křeslo přesto létá! Já vím, že černá magie není přijatelné vysvětlení pro většinu vědců, ale prozatím nemáme žádnou hypotézu, která katastrofu našich letadel lépe vystihne. Budeme muset uvažovat i o té magii, abychom nedopadli jako »vědci«, kteří prohlásili, že kameny z nebes padat nemohou, protože tam žádné nejsou.«

»Jenomže - připustíme-li existenci magie, sesype se nám veškerá věda jako domeček z karet a můžeme se vrátit do doby starých Egyptů! O magii nevíme nic víc nežli oni, spíš mnohem méně.«

»Tohle bych se neodvážil tvrdit,« zamračil se Gurroa. »Vezměte si třeba holografii. Pokud by o ní lidé nevěděli, připadala by jim právě tak magická jako to, s čím jsme se tu setkali my. Kdo ví, co vězí za zdejší magií? Jsme tu teprve pár desítek hodin, se zdejší civilizací jsme se dosud takhle zblízka neseťkali a můžeme o ní tvrdit asi jenom to, že nám její první představitel není příznivě nakloněn.«

»Není nakloněn?« vybuchl velitel. »Já v tom vidím jasný útok, cožpak jste to neviděli? Vražedný útok je to!«

»Ani v tom bych nebyl tak kategorický,« zavrtěl hlavou Gurroa. »Víme sice, že nám ta bytost zničila letadlo, ale už nemůžeme tvrdit, že to udělala s úmyslem vraždit lidi. To by musela vědět, že tam uvnitř sedí naši piloti. Co když naše letadlo považovala za nějakou zdejší obludu a zaútočila na ni z tohoto důvodu?«

»To by tu ale musely žít obludy, podobající se letadlům, nebo ne?«

»Já to nevím,« pokrčil rameny Gurroa.

»No dobrá - ať už ta bytost zaútočila s úmyslem zničit nějakou zdejší obludu, nebo naše lidi, co z toho pro nás vyplývá? Jenom to, že se taková katastrofa může velmi snadno opakovat,« podotkl Isztván Pötösz.

»Probůh - máš docela pravdu!« vykřikl velitel. »Neměli bychom raději zavolat zpět všechny výsadky?«

»Naopak! Signalizujte všem, aby se nepokoušeli vzletět a drželi se raději v úkrytu, dokud se tento případ rozumně nevysvětlí,« navrhl Gurroa.

Po krátkém dohadování velitel rádiem nařídil pilotům, aby se nepokoušeli odstartovat, místo toho aby co nejlépe letadla ukryli před zraky obyvatel planety. Všechny letouny dostaly dále příkaz od této chvíle dodržovat klid v éteru a nepotvrzovat ani příkazy.

»Měli jste určitě dobrý nápad, ale přišel trochu pozdě,« prohlásil najednou Camille Prayon, sedící u krajního uxionu vpravo. »Šestka gryul se mi právě rozplynul před očima. Bylo to skoro stejné, jako u Osmičky. Joachim, Arne a Giuseppe se vypařili i s letadlem...«

Ústup

»Myslím si, že situace se dostala do takového stavu, kdy už není možné dál riskovat,« prohlásil Gurroa na shromáždění všech členů expedice, přítomných na palubě HGS Geia.

»Co chceš navrhnout?« zeptal se ho věcně velitel.

»Navrhuji, aby Geia ihned opustila oblast této hvězdy. Další setrvávání u planety může být nebezpečné pro osud expedice,« přikývl Gurroa. »Budu v průzkumu pokračovat sám, moje hvězdné lodi právě dorazily. Mimochodem - zapnul jsem přechodovou ochranu. Při jakémkoliv útoku se Geia okamžitě konvertuje do Evseje.«

Přechodová ochrana byla nejnovější vymožeností HGS Geia. Měla loď zachránit, kdyby se vynořila z nadprostoru v příliš nebezpečném místě. Stávalo se totiž, že hvězdná soustava při pohledu z dálky vypadala normálně, ale zatímco světlo letělo ke vzdálenému pozorovateli, proměnila se hvězda v supernovu, roztáhla se, pohltila své planety a hvězdná loď se pak mohla vynořit hluboko pod povrchem této hvězdy. Výbuch supernovy není ve vesmíru častou událostí, ale během zkoumání Galaxie se několik takových případů přece jen stalo. Proto byla na povrchu hvězdných lodí v poslední době instalována soustava rychlých čidel spojených s nadprostorovým konvertorem »igidhig«. Při sebemenším poškození by loď během milióntiny sekundy opustila Euklidův prostor a stáhla se do bezpečného Evseje. Mělo to menší háček. Přechodová ochrana byla příliš citlivá k mikrometeoritům, které by jinak nebránily v letu, neboť betonový krunýř lodí takové nárazy spolehlivě pohlcoval. Proto byla ochrana zapínána vždy pouze na několik sekund v době přechodu a pak byla opět vypínána. Gurroa ji teď zapnul - doufal, že by mohla ochránit loď i před útokem magickou zbraní?

»To se už nic víc nedovíme o téhle zajímavé civilizaci?« zavrtěl hlavou planetolog Rupsich.

»A co tvoje loď?« opáčila Gurroovi nepřívětivým hlasem navigátorka Maja. »Těm tu nic nehrozí?«

»Hrozí jim totéž,« přikývl Gurroa. »Ale snad už všichni víte, že pro mě žádné nebezpečí neznamená totéž co pro vás. Já vydržím i několik desítek smrtí - zatímco kdokoliv z vás lidí může zemřít jen jednou.«

»Není to právě příjemné - utíkat před nebezpečím,« povzdychl si šedovlasý historik Martin Evans. »Naši dávní předkové tomu říkali - zbabělý útek.«

»Při vsí úctě k historii Země,« obrátil se k němu ihned Gurroa, »pozemšťané bývali v dřívějších dobách pěkní barbaři a dokonce mezi nimi byli i lidožrouti. Válčili spolu skoro nepřetržitě a jenom málo chybělo, aby zničili celou planetu. V tom bych si z nich rozhodně příklad nebral. Přitom jednou z nejpodlejších příčin všech těch krvavých jatek byla právě zbabělost, či spíše to, jak byla zneužívána. Zbabělci bývali zpravidla nesmyslně zabíjeni, pro výstrahu ostatním. Miliony vojáků se pak hnaly do vysloveně sebevražedných bojů, jenom aby nebyli prohlášeni za zbabělce. Čím nesmyslnější byly války, čím zákeřnější a podlejší byly jejich příčiny, tím krutěji byli trestáni ti, kdo couvli do bezpečí. Proč? Jen proto, aby těm druhým způsobili co nejvíce zla, aby pobili co nejvíce lidí na straně protivníka? Jenomže jako zbabělci byli označováni také ti, kdo váhali zabít nevinné malé děti, zbabělci byli i ti, kdo se sami nezabili, když se dostali do rukou protivníkům - jedni i druzí přitom rozhodně výsledek války ovlivnit nemohli. Pozoruhodné bylo, že ti, kdo válku způsobili, se zpravidla drželi pěkně v bezpečí, co nejdál od míst, kde se ostatní pro ně vraždili. Ovšemže, byly výjimky, kdy někteří strůjci těch krvavých masakrů navštěvovali místa zkázy, aby dali najevo, že oni zbabělci nejsou. Ale i pak se jim vedlo lépe a nikdy tak nestrádali, jako ostatní lidé.«

»Tak jsem to nemyslel,« ohradil se Evans. »Nezdá se mi jen to, že ty tu chceš pokračovat a nás posíláš pryč, jako bychom byli malé děti. Že tady nebezpečí hrozí, o tom není pochyb. Proč máš ale všechno zlé brát na sebe jedině ty?«

»V tom případě promiň.« pokrčil rameny Gurroa. »Ale já už jsem vám snad dost jasně vysvětlil, že tady jde o život. Ne o můj, já to v každém případě přežiji. Dosavadní poznatky jsou jasné - ztráty na lidských životech jsou příliš krutá daň za průzkum planety, jejíž obyvatelé o nás nestojí. Geia nebyla vyslána, aby vyhledávala ve vesmíru spory s místními bytostmi, ale aby hledala

neobydlené planety s životními podmínkami přijatelnými pro přebytek lidí ze Země. Nemůžeme si dovolit prodlužovat její pobyt v této oblasti vesmíru, mohla by být nakonec zničena a nesplnila by tak svůj hlavní úkol. Objevení neznámé civilizace je bonbónek navíc, bude určitě zapsán do dějin kosmonautiky, ale pokusy o kontakt je lépe přenechat mně. Tato civilizace je příliš zajímavá na to, abychom ji opustili, ale narazili jsme zde na nebezpečí, které se vymyká dosavadním zkušenostem. Rozumné řešení pak je to, jaké jsem navrhl. Zůstanu tu já se svými loděmi, Geia bude pokračovat dál, jako kdyby tato planeta byla mrtvá a nevhodná k životu.«

»A co naši lidé - jak se dostanou zpátky?«

»Nechte to na mně - já je odtamtud dostanu,« řekl Gurroa tišším hlasem. »Nebude asi možné, abych zachránil materiál, ale lidi transportovat mohu.«

Posádce HGS Geia se toto rozhodnutí příliš nelíbilo, ale všem bylo zřejmé, že Gurroa mluví pravdu. Tuto planetu bylo možné zařadit mezi nebezpečné plným právem - a v tom případě by se průzkumníci obrátili tak jako tak dál do vesmíru. Tady to bylo komplikovanější tím, že na planetě dosud zůstávalo patnáct členů posádky, ale pokud Gurroa slíbil, že je vrátí zpátky, nikoho nenapadlo o jeho slovech pochybovat. Všichni dobře věděli, že se Gurroa umí přemísťovat ve vesmíru i bez letadel, ať už to jsou veliké průzkumné hvězdné lodě, nebo malé výsadkové gryuly. Ovšem na druhé straně to asi nebylo tak jednoduché, neboť i Gurroa měl svá mezihvězdná letadla, zřejmě pro případy, kdy jeho teleportování nestačilo.

Všichni věděli o Gurroově schopnosti přežít i v takových podmínkách, kde by ostatní lidé umírali. Navenek sice vypadá Gurroa jako každý jiný člověk, jeho tělo je oproti jiným živočichům ve vesmíru právě tak slabé a křehké a může snadno podlehnout smrti a rozkladu. Pro každého člověka ale smrt znamená definitivní konec života, ne však pro bytost, zvanou Gurroa. Gurroa totiž není člověk, ale celé množství bytostí, lidí i ne-lidských tvorů, se společným telepatickým vědomím. On sám se sice považuje za jedinou bytost a je tomu nejspíš tak, protože vědomí má jen jediné, ale jeho podstata je jiná než podstata ostatních bytostí. Když některá jeho součást zahyne, společné vědomí sice tuto smrt prožije i s veškerou nepříjemnou bolestí, která k ní patří - ale celek žije dál. Jedna smrt se civilizace Gurroa jako takové příliš nedotkne. Nedotkne se ani samotné obětované části, neboť ta nemá vlastní identitu. Společné telepatické vědomí pak překoná i bolest při násilné smrti a dá se říci, že ztráta jednoho člověka či jiné bytosti není rozhodující. Jedině Gurroa může získávat důležité poznatky i v okamžiku, kdy by jiným lidem smrt navždy zabránila předat je ostatním. To se ostatně již mnohokrát ve vesmíru stalo, Gurroa prožil už několik desítek smrtí, ale on má jiný způsob uvažování, než ostatní lidé.

V případě napadení by hrozila smrt jen části bytosti Gurroa - a ten zřejmě takové riziko v dané chvíli považoval za přípustné. V případě ohrožení jednoho nebo dvou členů své bytosti by je možná i obětoval, ačkoli jiná varianta by byla přemístit je bleskem »šestým nadprostorem« pomocí teleportů, napojených na jeho vůli a přímo ovládaných. Tuto možnost si Gurroa schovával jako záložní prostředek pro případ, že by ho místní obyvatelé začali ohrožovat jako celek.

Díky spojené inteligenční kapacitě svých telepaticky spojených součástí získal Gurroa také nesmírné znalosti, jaké se žádnému člověku nikdy nepodaří dosáhnout. Lidé mohou být experty v jednom úzkém oboru - Gurroa ale věděl všechno, co kdy patřilo do vzdělání lidí několika různých civilizací. Kromě toho znal i tajemství, ke kterým kromě něho neměl přístup nikdo jiný ve vesmíru. Několik desítek jeho lidí prý žilo na obydlených planetách Galaktického společenství, kde o jejich podivných vlastnostech nikdo neměl ani tušení, většina jich ale obývala tajuplnou planetu Gurr, o které též nikdo nevěděl, ani kde se nachází. Vědělo se jenom, že tam jsou záhadné stroje, které žádná jiná civilizace nemá, mají tam svůj domovský přístav mezihvězdné lodě, schopné létat vesmírem mnohem rychleji, než průzkumné lodě Společenství, lodě, které dokáží vytrhávat celé planety z jejich oběžných drah a pak je přemísťovat buď na jinou dráhu u téže hvězdy, nebo i k úplně jiným hvězdám. Tohle všechno mohly být jenom pověsti, protože s určitostí nikdo nic tvrdit nemohl. Gurroa několikrát své stroje použil, vždy ve prospěch Galaktického společenství, ale jak to dělal, to se nepodařilo vypátrat ani Strážcům i s jejich časoprojektory. Spirály času byly v takovém místě vždycky přetřhané a nedalo se z nich několik let nic zjistit.

Gurroa měl s Galaktickým společenstvím úmluvu, podle níž měl na palubě každé průzkumné lodi jedno volné místo. Létal tak se všemi průzkumnými výpravami, ale nebylo to proto, že by neměl

svoje průzkumné hvězdné lodi. Byl s každou výpravou spíše jako její poslední záchrana, kdyby všechny ostatní prostředky selhaly. Jeho telepatie pro lidi z průzkumné lodi znamenala jistotu, že jsou vždy ve spojení s ostatními lidmi Společenství. Gurroa většinou vystupoval jako obyčejný člen výpravy. Držel hlídky spolu s ostatními, kdokoli se k němu mohl obrátit s dotazem a málokdy se stalo, aby neobdržel odpověď. Na průzkumných lodích vládla ve chvílích nebezpečí železná kázeň, kdy slovo kapitána je zákonem, ale v době klidu si tu byli lidé rovni a často se stávalo, že posádka rozhodla i proti vůli svého kapitána a tomu nezbývalo než se podrobit většině. Gurroa se neúčastnil těchto hlasování, pokud k nim docházelo. Stávalo se v době ohrožení, že dal náhle příkazy samotnému kapitánovi; pak ho ale kapitáni bez mrknutí oka poslouchali. Stávalo se to zřídka, ale v takovém případě bylo lepší ihned ho poslechnout a až potom se ptát, co se vlastně děje.

Když tedy Gurroa prohlásil, že průzkumná loď Geia musí opustit planetu, bylo všem jasné, že pro obyčejné smrtelníky průzkum tohoto světa skončil. Kdyby neuposlechli, Gurroa by na ně nenaléhal a dál by byl s nimi, ale všichni by pak měli nepříjemný pocit, že tu překáží a že je Gurroa chrání i na úkor svých vlastních lidí.

Porada byla proto chmurná, ale krátká. Hvězdný letoun, vedený v rejstříku lodí Kosmického průzkumu Galaktického společenství jako »HGS Geia, domovská planeta Země«, počká na členy posádky, kteří se dosud nacházejí na planetě. Ti se nebudou pokoušet odletět na svých gryulech, ale vyčkají na místě, odkud je Gurroa dopraví do bezpečí. Jakmile budou průzkumníci na palubě, odletí Geia k další hvězdě a k další planetě. Planetu podivných bytostí s magickými vlastnostmi bude zkoumat právě tak podivná bytost, ale založená na vědě, jakkoliv její existence hraničí s mysticismem.

Doly na ostrově Kečísvut

»Pozor! Uхни! Co stojíš?«

Tři výkřiky, jeden za druhým, přišly už pozdě. Převržená kára dopadla na bok, ozval se nepříjemný praskot dřevěných postranic - a drcených kostí. Jednomu z dvou mužů padající kára rozdrtila hrud'; z úst mu hned vytryskl proud krve a muž zemřel téměř okamžitě, ani nevykřikl. Zato druhý, kterému kára přimáčkla nohy, začal rvát z plných plic.

Nikdo se ale nepohnul, aby mu pomohl. Dva muži pomalu odepli popruhy od postraňků; převržená kára znamenala pro ně aspoň krátkou úlevu, než přijde dozorce a zjedná pořádek. Ostatní si hleděli svého. Většinou pracovali ve dvojicích, kdy jeden z nich držel veliký sekáč, do kterého druhý bušil kladivem. Všichni tu byli téměř nazí, až na krátké kalhoty, sešité tlustými stehy z hrubě utkaného plátna. Všichni měli tento oděv nabarvený pruhy oranžové a černé barvy, takže každý muž byl jasně patrný na pozadí vyprahlých bílých skal. Tito lidé byli nazýváni trestanci, ačkoliv mnozí z nich tu byli za nepatrné provinění a většina ani nevěděla, co je jim dáváno za vinu. Věděli, že jsou na ostrově zvaném Kečísvut, ale nikdo nevěděl, jak dlouho tu ještě bude. Práce, kterou tu všichni namáhavě vykonávali, byla těžká, ale podle jejího množství se každý večer přidělovalo jídlo a kdo nesplnil své »povinnosti«, dostal méně. Ale ani »plné dávky« nestačily, takže se tu všichni časem stávali hubenými troskami. Ostrov byl pokryt jenom kamením a pouští, která sahala od pobřeží k pobřeží. Uprostřed ostrova byl lom, kde se těžil oslnivě bílý kámen. Ten vozili na kárách k moři - a tam jej házeli do vody. Nebylo zřejmé, zda tam cesta kamene končí, nebo zda je využíván k nějakým podmořským pracem. Zdálo se, že se jedná spíše o nesmyslné házení kamení do moře.

»Na co čekáte, pomozte mu!« vykřikl jeden z mužů. Pustil těžké kladivo a několika skoky doběhl k převržené káře. Zády se o ni opřel, rukama popadl postranici a nohama se silou vzepřel. Kára se nadzvedla jen o pár centimetrů, bohatě to však stačilo, aby se dosud živý nešťastník odplazil ven. Vstát ale nemohl, obě nohy měl zřejmě rozdrcené.

To už přibíhal dozorce, tlustý, zpocení muž, oblečený v jasně bílém obleku, s kulatým kloboučkem na hlavě.

»Všichni snad máte práci, ne?« začal vriskat pisklavým hláskem, který nijak neodpovídal jeho vzhledu. Muži se ihned odvrátili a začali opět bušit do kamenů.

»Tobě se u perlíku nelíbí?« vyjel si dozorce na muže, který unaveně povolil svaly a nechal káru opět dosednout na bezduché tělo mrtvého.

»Budeš raději u vozby?« pokračoval dozorce.

Muž neodpověděl, jen ztěžka oddychoval.

»Víš co? Nahradíš tuhle mrtvolu!« prohlásil dozorce, ale ukázal na zraněného, který konečně omdlel a ležel teď bez ducha na zemi.

»Ty - ty a ty!« rozkřikl se dozorce na nejbližší muže. »Zahod'te nářadí, pojd'te sem! Zvednete tu káru. Ty samozřejmě také, to bude od nynějška tvůj chleba,« obrátil se k muži, který prve káru nadzvedával sám.

Více paží více zmůže a kára se celkem hladce postavila opět na kola. Všichni »pomocníci« se pak rychle rozprchli ke svému nářadí, aby si to snad dozorce nerozmyslel. Kára přece přišla o dva lidi, jeden člověk je nemohl nahradit.

Dozorce to zpozoroval též. Jeden muž tu byl ostatně bez svého partáka a tím přitahoval pozornost.

»Pojd' sem, ty sirotku!« přivolal si ho dozorce. »Tady se oblékni do postroje, budeš teď taky u vozby!«

»Aby tě čert vzal, citlivko!« sykl muž ke svému druhovi, který si prohlížel zakrvácené, odřené popruhy po mrtvém muži. Než se všichni opřeli do postrojů, obrátil se, zdvihl raněného muže a jeho tělo vhodil nahoru na káru.

»Zbláznil ses?« vyjel si na něho jeho bývalý parták. »Co to má znamenat? To chceš, abychom se s ním ještě tahali?«

»Nenecháme ho přece tady,« utrousil nedbale muž.

»Necháváme tu jednoho, proč ne oba?«

»Tamten je mrtvý.«
»Tenhle také,« odsekl muž. »Shod' ho dolů, však se o něho někdo postará!«
»Kdo asi, když ne my?«
»Hyeny takovou práci zbožňují, ty blbečku!« Muž uchopil ležícího za nohu a chtěl jím smýknout dolů, ale v té chvíli ho jiné ruce nadzvedly, takže nemohl nohama zabrat.
»Nech ho tam,« řekl první muž mírně.
»Tebe se tak budu ptát! Pust' mě!«
»Necháš ho nahoře, rozumíš?« zasyčel najednou přísně muž a současně zkroutil svému protivníku ruku, až ten vykřikl náhlou bolestí.
»Co je to tam? Táhněte - chátro!« zavolal dozorce, který už byl na odchodu. Všichni napjali svaly a kára se pohnula po kamenité cestě.
»Stejně zemře, dnes nebo zítra!« sykl vztekle muž, který chtěl prve raněného shodit s káry.
»Myslím, že bude žít,« odušil jeho soucitný soused. »Ty se snad chceš vrátit ke kladivu, ne?«
»Nejde o nohy, troubo, ale docela určitě ti zemře hladu. Když nemůže pracovat, nedostane najíst - to ti pořád ještě nedošlo?«
»Uvidíme,« odušil ochránce raněného a plnou silou se opřel do postrojů. Kára se pohnula vpřed, ale začala se i stáčet ke straně, což donutilo všechny ostatní, aby také oni pořádně zabrali.
»Nech ho být - je vidět, že tu není dlouho,« ucedil další muž, zapřažený do káry. »Někteří jsou takoví, pomáhali by i mrtvolám. Každého to tady přejde, neboj se!«
»To vím, jenomže kvůli němu jsem teď tady!«
»I u káry se dá přežít.«
»Možná - ale rozhodně tu jde o krk mnohem víc.«
»To máš pravdu,« připustil utěšovatel. »Tak zaber hrome, nebudeme všichni dřít na nějakého flákače!«

»Proč se o mě staráš?« hekal ztěžka raněný.
Ležel na hromadě suché trávy, ošetřován svým neznámým zachráncem. Kolem porůznu leželi ostatní trestanci, někteří spolu tiše hovořili, jiní byli potichu.
»A dal jsi mi svou večeři,« pokračoval raněný tiše. »To už vůbec nechápu.«
»Nepotřebuji ji,« pokrčil rameny mladík.
»Ale potřebuješ,« nesouhlasil raněný. »Kdo tady pořádně nejí, dlouho nevydrží. Takových už jsem viděl...«
»Prosím tě, lež klidně a nesahej si na ty nohy,« obracel řeč mladík a pokoušel se mu srovnat přeražené kosti nohy do správné polohy. »Nepleť se do toho, dokud to nebude hotové.«
»Ty jsi ranhojič - nebo jsi u nějakého dělal, že?«
»Tak nějak, proč myslíš?«
»Je vidět, že to umíš. A mohl bys mi prozradit, jak to děláš, že mě nic nebolí? Jenom to strašně svědčí.«
»To bych ti prozradit nemohl, stejně bys to nepochopil,« utrousil mladík a konečně srovnal nohy do podoby, jakou měly zřejmě ještě včera. »A teď počkej, musí se to zpevnit, jinak to praskne znovu.«
»Jen si nemysli, já znám i takové věci, o jakých chátro nemá ani ponětí!« chvástal se zraněný.
»Taky ranhojič?«
»Něco víc, hošíčku,« usmál se samolibě muž. »Já jsem byl totiž kdysi Maibon. Mág Maibon, rozumíš?«
»Nějak mi to nic neříká,« pokrčil rameny mladík.
»No jo, ty jsi štěně, tenkrát jsi ani nebyl naživu,« povzdychl si Maibon. »Já žiju v tomhle vražedném dole skoro dvacet let.«
»To je dost dlouhá doba,« řekl mladík udiveně.
»No právě,« vzchopil se muž. »Stačí, abych vydržel půl roku, pak mě budou muset pustit. Já tu nejsem jako ostatní sběr, já mám slovo, že po dvaceti letech moje trápení skončí a já budu zase tím, čím jsem byl dřív.«

»Mágem?«

»Ano,« přikývl Maibon.

»To je zajímavé,« řekl mladík.

»Tys to nevěděl? Myslel jsem, že to víš - proč by ses se mnou jinak trápil?«

»Věděl jsem jen to, že tě přimáčkla kára,« řekl mladík. »To bylo jasné na první pohled. Také mi bylo jasné, že ten druhý, co tam ležel, je mrtvý. Proto jsem se zabýval tebou, ne proto, co jsi býval nebo čím budeš.«

»Zajímavé. Co ty jsi vlastně býval zač?«

»To ti nic neřekne. Jmenuji se Gurroa.«

»Víš aspoň, proč ses dostal až sem?«

»Nevím.«

»To je nejhorší, co tě mohlo potkat,« litoval ho Maibon. »V tom případě už odsud živý nevyjdeš.«

»Myslíš?«

»Kdo je odsouzen za známý přečin, může pořád doufat, že se dožije konce trestu. Kdo ani neví, co mu je dáváno za vinu, je na tom skoro stejně jako ten, kdo ví, že jeho trest bude trvat do konce jeho dnů.«

»A proč jsi tady ty?« vyzvídal Gurroa.

»Ale - protože jsem se nudil,« mávl rukou Maibon. »Už mě ani nebavilo, že se přede mnou moji poddaní třásli jako ovce před tygrem, chtěl jsem se povyrazit trochu víc. Mág Fomer, můj severní soused, se o své poddané skoro nestaral a ti už se ho ani nebáli, jak to má být u chátřů. Jednoho dne jsem se proto rozhodl, že je naučím, jak se mají chovat. Vtrhl jsem do jejich vesnic, několik jsem jich nechal rozplynout, jiné jsem spálil ohněm, lidi jsem lámal na kousky magickými silami, moc jsem se přitom bavil! Jenže ten měkkota Fomer mě naprosto neočekávaně zažaloval u Rady a dosáhl toho, že mě na dvacet let zbavili magické moci. Mě, Mága!«

»Kolik lidí jsi zabil?«

»Ani nevím, tím se nikdo nezabýval,« mávl rukou Maibon. »Rozuměj, s chátřou se nemazlí nikdo, tu můžeš mlátit jak se ti zlíbí, proti tomu nikdo neřekne ani »ň«. Jen to nesmí být na cizím území. To je pak omezování svrchovanosti, poškození cizího majetku, vytáhli na mě asi padesát takových zločinů, stačilo to právě na dvacet let.«

»No - já bych to asi rozsoudil jinak, ale míchat se do toho nebudu,« řekl Gurroa.

»Taky nečekám, že bys mě osvobodil,« uchechl se Maibon. »Jak se tak dívám, teď snad možná lituješ, že jsi mi pomohl, nebo se mýlím? Mág nejsi - a chátra nás zrovna ráda nemá. Kdo ví, možná teď zase já budu litovat, že jsem ti prozradil něco, co jsi neměl nikdy ani tušit.«

»Mě se bát nemusíš,« řekl klidně Gurroa. »Já po tvé krvi nebažím. A když jsem řekl, že tě uzdravím, tak to platí. Do týdne budeš v pořádku.«

»To bys musel vědět aspoň něco, chlapče,« podíval se na něho podezřívavě Maibon. »Žádný obyčejný člověk přece nikoho neumí uzdravit tak rychle.«

»Nemám žádná kouzla,« řekl Gurroa. »Ten týden si trochu protřpíš, rychleji to neumím.«

»Ale stejně... No nic, jestli se ti to povede, mohl bych si tě koupit, až budu opět Mágem.«

»Před tebou se přece všichni třesou jako ovce,« pokrčil rameny Gurroa. »Kdybys mě koupil, bylo by to nakonec stejné jako teď, nebo i horší.«

»No - to nevím,« zamyslel se Maibon. »U mě nikdo dlouho neslouží, to máš pravdu. Každý mě jednou rozzlobí - a já pak soudím rychle.«

»Jenže máš před sebou ještě půl roku, které budeš muset nějak přežít,« řekl Gurroa. »Poslyš, tebe za těch dvacet let nikdy nenapadlo utéci?«

»To napadne každého,« uchechl se Maibon. »Jenomže to je to poslední co tu každý udělá, víš? Já vím, vypadá to docela jednoduše - prostě se sebereš a jdeš... Nejsou tu ani mříže, ani ploty a těch pár strážných tolik vězňů nemůže uhlídat. To je všechno pravda - jenomže není kam utíkat, víš? Jsme tu na pustém ostrově, kde nic neroste. Kdyby sem nedopravovali jídlo, všichni bychom za pár dnů umřeli hladu. Okolo ostrova Kečísuvut je hrozné moře, přes ně se nikdo živý nedostane. Je plné všelijakých netvorů, jaké si kdo dokázal vymyslet. Říká se, že tam kdysi nebyli, lidé v moři kdysi lovili ryby a jedli je, ale pak si asi některý z Mágů hrál a zaneřádl všechna moře a jezera

tohoto světa obludami podle svého gusta. Ne nadarmo se našemu světu říká Agaboril, svět Mágů. Mágové mohou všechno!«

»To je ovšem dost smutné,« řekl Gurroa.

»Naopak, je to velmi chytře vymyšleno,« pochvaloval si Maibon. »Zvířata si přece mohou chodit kam chtějí a jejich působení na území sousedů není možné trestat. Kdybych tehdy nevtrhl k Fomerovi sám, ale vypustil mu tam pár pořádných oblud, nebyl bych teď tady. Však já ty obludy do jeho říše zase s radostí pošlu, jen co se vrátím!«

»A co kdybych ti přece jen nabídl, abys se mnou utekl?« řekl Gurroa a pátravě se na Maibona podíval. »Já zde totiž nechci zemřít, ani zestárnout. Nebudu tu ani o okamžik déle, než bude nutné. A mohl bych tě vzít s sebou.«

»A kam, prosím tě?« vyprskl Maibon. »Umíš snad létat?«

»Možná,« pokrčil rameny Gurroa.

»A mohl bys mě přenést - kamkoliv?« podíval se na něho Maibon tázavě.

»Kamkoliv? Proč?«

»Kdybych se dostal na jedno místo, kde mám schovaný svůj kouzelný prsten...«

»Stal by ses Mágem dřív?«

»Ovšem,« zasnul se Maibon. »Třeba bych sem mohl dopravit někoho jiného, kdo by sehrál moji roli vězně ještě toho půl roku, co mi zbývá. Až by ho pak pustili, toho mého dvojníka, byl bych už Mágem podle spravedlnosti.«

»To je zajímavé - poslat někoho za sebe trpět,« podivil se Gurroa.

»Samozřejmě by to musel být někdo z chátry,« řekl Maibon rychle. »Stejně bych ho nakonec musel zabít, aby to nemohl nikomu prozradit.«

»Mágoва odměna za službu...« povzdychl si Gurroa. »A mě bys pak zahubil také, že?«

»Tebe ne - kdybys uměl létat, nemůžeš patřit k chátře, to dá rozum,« vrtěl hlavou Maibon. »Copak já vím, co se mezi Mágy seběhlo za dvacet let? Ty můžeš být stejně postiženým, jako já - nejsem první Mág zbavený na čas kouzel a vím, že některým se část kouzelné moci ponechávala - a to může být i tvůj případ. Já tě možná znám, jenže v jiné podobě a to se bez magické moci poznat nedá. Pověděl jsi mi sice své jméno, ale já takové neznám a kdo ví, jaké máš skutečně. Ani já si pořádně nepamatuji, jaká jména jsem kdy nosil. Bylo by to na dlouhé vzpomínání.«

»Jenomže já bych tě mohl přenést někam daleko, odkud by ses možná už nikdy nevrátil,« řekl Gurroa. »Neměl by ses tam špatně, ale nebyl bys už nikdy Mágem.«

»Nikdy?«

»Nejspíš nikdy.«

Bývalý Mág se na svého zachránce podíval tak nevěřicím pohledem, až mu oči vylézaly z důlků.

»To přece nemyslíš vážně!« řekl po chvíli. »Pak ale nejsi bývalým Mágem - toho by to nikdy ani nenapadlo!«

»Proč ne? Co je na tom špatného, být obyčejným člověkem, ale svobodným? Žít v klidu, bez strachu o život, není to pro tebe lákavé?«

»Jenomže ty bys mi tím možná nadobro sebral možnost být zase Mágem!« zavrčel Maibon. »To vůbec není žádné dobrodiní, já nechci být člověkem, když budu zase Mágem!«

»To budeš raději dál žít v tomhle lágru?«

»I kdybych měl před sebou dalších dvacet let galejí, ale s vidinou stát se Mágem, je to tisíckrát lepší, než život obyčejného člověka, pamatuj si to!«

»Divné!« řekl Gurroa.

»Jenom ti radím - zanech naděje, že se odtud dostaneš,« řekl Maibon spiklenecky. »Pokud nejsi Mágem, nemáš naději, ani kdybys skutečně dovedl létat. Já bych jakous naději měl, ostatně - i kdyby mě dopadli, Mága zabít nemohou. Ale jestli se rozhodneš pro útěk ty, nečeká tě nic dobrého.«

»Já si to musím ještě pořádně rozmyslet,« řekl Gurroa.

»Tady není co rozmýšlet,« opáčil Maibon. »I kdybys uměl létat - kdo ví, co už Mágové lidem dovolili - odtud se můžeš dostat, ale křišťálovým koulím neunikneš.«

»Křišťálovým koulím?«

»Ty vlastně nevíš vůbec nic,« povzdychl si Mág. »Moc ti toho neřeknu, nebylo by to ani k tvému dobru, abys věděl víc než je zdravé, ale každý Mág má svou magickou kouli. Když se do ní podívá, může v ní spatřit jakékoliv místo na světě, ale může dokonce i sledovat, co se stalo v minulosti. Tak Mágové snadno zjistí, kam uprchneš - a pak bych byl opravdu nerad ve tvé kůži, to mi věř!«

Takže máte i uxiony, nebo něco s podobnými vlastnostmi, pomyslel si Gurroa. Nahlas neřekl nic, jen uvažoval. Existence časoprojektorů byla závažným faktem, který mohl podstatně ovlivnit průzkum této planety. Pokud mohou Mágové sledovat cokoli na světě, mohou sledovat i cokoli do osmi světelných let od něho - ledaže by jejich prostředky byly jiného druhu, než uxiony. Že doposud nepřišli na hlídková letadla, pozorující planetu Agaboril, je pak jen věcí čiré náhody a snad i nezájmu. Dosud neměli důvod pozorovat okolí svého světa - ale tuto možnost mají, pozor na ni!

»Tak vidíš,« pokračoval po chvilce Maibon, neboť si Gurroovo mlčení vyložil po svém. »Jestli jsi byl odsouzen na doživotí do takového pekla, jako je tady, pak by pro tebe bylo možná výhodnější, abys vstoupil do mých služeb, až budu zase Mágem.«

»Nechám si to projít hlavou,« řekl Gurroa. »Ale teď už klidně lež, ať ti nohy srostou rovně - jinak budeš do smrti pajdat jako kachna!«

»To by mi tak nevadilo, já bych si je potom spravil. Ale stejně jsi mě dost překvapil,« řekl Maibon. »Jsi snad první člověk, který sám od sebe pomáhá Mágovi v nesnázích. Navíc ve chvíli, kdy tvoji službu opravdu potřebuji a nemohu si ji ani vynutit, ani zaplatit. Jsi podivný, mladíku.«

»Dal jsem ti přece své slovo,« řekl Gurroa klidně. »Ani jsem netušil, co jsi zač. Dané slovo se ale má plnit, i když to není výhodné.«

»Teď to je výhodné pro mě,« zašklebil se Maibon.

»Samozřejmě,« přikývl Gurroa. »Ale až se uzdravíš, moje pomoc skončí. Zvláště když o ni ani nestojíš, jak vidím.«

»To, co jsi mi nabízel, není žádná pomoc,« řekl Maibon shovívavě. »Uznávám, že z tvého pohledu člověka by to určitě pomoc byla - ale z hlediska Mága je naprosto nepřijatelné, aby už nebyl Mágem. Omlouvá tě jenom, že nevíš, co jsi řekl. Pamatuj si to pro příště!«

Leželi dál pod hvězdnou oblohou. Kolem nich syčel vítr, unášející solný prach.

Takže - obyvatelé planety Agaboril jsou rozděleni na dvě kasty, uvažoval Gurroa. Jedni - Mágové - používají podivné moci, kterou jim dávají kouzla, kdežto druzí, obyčejní lidé, kouzla nemají. A žádný Mág nesnese ani pomyšlení, že by se měl stát obyčejným člověkem bez kouzel. To je pro ně zřejmě horší, než vidina možné smrti. Nu což, vím zase něco navíc o této podivné civilizaci.

Město Ho-d-lan

Na jižním cípu pevniny vypuklo zemětřesení. Zaznamenali je téměř současně pozorovatelé v černě natřených hvězdných letounech Gurroovy flotily, spolu se třemi průzkumníky dole na planetě. Dva z nich, kteří putovali jako bratr a sestra od města k městu a sbírali jakékoliv dostupné informace od lidí, pocítili jen nezřetelné, vzdálené záchvěvy. Průzkumník civilizace Gurroa, který se dával od místních lidí nazývat Goruk a putoval se skupinou brusičů a nožířů rodu Buroofů, byl téměř u epicentra a ocitl se tak přímo v pásmu zkázy.

Kočovníci tábořili nedaleko města Ho-d-lan, jehož radní jim sice zakázali vjet dovnitř, ale dovolili jim ubytovat se venku pod hradbami. Tím je vlastně zachránili, neboť venku bylo možné přežít otřesy půdy lépe nežli mezi hroutícími se domy. Vozy sice také tancovaly po otřásající se půdě, jeden z nich zapadl levým kolem do trhliny, která se pod ním náhle otevřela a hned zase zavřela, ale jediné rozdrčené kolo byla nepatrná škoda. Sotva otřesy půdy ustaly, všichni vyskákali z vozů a zděšeně pozorovali město, jehož hradby se zřítily téměř po celém obvodu a domy se sesypaly, jako kdyby byly postaveny z karet. Všude stoupal dým a probleskovaly plameny požárů. Byl právě čas vaření a uvnitř na domovních ohništích bylo dost ohně na to, aby zřícené dřevěné části staveb byly ihned v plamenech. Oheň v mnoha případech docela znemožnil záchranu lidí, zasypaných troskami. Z plamenů byl slyšet jen zoufalý, bolestný křik, ale i ten postupně umlkal. Mezi tím pobíhali lidé šílením hrůzou, s jedinou myšlenkou, utéci pryč z města.

Starý Miró Buroof se hned staral, co je s koňmi a s vozy. Poškozena byla jen dvoukolová kára, kterou mohli oželeť. Miró ihned nařídil svým synům přeložit její náklad na ostatní vozy a připravit se k odjezdu.

»My těm lidem ani nepomůžeme?« ukázal Goruk Miróovi na hořící město.

»Možná ano - ale nejprve musíme být zabezpečeni sami,« řekl Miró. »Když nastane taková mela, stávají se z některých lidí zvířata. Půjdem pomáhat do města a jiní nám tu zatím podřežou ženy, aby se zmocnili našich vozů.«

Goruk na to neodpověděl a spolu s ostatními začal hbitě překládat náklad. Bylo třeba také přepřáhnout koně, ale tady nečekal žádný problém. Koně byli klidní, nejevili strach. Za normálních okolností by to bylo dobré znamení, pomyslel si Gurroa-Goruk, ale tihle koně nejevili neklid ani minutu před zemětřesením. Až když se roztřásla půda, začali se plašit, ale to už se ani oni neudrželi na nohou.

Gurroa se nevydržel nečinně dívat na neštěstí postižených lidí. Na několika místech se náhle v hořícím městě blýsklo; v záři plamenů si toho nikdo z lidí ani nepovšiml. Po každém takovém záblesku se ale na tom místě objevil člověk, který tam dosud nebyl. Nejprve se tak stalo u hradeb - kde přenos synchronizoval Goruk, zdánlivě pilně zaměstnaný překládáním nákladu. Objevil se tu muž, přeběhl ihned přes rumiště ze zřícených hradeb do města a brzy poté na odklizení trosek pracovalo několik desítek lidí. Strhli k záchranným pracem i ostatní, dosud jen bez cíle pobíhající zničeným městem.

Mnoha lidem už nebylo pomoci, ale pro některé přece jen vzešla naděje. Gurroa poslal do města nejsvalnatější členy své civilizace, ani ne kvůli jejich fyzické síle, jako spíše proto, aby nebylo nápadné, jak snadno odhazují těžké trámy. Miniaturní antigravitační motorčky v rukou těchto zachránců odvalovaly silné trámy i s bloky prken, pod nimiž naříkali lidé. Ostatní sice takovou sílu obdivovali, ale nepřišlo jim na mysl, že vysoce přesahuje lidské možnosti.

Vyproštěné přebíraly do své péče mladé ranhojičky. Nikdo se neptal, odkud se vzaly, lidé byli rádi, že se o zraněné někdo stará a sami se věnovali odklizení.

Odklizení trosek probíhalo pomalu. Plošné zničení města bylo tak důkladné, že ani pár desítek Gurroových lidí nestačilo odklízet. Mnoho dalších lidí hynulo bez pomoci pod hořícími troskami. Gurroa dokonce začal uvažovat, že přesune do města další skupinu, když něco zvrátilo jeho plány.

Nad městem zakroužil na velikých křídlech tvor, po jehož spatření se lidé rozprehli a snažili se ukrýt, kde se dalo. Bylo to hrozné monstrum, nepodobné ničemu, s čím se Gurroa dosud setkal. Nebo možná naopak - mělo v sobě prvky z tolika jiných tvorů, že v něm nebylo možné poznat, kterým tvorům se podobá víc.

Tělo netvora připomínalo Gurroovi již známé umělé obludy tehugy, srstnaté ještěry pětikrát větší než slon. Tohle zvíře bylo ještě mnohem delší a štíhlejší. Místo dvou párů silných nohou podobných sloupům ale mělo dvanáct párů menších, jeho tělo se zdálky podobalo málem stonožce. Vepředu měl netvor místo dalšího páru rukou, jaký mívají tehugové, růžici osmi desetimetrových chapadel, inspirovaných chapadly chobotnic. Na dlouhém brontosauřím krku, který se také mohl otáčet do všech stran, byla hlava velice podobná hlavě tehuga - široká, plochá, s téměř dvoumetrovou tlamou, plnou obrovských kuželovitých zubů. Křídel netopýřího tvaru měl netvor pět párů, rovnoměrně rozdělených po délce těla. Mával jimi synchronizovaně, oba krajní páry mávaly shodně s prostředním, zbývající naopak v protifázi, takže let netvora byl téměř plynulý.

Nebylo třeba zjišťovat, co je to za tvora. Byla to jistě kreatura z dílny Mágů, jako obvyčejnější létající draci, se kterými se už Gurroa setkal.

Netvor kroužil nad městem. Ale najednou se nahoře silně blýsklo, netvor přestal kroužit a mířil teď rovně dál, pryč od města. Nebyl to úmysl, co změnilo dráhu jeho letu. Létací svaly dál prudce a křečovitě mávaly křídly, ale to už bylo vidět, že jim chybí dosavadní synchronizace. Každý pár křídel začal mávat v jiném rytmu, pak se dva přední páry složily a tělo netvora zamířilo k zemi.

Okamžik předtím se totiž od dlouhého krku oddělila hlava a začala padat volným pádem k zemi. Narazila nedaleko města na skálu a roztříštila se na spousty krvavých úlomků. Tělo obrovské nestvůry se zřítilo dál, dopadlo až do jezera, kde se za ním zavřela vodní hladina. Vzápětí se jezero rozvířilo, po dosud neuklidněné hladině se objevilo několik šípovitých vln, směřujících k místu dopadu netvora. Brzy se na tom místě začaly na krátké okamžiky vynořovat v celých houfech obludy sice menší, ale vybavené úctyhodnými tlamami, jimiž začaly trhat umírajícího netvora na kusy.

Lidé si ale neoddychli, ačkoliv spatřili na vlastní oči záhubu nestvůry. Naopak, teprve teď všichni vyskočili a bez ohledu na nešťastníky, očekávající pomoc pod troskami domů, utíkali ven z města směrem k nejbližšímu okraji lesa.

Jen Gurroovi lidé neutíkali - ale vzápětí pochopili, že ústup bude jedinou možností záchrany jak pro ně, tak pro pár lidí nejbliže na dosah.

Nad městem zakroužilo létající křeslo se sedícím Mágem. Současně se dole objevil oblak bílé mlhy, která začala jako ničivá vlna pohlcovat trosky města - i s lidmi, kteří neměli štěstí a nezdařilo se jim utéci včas ze směru pohybu zkázy. Mezi nimi se ocitlo i několik lidí Gurroovy skupinky. Gurroa pocítil jejich rychlé umírání, ale potom ve městě zablýskala sprška fialových záblesků a několik desítek lidí zmizelo. Především lidé Gurroa, ale také desítky místních. Unikající Gurroovi lidé je vzali mezi sebe a odnesli.

Mág se na okamžik zastavil se svým křeslem. Všiml si asi náhlého zmizení tolika lidí ve městě pod sebou, možná ho to na okamžik vyvedlo z konceptu, ale pak opět napřáhl ruku a pokračoval v ničení zbytku města. V téže chvíli létající křeslo vzplálo oslňujícím zábleskem, ale ten pohasl tak rychle, jako vznikl.

Mág se prudce otočil, napřáhl ruku - a na jeho pokyn se dole pod ním v bílé mlze vypařil muž s fotometem, zaměřeným na křeslo. Gurroa opět pocítil úder, spojený s umíráním. Už věděl, že Mága fotometem neohrozí, ačkoliv tyto zbraně snadno likvidovaly i Mágovy sebestrašnější výtvořiny. Fotometry nejsou žádné hračky a před jejich účinky není bezpečný žádný tvor ani stroj. Mága cosi chránilo - a to velmi účinně.

Ničivá vlna pak už bez překážek srovnala se zemí zbytek města. Postupovala nezadržitelně, ničila nejen domy, ale i silnou vrstvu země, takže pohltila i sklepy domů. Když se potom bílá mlha rozplynula, nezůstalo po městu ani památky. Spolu s ním zmizel i pahorek, na němž se předtím vypínalo, zůstala jen holá pláň, tvořená podkladem skal - vyhlazeným, jako by byly ze skla.

Mág pak zběžně obhlédl okolí. I do okolních lesů seslal několik obláček bílé mlhy, kterými proměnil pár prchajících lidí v nic, načež vítězoslavně odletěl.

Bilance byla doslova katastrofální.

Město Ho-d-lan bylo dokonale vymazáno s povrchu země. Atomová bomba by možná takovou zkázu způsobila v kratším čase, ale určitě ne tak důkladnou. Gurroa z města zachránil jen čtyřicet osm lidí, z toho třicet raněných. Všichni navíc byli v těžkém šoku, neboť po průletu nadprostorem se naráz ocitli ve zcela jiném, neznámém světě, v modravých mlhách planety Gurr. Při této neúspěšné akci zahynulo i šestadvacet součástí Gurroovy bytosti, čtrnáct průzkumníků, šest lékařek i šest

lékařských agisarů, rovněž telepaticky připojených ke Gurroovi. Pokus na poslední chvíli sestřelit Mága fotometem žalostně selhal. Nejhorší bylo, že Mág sám viděl, jak na jeho území nějakí cizí »vetřelci« zasahují ve prospěch lidí - ale jsou celkem neškodní a snadno zlikvidovatelní.

Mág mohl být jistě spokojen - zato Gurroa musel začít přemýšlet, jaké poučení si musí z této prohry vzít.

Rázid

Les skončil náhle, jako by jej uťal. Poslední stromy zde stály v řadě jako bitevní šik vojska, dlouhé větve vyčnívaly nad pole jako kopí s vlajkami. Stromy byly téměř černé a to jim dávalo ponurý ráz.

Pole naproti tomu hýřila všemi možnými barvami. Rostly zde květiny, uspořádané do políček tvaru proužků, mezi nimiž byly úzké cestičky.

Uprostřed šiku stromů se černala ponurá jeskyně - lesní cesta, posetá spadanými větvemi, ale přece jen průchodnější než okolní houštiny. Cesta pokračovala mezi poli a byla tu i lepší, udržovanější. Bylo tomu tak nejspíš proto, že ji používali rolníci k cestě na svá políčka.

Slunce zapadalo za vrcholky stromů a krajina se pomalu připravovala k nočnímu spánku. Dosud bylo světla dost, ale stíny lesa se rychle prodlužovaly a kladly se na pole, takže i jejich barvitosti ubývalo.

Z lesa se pomalu ploužila postava v rozdrásaném, vlajícím černém plášti s velkou kapucí. Na nohou měla ploché dřevěné střevíce - jenom prkénka z tvrdého dřeva, připevněná k noze velkou spoustou šněrovacích řemíků. V ruce držela silnou hůl. Poutník zřejmě padal únavou, neboť hned za posledními stromy klesl k zemi a usedl. Mechanicky natáhl ruku, utrl jeden z květů a začal jej okusovat. Plochý květ byl tvarem podobný slunečnici, ale místo semínek měl mezi okvětními plátky silnou, kulatou, šťavnatou dužninu.

»Zloději!« ozvalo se najednou mezi poli. Poutník vzhlédl a spatřil přibíhat sedláka se dvěma výrostky, ale byl zřejmě příliš unavený na to, aby se dal na útěk. Povstal, těžkou hůl si přehodil do pravé ruky a vyčkával, neprestal však ani na okamžik žvýkat a okusovat utržený květ.

Sedlák k poutníkovi doběhl plný zlosti, ale teprve teď si zřejmě všiml těžké hole v poutníkově ruce a zarazil se. Také oba jeho pomocníci doběhli k němu a rovněž zůstali stát.

»Zloději!« opakoval sedlák nenávistně.

»Proč zloději?« opáčil poutník. »Utrhnout si jediný květ bývá právo hladovějících, či to snad u vás neplatí?«

Podle hlasu byla poutníkem žena, ale do tváře jí nebylo vidět a nebylo možné poznat, zda je stará nebo mladá.

»A budeme mít pole holé!« vykřikl jeden z výrostků.

»To zde chodí tolik lidí?« zeptala se žena unaveně.

»Občas tudy chodí procesí, ale o něm vždycky víme napřed a postavíme tu krámek se sladkými »rumeži« - jenže za ty nám každý musí zaplatit. Pak nikdo nemůže trhat květy isú, neboť nemá žádnou výmluvu,« řekl sedlák zamračeně.

»Mám hlad, proto jsem si utrhl květ,« opakovala žena. »Bylo to mé právo. Pokud navíc zaplatím, nebudete mít důvod ke zlosti. Kolik si ceníte jednoho květu isú? Stačí tohle?«

Hodila sedlákovi třpytivou minci. Sedlák ji zachytil ve vzduchu - a udiveně se na ni podíval.

»Jediný květ za zlaták? Za zlaták můžeš mít několik košů takových květů!« vykoktal zmateně.

»Nechci zůstat dlužna,« řekla žena. »Ale nechci už slyšet ani slovo o zlodějích. Z vaší nadávky jsem se přece poctivě vyplatila.«

»Dokonce víc, než je zvykem. Ale - co v těchto končinách vůbec pohledáváš?«

»Hledám svého bratra,« odpověděla vážně.

»Toho neznám. Tady poslední dobou neprošel nikdo cizí.«

»Když neznáš, asi mi neporadíš. Nedá se nic dělat.«

»A kam půjdeš?«

»Pořád dál - dokud nenarazím na lidi, kteří o bratrovi slyšeli a mohou mi poradit.«

»Obávám se, že tady široko daleko nenarazíš na žádného,« pokrčil rameny sedlák. »Já jsem aspoň o nikom cizím dávno neslyšel. A to jezdívám často i do města!«

»Však mi říkali, že to nebude jednoduché,« řekla.

Sedlák poslal výrostky nazpět pro veliký koš, který prve zanechali na cestě, jak se hnali za »zlodějem«. Všichni tři potom začali trhat zralé květy, zatímco poutnice je jenom pozorovala při

práci. Květy byly velké, takže trvalo chvíli a koš byl plný. Pak se sedlák se svými pomocníky obrátili na cestu domů.

»Dovedete mě do vesnice?« zeptala se jich poutnice.

»Pojď s námi,« zavrčel sedlák nepřiliš ochotně.

Kráčeli spolu skoro půl hodiny, než dorazili ke skupince nízkých stavení, obklopujících nevelký rybníček. Poutnice už šla z posledních sil, ani krátký odpočinek v polích ji úplně nepostavil na nohy.

»Po večerech se obvykle scházíme u šenkýře, možná tě tam nechá přenocovat,« zabručel sedlák. »Tamto modré stavení.«

Modré stavení nebylo možné přehlédnout, neboť všechna ostatní měla stěny bílé. Poutnice tam zamířila a brzy vešla do veliké místnosti, nacházející se hned za vchodem.

»Co je? Jdete nějak brzy!« ozval se nevrlý hlas šenkýře. »Už byste mohli vědět, že otevírám až po setmění!«

»Máte také ubytování?« zeptala se nevzrušeně poutnice.

»A ták, přespólní!« bručel šenkýř, ale vstoupil do šenku z vedlejší místnosti. »Pro kolik lidí?«

»Jenom pro mě,« odtušila poutnice.

»A peníze, nebo něco na zaplacení, máš?«

»Už skoro nemám, ale tohle by snad stačilo - i na nějaké dobré jídlo, ne?«

Podala šenkýři další zlatou minci a šla se posadit ke stolu doprostřed místnosti.

»Tam ne - tam je obsazeno,« upozornil ji šenkýř. »Vedle také, všude sedají moji stálí hosté. Jestli chceš, posad' se na kraji u zadních dveří. Tam bývá volno.«

Poslechla jeho pokynu, posadila se na vykázané místo, svou těžkou hůl však předem odložila za sebe. Pak teprve si odhrnula kapuci z obličeje. Ukázalo se, že je to mladá dívka s černými vlasy a hnědýma očima, málo opálené, jemné pleti.

Šenkýř odešel a vrátil se až za dlouhou chvíli, kdy do šenku postupně přibyli čtyři další hosté. Přinesl mísu horké masité kaše a pak už nosil poháry stálým hostům.

Dívka bezmyšlenkovitě snědla jídlo. Pak se obrátila na šenkýře, aby jí ukázal nocleh, že je unavena. Odvedl ji do malé komůrky v podkroví a spěchal zpátky do šenku.

»Co to máš za návštěvu?« otázal se zvědavě jeden muž.

»Nevím,« odpověděl nevrle. »Zaplatila, tak přenocuje. Co je komu do ní?«

»Bude tu i zítra?«

»Vím já? To není moje starost!«

»Tebe nenapadlo, ty bambulo, že by mohla nahradit Bongovu Siunu? Zítra si pro ni přece mají přijít - a asi víš, že jim bude jedno, koho si odvedou.«

»Na to jsem nepomyslel,« vrčel šenkýř. »Kdyby mě to včas napadlo, mohl bych jí vnutit pohár »míngí« - a spala by až do zítřejšího poledne.«

»Tak utíkej - třeba ještě nespí!«

Šenkýř odběhl - ale za chvíli se rozmrzele vrátil. Jeho klepání na zamčené dveře zůstalo bez odezvy. Poutnice zřejmě spala, byla asi příliš unavená.

»Tak bys jí mohl aspoň zvenčí uzavřít okenice,« dotíral muž, který prve přišel se záměnou. »Ráno bude mít tmou, bude spát déle. Mezitím přijdou vojáci pro Siunu a my jim dáme místo ní tuhle. Bongo ti to do smrti nezapomene!«

»To teď nemá smysl,« prohlásil šenkýř. »Pohár »míngí« jí mohu dát až ráno u snídaně.«

»Co když po ránu pít nebude?«

»Určitě se bude chtít nasnídat, ne? Stačí, aby dostala jíst něco, po čem se bude muset napít, ať chce nebo ne.«

»Dokážeš to?« sesypali se všichni na šenkýře.

»Pokusím se,« slíbil mrzutě.

»Dobře uděláš,« chválili ho. »Měl by to ještě někdo říci Bongovi! Od losování sem nepřišel, truchlí pro dceru!«

»Já k němu zajdu!« nabízel se kdosi a rázem byl venku.

Ostatní ještě chvíli diskutovali, ale pak se neobyčejně brzy rozloučili a odešli...

Když ráno sešla poutnice do šenku, bylo zde už kupodivu několik hostů, ačkoliv bylo ráno. Dívka se posadila rovnou na vykázané místo u zadních dveří, hůl si opřela o stěnu za svými zády.

»Přeješ si něco ke snídani?« zahlaholil bodře šenkýř.

»Ano - ale nemám už zlatáky,« řekla poutnice. »Stačí ti tohle?«

»Za stříbrný by byla nejen snídaně, ale i bohatý oběd!« usmíval se šenkýř. »Kromě toho - platila jsi mi včera přece zlatákem, to by stačilo na celý týden. Noclehy, jídlo, pití, všechno se vším přepychem, jaký jen mohu poskytnout.«

»Nebudu tu déle, než je třeba,« usmála se dívka. »Ponech si i ten stříbrný, ale připrav mi snídani a nějaké jídlo na cestu, takové, které dlouho vydrží i ve vaku.«

»Ovšem, hned to bude, jak si přeješ,« ukláněl se šenkýř a pozpátku vycouval do vedlejší místnosti.

Tentokrát byl zpátky obratem, bylo vidět, že měl snídani už připravenou. Poutnice dostala pepně kořeněnou omáčku, ve které plavalo množství malých kousků pečeného těsta, k tomu pak velký pohár pro zahnání žízně. Jedla mlčky, na šenkýře se přitom dívala trochu smutným pohledem.

Ostatní popíjeli ze svých pohárů. Někteří ji pozorovali přímo a nepokrytě, jiní jen úkradkem. Poutnice dojedla, mísu od sebe jemně odstrčila a pálivé jídlo zapila z připraveného poháru. Všichni v šenku na ní v té chvíli viseli dychtivýma očima - poutnice jim ale nevěnovala téměř žádnou pozornost. Jen první doušek chvíli převalovala v ústech, ale pak vypila pohár naráz. Ostatní však v té chvíli věděli, že její osud je už zpečetěn.

»Přinesu ještě nějaké jídlo na cestu,« prohlásil šenkýř, vzal prázdnou mísu i pohár a odkvačil vedle.

Dívka čekala, ale pak jí pojednou klesla hlava na stůl a v minutě usnula hlubokým spánkem...

Probudila se hrkáním vozu. Ležela v něm na slámě, vedle se choulily další dvě dívky. Zevnitř bylo vidět, že vůz je krytý, uzavřený plachtou, napnutou na bytelné kovové mříži, jen nevelkými skulinkami prosvítalo dovnitř světlo.

Dívka se posadila.

»Odkud jsi?« zeptala se jí smělejší černovláska.

»Já nevím,« pokrčila rameny poutnice.

»S tebou je taky řeč...« povzdychla si tazatelka.

»Kam vlastně jedeme?« zeptala se nesměle poutnice.

»Ty nic nevíš?«

»Ne.«

»Ty ani nevíš, že jsi byla vylosovaná?«

»Nevím.«

»Jak je to, prosím tě, možné? Vždyť nevíš vůbec nic!«

»Nevím,« přejela si rukou přes čelo. »Byla jsem v nějaké hospodě na noc, ráno jsem ještě snídala, to je poslední, na co se pamatuji.«

»Aha - už je mi to jasné. Tebe vyměnili!«

»Vyměnili?«

»No ovšem, vyměnili. Za tu pravou, vylosovanou.«

»Za jakou vylosovanou?«

»Ty snad ani vůbec nejsi zdejší, vid'?«

»To nejsem. Jak to víš?«

»Kdybys byla, neptala by ses tak hloupě,« odpověděla jí tmavovláska. »Každý rok se u nás přece losují děvčata pro našeho pána. Já i tady Amodai jsme byly vylosované, ale tebe nejspíš uspali a podstrčili místo jiné. To se občas stává. V tom případě máš smůlu, že tě potká totéž co nás.«

»A co nás má potkat?«

»Ty jsi vážně spadla z nebes!« durdila se tmavovláska. »Co by tě asi mohlo potkat, když tě vezou k Mágovi? Budeš mu sloužit, rozumíš?«

»On potřebuje každým rokem nové služebnice?«

»No vidíš, už chápeš! Nebo ti to mám vysvětlovat ještě podrobněji? Víš, zpočátku to ujde. U Mága dostaneš dobrého jídla, o jakém se ti ani nezdálo. Můžeš sníst i vypít, co sneseš. Jenom nesmíš pánovi odporovat, to on nesnáší a které ho neposlechnou na slovo, ty on hned zabije.«

»Rozumím - a proto musí být pro něho občas losována nová děvčata namísto těch neposlušných. To by se dalo snést, já si myslím, že to není nemožné?« pokrčila rameny poutnice.

»Kdyby tomu bylo jen tak...« povzdychla si dosud mlčící světlovláska Amodai. »Jenomže on zabije každou, která...«

Pak začala tiše vzlykat a nebyla k utišení.

»Abys konečně pochopila, povím ti to na rovinu,« řekla tmavovláska. »Vezou tě k našemu pánovi jako konkubínu. Budeš tam žít a čekat, až si tě pozve k sobě. Může to nějakou dobu trvat, on svoje milostnice nestřídá denně. Může se ti naopak stát, že si tě vybere při první příležitosti. Jsi hezká, což pro tebe není nijak výhodné, ošklivější mívají delší život. Jakmile se dostaneš do jeho »přízně«, musíš mu být po vůli, jak a kdy se mu zachce. Odporovat mu nemůžeš - zabil by tě. Žiješ pak nějakou dobu v přepychu, o jakém se ti nikdy ani nesnilo, na co pomyslíš, hned dostaneš, ale přitom stále jen trneš hrůzou. Nemůžeš přece žít s mužem bez následků - ale co je pro jiné ženy radostí, pro tebe bude znamenat smrt. Místo aby se ti narodilo dítě, budeš dřív utopena, upečena, zaživa roztrhána na kusy - já ani nevím, jakou smrt si pro tebe pán vymyslí, jakmile pozná, že... A on to pozná, neteš se, že by to přehlédl.«

»Ale vždyť by pak se mnou zabil i dítě, které by se mělo narodit - a to by přece bylo nejen moje, ale i jeho! On si klidně vraždí i své vlastní děti?« strnula poutnice.

»Vidíš - konečně ti to došlo!« řekla tmavovláska. »Tak to přece chodí u všech Mágů, jak je možné, že to nevíš?«

»Tohle jsem dosud nevěděla,« řekla poutnice zaraženě.

»Neměla jsem ti to možná říkat, byla bys klidnější, ale jednou se to dozvíš, dříve nebo později. Co se dá dělat, máš už takový osud.«

»Ale já nechci tak brzy zemřít!« vykřikla tiše Amodai. »Já mám ráda Vigiho, proč vybrali právě mě?«

»Máš ráda Vigiho, ale vezou tě k Rázidovi,« řekla na to tiše tmavovláska. »To už je osud, Amodai!«

»K čertu s takovým osudem! A k čertu s Rázidem!«

»Nešťastnice - tohle křič hodně nahlas a budeš zahubena hned po příjezdu na hrad!« varovala ji tmavovláska. »Když mu nebudeš odporovat, když budeš pokorná, máš naději aspoň před smrtí si něco užít, ale jestli se mu takhle zprotivíš, stačí mu vyslovit pár slov - a v okamžiku je z tebe popel!«

Amodai neodpověděla, jen opět začala tiše kvílet.

»Ona se bojí, to chápu. Je taky hezká a navíc má světlé vlasy, takové se prý Rázidovi líbí více. Vlastně - ona je na tom opravdu o stupínek hůř, než my dvě. Tebe se to ale pořád nedotklo?« obrátila se tmavovláska na poutnici. »Až ti to dojde, aspoň mi tu takhle nebreč! Nijak si tím nepomůžeš - a kdo to má poslouchat! Zvláště když se chce brečet každé z nás. Ale jak se vlastně jmenuješ? Já se jmenuji Mirais.«

»Já se budu jmenovat Šahrazád,« prohlásila poutnice.

»Divné jméno - není ale tvé pravé, vid'?'« podívala se na ni Mirais. »A víš, že to není špatný nápad? Můžeš si myslet, že se to netýká tebe, ale nějaké jiné. Jenomže já se svého jména nevzdám. Když mám mít takový osud, nedá se nic dělat. Žila jsem jako Mirais, zemřu jako Mirais.«

»Je to ale hrozný osud!« řekla Šahrazád tiše.

»Až teď ti to došlo?« podívala se na ni Mirais s obavou.

»O mě nejde - ale o stovky dívek, které žijí na hradech Mágů a čekají na smrt,« řekla Šahrazád. »Jestli je to všude stejné, je to hrůza.«

»Však to poznáš na vlastní kůži,« nelitovala ji Mirais. »Můžeš žít několik let, než si tě Rázid zvolí mezi ostatními - ale můžeš žít také jen půl roku. Hezké to mají těžší.«

»No - uvidíme,« povzdychla si Šahrazád.

»Myslím, že my tři bychom se měly skamarádit,« navrhla po chvilce Mirais. »Nemáme si co závidět, nemusíme se hádat ani nenávidět. Tam budeme soupeřky - i když v opačném smyslu, než je tomu venku. Každá z nás, která se dostane do přízně Mága, prodlužuje život dalším.«

»Dobře, Mirais,« přikývla Šahrazád.

Vůz hrkal po cestě. Zvenčí byl občas slyšet klapot kopyt koní, ale jinak tam bylo ticho. Bylo tu čím dál větší vedro, jak se slunce opíralo do plachty vozu. Světlovlasá Amodai se konečně utišila. Ležela teď tiše a dívala se nehnutě nahoru na plachtu.

Vyplašené dívky převzal od ozbrojenců správce a uvedl je do jejich nového domova. Ke hradu dorazili večer, už za tmy. Zvenčí byla vidět jen jakási mohutná stavba, docela tmavá. Uvnitř bylo jasné světlo a dívky se udiveně rozhlížely po veliké síni, jejíž stěny byly plné koberců, podlaha byla zelená a měkká a celý strop jasně svítil tisíci světélky.

Správce, docela mladý chlapec, se ke všem choval uctivě. Každá dostala svůj pokojík, kde už měla všechno připravené. Dvě skříně plné krásných šatů všech možných, zářivých barev, k tomu samé jemňoučké rukavičky a střevičky. Stál tu stůl s velikým zrcadlem a spoustou různých šperků, zlaté hřebeny, spony do vlasů, prsteny. Další velká skříň byla plná různých pamlsků. V pokojíku bylo nevelké lůžko plné těch nejměkčích podušek. Všechny dívky pak byly pozvány do veliké síně, kde bylo mnoho stolků a židlí. Posedávalo tu už několik desítek nádherně vystrojených děvčat. Bylo vidět, že některé jsou tu už déle. Na pozvání do sálu přišly první a okamžitě zaujaly místa za sloupy a v koutech, kde bylo aspoň trochu šero. Tři nové, Amodai, Mirais a Šahrazád, si musely sednout dopředu.

»Dámy, máme tu několik nových,« oslovil všechny správce, když se dívky usadily.

»Sedíme nešťastně, je na nás nejlépe vidět,« zašeptala bázlivě Amodai.

»Tak buď zticha a neupozorňuj na sebe,« odsekla jí na to Mirais.

»Novým dámám musím vysvětlit jak to tu chodí,« prohlásil správce. »Buďte, prosím, chvilku zticha!«

Sál okamžitě umkl.

»Každá máte svůj pokojík,« začal správce. »Tam jste paní vy, do vašich pokojů nikdo - kromě našeho pána - nesmí vejít bez vašeho svolení. Která byste si přála zvláštní vybavení, můžete se obrátit na mě, zařídím co budu moci - a protože mám pro vaše pohodlí kouzla, doposud se mi nestalo, že bych nemohl některé přání splnit. Do pokoje si můžete pozvat koho chcete, ovšem pouze ze zdejších lidí.

V této hale se budete scházet. Můžete sem ovšem chodit kdykoliv, v kteroukoliv denní i noční hodinu tu bude pro vás připraveno jídlo, na jaké si jen vzpomenete. Můžete je sníst zde, nebo si je odnést do svého pokojíku, jak libo. Když se ale ozve veliký zvon, pak se sem musíte dostavit všechny, to je vaše povinnost. Pak se ani nesmíte nikde zdržovat, náš pán nesnáší, aby sem některá přišla až po něm, nebo aby sem nepřišla vůbec. To považuje za neposlušnost a trestá ji. Jak víte, trestá přísně, jediným trestem je smrt - a byla by vás škoda, děvčata.«

»Jakoby nevěděl, co tady čeká každou...« šeptla Mirais.

»Dívky se zlatými korunkami jsou ovšem pánovy vyvolené. Ty zde mají vždy přednost. Ostatní jsou povinny jim ustoupit s cesty, kdyby se potkaly ve dveřích. Pokud se vás sejde víc najednou, obsloužíme nejprve je. Víc není vaše povinnost, vy jim sloužit nebudete - od toho jsme tu my.«

Dívek s korunkou ve vlasech bylo pět. Seděly pohromadě u vedlejšího stolu a novicky si je zvědavě prohlížely.

»Já jim nezávidím,« řekla Amodai tiše. »Chudinky!«

»Můžete chodit, kamkoliv se vám zachce,« ujišťoval dále správce. »Máme tu veliký sad, dokonce kousek lesíka, všechno ovšem jen tak velké, abyste na zavolání velkého zvonu mohly včas přiběhnout do tohoto sálu.«

»Ven z hradu ovšem nemůžeme?« zeptala se jen pro jistotu Šahrazád.

»To opravdu nemůžete,« rozesmál se trochu správce. »Ne že by vám v tom někdo bránil, žádné dveře tu nikdo nehlídá, ani tu nikde nenajdete strážné, jen věrné služebníky. Jenomže žádné dveře nevedou ven z hradu. Ani vy, ani já se už odsud nikdy nedostaneme.«

»On to má ale trochu lehčí,« zašeptala Amodai.

Pak byla uspořádána společná slavnostní večeře na počest nových příchozích. Dívky dostaly

báječná jídla, jaká dosud nikdy v životě nejedly. Perlivé nápoje, nevídané ovoce.

»Kdyby na konci toho ráje nečekalo peklo, dalo by se tu snad žít,« povzdychla si potichu Mirais.

Šahrazád se při hostině přitočila k jedné s korunkou.

»Mohla bych s tebou mluvit - někde o samotě?« zeptala se jí nepříliš hlasitě.

»Ty jsi tu teprve ode dneška, vid'?'« usmála se na ni dívka smutně. »Přijdu za tebou ráno, chceš? Teď už ne - za chvíli si náš náš pán zavolá.«

Šahrazád se pak vrátila k Amodai a k Mirais. Hostina se chýlila ke konci, žádná už ani nejedla, většina jen upíjely z pohárů. Jídlo bylo dobré, ale bylo ho příliš mnoho.

Nakonec se dívky rozešly do pokojů. Mirais a Amodai se vrhly na lůžko, jako by doufaly, že se ráno probudí a budou se tomu snu srdečně smát. Šahrazád ještě chvíli přemýšlela - aspoň tak to vypadalo pro toho, kdo by se díval do jejího pokoje.

Ráno, sotva začalo svítat, kdosi zvenku nesměle zaklepal na dveře Šahrazádina pokojíku. Nevzbudilo ji to, byla už vzhůru a dokonce byla oblečená do krásných okrově žlutých šatů. Svůj poutnický šat večer složila do balíčku, převázala a vhodila do odpadního otvoru, který jim včera mimo jiné ukazoval správce, jakoby se tím navždy loučila s minulostí.

»Smím k tobě?« ozvalo se za dveřmi.

Souhlasila. Dveře se zlehýnka otevřely a vstoupila dívka s korunkou na hlavě. Její obličej prozrazoval, že v noci ani na chvíli nespala.

»Jistě chceš, abych ti poradila co a jak,« začala dívka, když jí Šahrazád nabídla židli a sama se posadila na okraj lůžka. »Ale ode mě se toho moc nedozvíš. Já jsem se dostala sem do hradu krátce před tebou a náš pán si mě vybral hned při prvním... střídání. Já si ale říkám, co se má stát, ať se stane raději hned. Můžeš mi říkat Kionei, chceš?«

»Samozřejmě by mě mělo zajímat, jak to tu chodí,« řekla Šahrazád a také se jí představila. »Nejprve ze všeho bych ti chtěla něco nabídnout.«

»Vždyť mám všechno stejné jako ty?« podivila se dívka.

»Já mám proti tobě něco navíc,« řekla Šahrazád. »Dovedu léčit - a doufám, že mě moje znalosti dosud neopustily. Měla jsem úspěchy, zejména u žen. Umím léčit neplodnost...«

»To je umění, které tu potřebujeme nejméně ze všeho,« zavrtěla rychle hlavou Kionei. »Tím se tu nikdy a před nikým nechlub, mohla by ses mít zle!«

»Jenomže já umím neplodnost u ženy také vyvolat,« dodala rychle Šahrazád.

»Vážně?« strnula Kionei. »Ty dokážeš, aby...«

»Zatím pro tebe nemohu víc udělat, ale když budeš chtít, způsobím abys nemohla mít dítě ani kdybys žila s deseti muži najednou,« řekla Šahrazád.

»To bys mě možná zachránila!« zbledla Kionei. »Pokud už teď není pozdě. Jestli to dokážeš, budu...«

»Tak mi podej ruku a pevně zavři oči,« řekla Šahrazád. »Budeš mít na ruce nepříjemné pocity, ale vydrž!«

Kionei okamžitě natáhla ruku. Šahrazád se k ní sklonila a jemně její ruku podržela ve své. Tak ji držela pár minut, pak zase její ruku pustila.

»Můžeš otevřít oči,« řekla klidně. »Nemusíš se bát, náš pán, Mág Rázid, tě sice má v moci stejně jako dosud, ale ode dneška ti už nemůže dát dítě, pokud nějak nepřijde na to, co jsem s tebou udělala.«

»A když na to přijde?«

»To, co jsem udělala, není žádná neposlušnost,« odvětila klidně Šahrazád. »Tohle nám přece nikdo nezakazuje.«

»Máš pravdu,« rozjasnila se Kionei.

»Může mu být po nějaké době podezřelý, že s ním žiješ bez následků, ale to se přece stává a moje zásahy jsou téměř stejné jako přírodní neplodnost.«

»Tebe mi seslal dobrý osud,« objala ji Kionei. »Jestli je pravda, co říkáš...«

»Myslíš, že bych byla tak klidná, kdybych nedůvěřovala svým léčitelským schopnostem?«

Závisí na tom také můj život, stejným způsobem chráním i sama sebe. Já si totiž věřím.«

»Pak jsi zázrak, jaký jsem ani nečekala,« řekla Kionei. »Byla bych moc ráda, kdybys byla mou přítelkyní.«

»Jsme na tom obě stejně - proč bychom si nepomáhaly? Ale teď poprosím o něco já tebe.«

»Udělám pro tebe cokoliv, Šahrazád!«

»Máš jistě bližší vztah k ostatním vyvoleným, já jsem tu přece nová. Promluv s nimi a pošli je za mnou. Možná nebude pozdě ani pro ně.«

»Vždyť jsem tě právě chtěla prosit i za ně, ale když jim sama chceš pomoci, nebude to ode mě žádná služba.«

»A teď už jdi, ať se také trochu vyspíš,« přikývla jí na to s úsměvem. »Za ostatními můžeš jít až po obědě.«

V průběhu toho dne navštívily Šahrazád dvě další dívky, které už nesměly odložit své zlaté korunky. Hned po obědě za ní přišla Lumiel, mladá, hezká dívka se žlutými vlasy. Hned za dveřmi před ní padla na kolena, objala jí nohy a prosila, ať jí pro všechno na světě pomůže, jako pomohla Kionei.

Šahrazád ji utišila a po chvíli jí mohla ujistit, že je od této chvíle v bezpečí, pokud se ovšem vůbec dalo mluvit o bezpečí v hradu náladového Mága.

»Já se tak bojím, Šahrazád!« vzlykala Lumiel. »Kdybys věděla, kolik nocí jsem nespala! Nechtěla jsem se strojit do těch nádherných šatů, ponechávala jsem si svoje, ačkoliv už byly roztrhané. Doufala jsem, že mě pán přehlédne, když budu vypadat chudě a uboze. Marně.«

Šahrazád ani nemukla, aby nepřerušila její příběh.

»Když potom byla popravena má předchůdkyně Guriol, byly jsme svolané, aby si pán mohl vybrat další oběť. Rozhlédl se po nás, pak se usmál a kývl na mě, abych si přišla pro svoji korunku. Že jsem jiná než ostatní, snad se mnou přijde i na jiné myšlenky. Ani nevím, jak jsem přijala z jeho rukou ten nenáviděný symbol ponížení a smrti, svět se se mnou točil, bála jsem se, že omdlím hrůzou - ale přemohla jsem se, abych nebyla jako neposlušná ztrestaná na místě. Naštěstí mi pán dal čas, abych se trochu vzpamatovala. Několik dní jsem sice musela s ostatními pobývat noc co noc v jeho komnatách, ale on se věnoval jim a mě si nevšímal. Pak jsem poznala, že to tak dělá s každou. Řeknu ti, byly to příšerné dny, ale aspoň jsem si zvykla, že jsem zase blíž k smrti a pak už mi to ani nepřišlo tak hrozné.«

»Chudinky,« povzdychla si tiše Šahrazád.

»Po několika dnech jsem se ale přece jen poprvé ocitla v jeho náručí,« pokračovala Lumiel se slzami v očích. »Jako muž na mě ani nebyl hrubý, naopak, on je v takových chvílích docela něžný - jenom se mě neptal, zda si to přeji nebo ne. Já jsem pak zbytek noci nespala, jak mi z něho bylo špatně. Ale i to jsem přežila, jako ostatně každá - a pak už se mnou jednal jako s ostatními. Obvykle nás přivítá a hned dvě, někdy i tři propustí. Ty jsou volné a mohou jít spát. Zbylé vezme k sobě, má tam vždy připravenou hostinu, no a pak...«

»Já vím. Odporovat mu nemá smysl,« přikývla Šahrazád.

»Právě. Mně se skoro vždycky dělá špatně, když je přítom jiná. On to poznal, aspoň si mě teď bere stranou, aby mě při tom nikdo neviděl. Možná tak se mnou zachází proto, že jsem předtím na sobě měla své původní šaty. Ostatním nesmí vadit ani to, že se na ně díváme - ani otočit se nesmíme. Já jsem radši, když to mám za sebou první.«

»A jinak?«

»To víš, strach máme pořád,« otfásla se. »Když dochází měsíc, je každá jako na trní. Většinou si oddechne, že se nic nestalo - a pán nám dává volno mimo pořadí, abychom se aspoň jednou za čas uvolnily, jak říká. Každá je ráda, že se jí smrt opět vyhnula, jenomže potom si nás pán zase pozve a všechno se opakuje. Já už tu jsem skoro tři čtvrtě roku - a nic. Ale to je prý normální.«

»A co ty před sebou? Ty, co měly smůlu?« zeptala se tiše Šahrazád. »Ty jsi to přece už zažila, ne?«

»Já jsem viděla jen Šartu. Ta s pánem žila půl roku, pak se jí začalo dělat znenadání špatně, ale chodila dál s námi jakoby nic, jen vím, že často potají plakala. Pán na to nic, ale to už musel vědět,

co se stalo a co se stane. Jednoho dne nás svolal, ať se přijdeme podívat na něco mimořádného. Já jsem ještě netušila oč půjde, ale ostatní byly bledé jako křída. Přišlo nás všech pět, ale on ukázal na Šartu. Odvedl si ji vedle, byla bledá a sotva šla, pak se odtamtud ozval její hrozný, zoufalý nářek. To už mi došlo, co se děje. Ani nevím, jak dlouho křičela, se mnou se všechno zatočilo a asi jsem omdlela. Probudila jsme se opět ve své komůrce, bylo mi hrozně zle, třásla jsem se horečkou - a odpoledne se potom rozezněl velký zvon - a Šartinu korunku dostala Kionei. To ovšem znamenalo, že Šarta už nežije. Ten večer si mě náš pán vyvolil - a já jsem cítila, že mě vlastně vraždí. I když se mi pak nic nestalo, ten hrozný pocit nikomu nepřejdu.«

»Teď to budeš mít přece jen lepší,« utěšovala chvějící se dívku Šahrazád. »Možná časem přijdu na něco jiného, zatím si netroufám na víc, než co jsem s tebou učinila. Nezbavím tě ponížení ani nepříjemných pocitů, ale aspoň strachu. Potom uvidíme, co se dá dělat dál.«

Třetí vyvolená přišla za Šahrazád pozdě odpoledne a byla alespoň zpočátku velmi upjatá. Jmenovala se Aga, což ironií osudu znamenalo »kouzelná«. Doporučení Kionei i Lumiel brala velice opatrně.

»Ty jsi nová - a prý léčíš,« začala, když spolu osaměly v Šahrazádině pokojíčku.

»Jistě už víš, co bych pro tebe mohla udělat,« ujistila se Šahrazád, jak se dívky vzájemně informovaly.

»Říkala mi to Lumiel, ale ta by uvěřila každému, kdo by jí nabídl sebemenší naději.«

»Nabízím skutečně jen naději,« kývla Šahrazád. »Nemohu přece vědět, zda náš pán nepoužije proti mému léčení nějaké kouzlo. Víš dobře, že proti kouzlu nemá žádný člověk šanci.«

»A pokud kouzlo nepoužije?«

»Potom je má ochrana velmi spolehlivá,« ujišťovala dívku Šahrazád. »Svěříš-li se mi, nebudeš litovat.«

»Já to tedy zkusím,« přivolila i Aga. »Ale ujišťuji tě, jestli mě zklameš, pak dřív než zemřu, vlastníma rukama tě zaškrtnu, abys věděla.«

Šahrazád se na to usmála a požádala ji nejprve o ruku, pak aby zavřela oči. Vzala její dlaň do své a sklonila se k ní. V té chvíli však Aga vytrhla svou ruku z její dlaně a zděšeně od ní odskočila.

»To ne! To nechci!« tiše vykřikla.

»Ty ses dívala, vid'!« změřila si ji přísně Šahrazád.

»Ano - nevydržela jsem se nedívat. Ale to je strašné, ty máš v ústech hada!« vyrážela ze sebe vytřeštěně Aga.

»Není to tak jak si myslíš,« zamračila se Šahrazád. »Ale to, co jsi viděla, není v těchto krajích známé.«

»Co je to?« šeptala Aga zděšeně.

»Možná už víš, že pocházím z dalekých krajů. Z domova jsem si přinesla neveliké zvířátko, jaká si u nás pěstujeme. Právě to zvířátko dovede léčit.«

»Ale ty je nosíš v ústech?«

»Mám je až tady, v břiše,« ukázala prstem. »Má tam svou zvláštní komůrku vedle žaludku, kde si žije. Když potřebuji, vstřídá mi svou »ruku« krkem až do úst a pomáhá mi. Dovede zjišťovat jedovaté nebo i jinak nebezpečné jídlo či nápoje a některé dokáže hned na místě zneškodnit protijedem. Jeho ruka se podobá hadu, je ale naprosto neškodná jak pro mě, tak pro tebe.«

»To je ale strašné!« zašeptala Aga.

»Možná by sis zvykla jako já,« řekla Šahrazád. »Musela bys ale mít v sobě vytvořenou tu komůrku - ty ji tam nemáš a proto ani nemůžeš používat *agisar*; rozhodně ne stejným způsobem, jako já. Není to ale nutné, stačí, když s ním dovedu zacházet já. Ovládám staré znalosti lidí a chci je dát do tvých služeb. Tak co, svěříš se mi?«

»Slyšela jsem ale, že tě uspali a vyměnili,« nedůvěřivě se dívala dívka. »Jak je to možné, když tvrdíš, že ti takové nápoje nemohou uškodit?«

»Já jsem se dala uspat dobrovolně,« řekla Šahrazád tiše. »Věděla jsem, že mě chtějí vyměnit, ale vypila jsem nápoj, aniž bych se pokusila jej zneškodnit. Mně bylo líto dívky, která byla vybraná. Myslím si, že já budu v menším nebezpečí než ona - a se mnou i vy ostatní.«

»Je to podivné, hrozné - ale je to lepší než smrt. Tvoji pomoc, Šahrazád, přijmu, nic jiného mi ostatně nezbývá.«

Šahrazád pak ani netrvala na tom, aby Aga zavírala oči. Ta viděla, jak malé šupinaté chapadlo vykouklo z úst dívky, dotklo se její ruky a pocítila podivné mravenčení v žilách. S vyděšenou dívkou se točil svět, jenom silou vůle přemáhala chuť zvracet. Pak ale všechno zmizelo a před ní stála opět usměvavá Šahrazád.

»Jsi strašná - ale už věřím, že mi můžeš pomoci. V tom případě ti ovšem děkuji za novou naději,« řekla Aga, než se rozloučila. Když však opouštěla její komůrku, div se nedala do běhu.

»Pošli za mnou další,« řekla jí Šahrazád na rozloučenou. »A už se neboj, jsi v dobrých rukou.«

Až následujícího dne, brzy po ránu, přišla k Šahrazád čtvrtá z »vyvolených« dívek.

Přišla skoro za tmy a jen tiše t'ukala na její dveře. Když se otevřely, vklouzla poplašeně dovnitř a neřekla ani slovo, dokud dveře opět pevně nedolehly.

»Poslala mě za tebou Lumiel,« začala opatrně. »Prosím tě ale, slib mi nejdříve, že nikomu neřekneš, co se teď ode mě dozvíš!«

Šahrazád jí to s úsměvem slíbila.

»Jmenuji se Kwierane,« řekla tiše. »Lumiel mi říkala, že umíš zařídit, aby se nemohlo...«

»Ano, to mohu,« odpověděla jí skoro tak tiše.

»Pro mě je ale pozdě,« rozplakala se Kwierane. »Já už to vím skoro dva měsíce...«

»Ukaž,« zvázněla Šahrazád.

Vyšetřovala dívku poněkud déle než ostatní, dokonce ji požádala, aby si lehla na lůžko.

»Je už pozdě, vid'?'« vzlykla Kwierane.

»Jak pro koho,« řekla vážně Šahrazád. »V podmínkách jaké jsou tady nemohu zachránit současně tebe i Rázidovo dítě. Nevidím jinou možnost, než to nešťastné dítě zabít. Všechno ostatní by bylo nepřirozené. Nedělám takové věci ráda, ale u tebe asi budu muset udělat výjimku. Musím ale slyšet i tvůj souhlas. Zabít dítě je hrozný čin.«

»Vždyť by se stejně nemohlo narodit!« zbledla dívka.

»Mohla bych tě i odnést daleko odtud, ale to by jistě vyvolalo Mágův hněv a ten by mohlo zaplatit mnoho jiných nevinných lidí životem. To si zatím netroufnu.«

»Ty můžeš víc než obyčejní lidé, vid'?'« otřásla se.

»Ano, mohu,« přikývla Šahrazád. »Ale tak mocná jako Mág přece jen nejsem. Kdybych se proti němu postavila, zabil by mě a ze vzteku i jiné. Nemohla bych mu v tom zabránit.«

»A tamto aspoň dokážeš?«

»Ovšem - i když nerada,« řekla Šahrazád.

»Tak to udělej!« naléhala Kwierane.

»Dobrá, nemám lepší návrh. Ale musím tě na nějakou dobu uspat. Neboj se, nebude to bolet.«

»Prosím tě, jen ať se to nikdo nedoví!« šeptala dívka, dříve než ji přemohla nesmírná ospalost...

Když se probudila, seděla Šahrazád u jejího lůžka. Hned jí podávala číši sladkého, posilujícího nápoje, který dívka dychtivě vypila.

»Co mi řekneš teď?« zeptala se Kwierane potichu.

»Dnes budeš určitě jako rozlámaná, ale zítra budeš možná v pořádku,« ubezpečila ji Šahrazád.

»A dítě?«

»Už je neporodíš,« řekla lékařka. »Ale nemohla jsem je ani zabít. Když jsem nemohla odnést tebe, odnesla jsem odtud aspoň tvé dítě. Bude je za tebe nosit jiná a pokud to jen trochu půjde, možná se jednou se svým dítětem setkáš.«

»Cožpak je něco takového možné?« zděsila se Kwierane.

»Je - a proto jsem musela riskovat trochu víc.«

»Nemohu si pomoci - ať je prokletý Rázid a s ním všichni Mágové!« zašeptala Kwierane.

»Chápu tě a souhlasím s tebou,« řekla a pohlédla jí po vlasech. »Ale ty teď budeš muset zůstat tady, jinak to zatím nejde. Musíš dál chodit k Rázidovi a být mu po vůli tak jako ostatní - a nesmíš podlehnout citům a veřejně ho proklít. To by všechno zkazilo. Vydržíš?«

»Snad ano...«

»Kdyby ses prozradila se svou nenávistí k tomu tyranovi, pak by tě zabil, ale nejen to, mohl by tě mučit a donutil by tě prozradit všechno. Pamatuj, že tvůj konec by mohl být též mým koncem - a pak by už nikdo nechránil ani ostatní. Pokud budeš mlčet, je naděje, že Rázid nic nepozná.«

»Budu jako hrob,« slíbila Kwierane.

»Jsi statečné děvče, musím tě obdivovat,« řekla Šahrazád.

»Ty mě? Já tebe!« ohradila se dívka.

»Mně ale nehrozí to, co tobě,« řekla Šahrazád. »I kdyby mě Rázid zabil, budu žít dál... Teď tomu určitě nerozumíš, ale někdy ti snad všechno vysvětlím.«

Kwierane si přitiskla ruku Šahrazád ke své tváři.

»Máš pravdu, nerozumím ti, ale jsem ráda, že jsi teď se mnou. Prosím tě, dovol mi, abych za tebou mohla přicházet častěji. Cítím se u tebe skoro v bezpečí...«

»Samořejmě můžeš,« přikývla Šahrazád. »Ale dnes bych tu měla přivítat vaši poslední kamarádku, tuším, že se jmenuje Belta, nebo tak nějak.«

»Belta nepřijde,« řekla Kwierane. »Lumiel ji přemlouvala spolu s Kionei, ale neúspěšně. Belta prohlásila, že věří jen svému vlastnímu štěstí, ale ne tobě.«

»To není moudré,« zavrtěla hlavou vážně Šahrazád. »Jak může věřit vlastnímu štěstí, když se nejprve dostala sem do Mágova hradu, pak byla dokonce vybrána a teď už kdo ví jak dlouho žije s Mágem - to nemůže dopadnout dobře! Leda že by byla neplodná od přírody - pak by měla vsutku štěstí. Budu ji muset vyšetřit jinak.«

Při obědě doprovázela Kwierane a spolu s ní se dostala do blízkosti poslední z pěti vyvolených dívek, Beltu. Ta si jí však ostentativně nevšimla a schválně se posadila tak, aby byla od Šahrazád co nejdál. Nejevila zájem o jakýkoliv bližší kontakt.

Po obědě, kdy se dívky začaly rozcházet a přitom se také promíchaly, rozhodla se Šahrazád riskovat. Přitočila se jako mimochodem k Beltě a tiše ji požádala o schůzku mezi čtyřma očima. Ale dívka se jí vyškubla, podívala se na ni pohrdavě a nepřátelsky, nahlas, tak aby to slyšely i dívky okolo, jí řekla:

»Ty nevíš, že nás, vyvolené, nemáte obtěžovat?«

Šahrazád takové jednání neočekávala. Že jí Belta nevěří, to sice věděla, ale se čtyřmi předchozími dívkami byla aspoň řeč, nakonec i ta pyšná Aga pochopila, že nabízenou pomoc odmítnout nemůže, když jde o její život. Belta Šahrazád tak příkře odmrštila, že se těžko dalo něco dělat. Šahrazád překvapením couvla a pak nechala vítězně se tvářící Beltu odejít.

Mezitím se mezi dívkami rozneslo, jaké má jejich nová kamarádka schopnosti. Do Šahrazádky komůrky se začaly postupně trousit další a další. Ta neodmítla žádnou, protože bylo stále nebezpečí, že Mág Rázid její činnost svými kouzly odhalí a zabije ji. V jeho moci bylo zabít kteroukoliv dívku nejen pro neposlušnost či jiné »provinění«, ale i naprosto podle své libovůle - byl přece Mágem. Bylo proto rozumné mít tím jednoduchým způsobem zabezpečené všechny - a to Šahrazád vzala za svůj současný úkol.

V téže době na jiných místech několik rozptýlených lidí Gurrovy civilizace zjistilo některá závažná fakta. První se týkal magických křišťálových koulí. Podle dostupných zpráv měly vlastnosti »uxionů«, časoprojektorů, jaké se používaly v Galaktickém společenství a jakými sama civilizace Gurroa sledovala planetu Mágů. To bylo závažné zjištění. Rázem bylo jasné, že žádný hovor, žádné jednání nemůže být před zraky Mágů dostatečně ukryté a tím bezpečné.

V současné době působilo na planetě už několik desítek Gurroových průzkumníků. Největší nebezpečí hrozilo na hradě Mága Rázida. Ne jen krásné Šahrazád, ta by se mohla okamžitě teleportovat do bezpečí, ale spíš by se dala zahubit, aby se Mágům nic neprozradilo předčasně. Nebezpečí se vznášelo spíš nad ostatními obyvateli Rázidova hradu. A to byli místní lidé, kteří by mohli ztratit život nenávratně.

Gurroa nepřemýšlel dlouho. Jakmile si uvědomil nebezpečí, okamžitě vylovil z paměti své možnosti a ihned našel vhodnou protiakti. Mají-li magické koule vlastnosti »uxionů«, bude snad

možné vyřadit je stejnou metodou. Pokud jsou ale jiného druhu, vyřadil by tento pokus pouze Gurroovy časoprojektory, což by znamenalo další nevýhodu. Riziko tu bylo, ale možná výhoda by byla tak důležitá, že se Gurroa rozhodl rychle.

Magický hrad, rozkládající se jako velké město do značné šířky, ale též do hloubky pod terénem, se nepatrně zachvěl. Všimnout si toho mohly citlivé přístroje, z lidí jen ti, kdo by ono nepatrné zachvění očekávali. Hrozilo sice nebezpečí, že hrad střeží nějaké neznámé kouzlo, ale záchvěv se příliš nelišil od vzdálené ozvěny přírodního zemětřesení.

V té chvíli se obrazovky časoprojektorů, sledující klíčová místa Rázidova hradu, pokryly jiskrami a zhasly. Gurroa sám sobě přetrhal spirály času, ale doufal, že je pak nebude moci využívat ani Mág Rázid pomocí své křišťálové magické koule.

Až po několika dalších minutách opět zazářily obrazovky »uxionů« a ukázaly vnitřek Rázidova hradu. Mohly ale ukázat pouze jevy, které se staly až po Gurroově zásahu. Vzdálenější minulost, obsahující zejména pletichy Šahrazád, byla samotnému Gurroovi nedostupná.

Zda bude nedostupná i křišťálové magické kouli Rázida, to by se mohl Gurroa dozvědět, až ji Mág požádá o zobrazení nějakého staršího děje. Rázid teď ale nepotřeboval nahlížet do minulosti a Gurroa musel opět čekat. Zatím se nic zlého nedělo a nikdo z Mágů pravděpodobně netušil, že jsou všichni dávno pozorně sledováni cizí civilizací, která na rozdíl od obyčejných lidí planety Agaboril disponuje prostředky, aspoň částečně srovnatelnými s magickými silami.

Vyvolená

Šahrazád byla v Mágově hradu spolu se svými družkami už skoro tři měsíce, když se stalo něco, co zrušilo poklid celé skupinky dívek. Ale nebyl to žádný ples, jaké Mág čas od času pořádal pro jejich - a nejspíš i pro své - povyražení. Na plesech bývalo všem docela příjemně. Sám Rázid, urostlý mladý muž s krátkou brádkou a s pichlavýma očima, pobýval na takových slavnostech rád a nikomu téměř nepřipadalo, že on jediný může pouhým pohybem ruky či vyřčeným slovem kohokoliv v tomto sále zbavit života. Dívky byly pokaždé oblečené do nejkrásnějších šatů a pro každou se našel galantní společník z řad Mágových služebníků. Sloužící se však k dívkám chovali sice příjemně, ale zdrženlivě. Žádný si nedovolil bez Mágova souhlasu ke své dámě nic, co by bylo nad rámec zdvořilosti. Políbit dámě ruku - i k tomu museli být vyzváni. Tančit však uměli a snadno to naučili i novicky, takže i ty se brzy mohly radovat na přepychových bálech.

Jednoho dopoledne se ale ozval hluboký tón zvonu a všechny dívky hned spěchaly do velkého sálu, kam je volala jejich »povinnost«.

Šahrazád doběhla jako jedna z posledních. Zbylo pro ni ovšem místo vpředu, hned vedle »vyvolených«. Ty už tu byly také, ale byly jen čtyři a byly bílé, jako z vosku. Chyběla mezi nimi Belta - a všechny si ihned domyslely, co se stalo. Dívky se poplašeně krčily za sloupy a v tmavých koutech, jak se dalo. Čekalo se na Mága Rázida.

Pak se nehlučně otevřely velké dveře - a na konci krátké chodby, jejíž stěny byly pokryté koberci, stál Rázid. Nebylo toho na něm mnoho k vidění. Oblečen byl do fialového pláště přepásaného úzkým pásem, větší část jeho hlavy zakrývala kapuce. Tvářil se přísně, jako nikdy na žádném z plesů.

»Mé milé dámy,« promluvil příjemným hlasem, z něhož ale většině dívek přebíhal mráz po zádech.

»Stala se nám nemilá příhoda,« pokračoval Mág po chvíli, když se s uspokojením rozhlédl po krčících se dívkách. »Vaše kamarádka Belta se pokusila zabít se. Nepodařilo se jí to, ale když už se snažila, dostalo se jí smrti, po níž tak toužila. Nemyslete si, že některá z vás může mít výsadu rychlé smrti podle vlastních představ. Rozdávát smrt smím jenom já - a děje se tak podle mé vůle, a to způsobem, který já určím. Která z vás se pokusí změnit svůj osud, dopadne mnohem hůř. Povstaňte, ať lépe vidíte!«

Dívky vstaly. Koberce za Mágovými zády se rozhrnuly do stran jako opona a sálem prolétlo všeobecné zděšení.

Na stěně viselo bezvládné tělo bez šatů, přibité mnoha silnými hřeby - ale kdyby všechny dívky nevěděly, o koho se jedná, kamarádku by nepoznaly. Kůži na těle měla rozdrásanou i se svaly, visela až k zemi v dlouhých cárech a končila ve veliké kaluži krve. Nebylo snad jediné místo, které by bylo nedotknuté. Obličej chyběl docela, právě tak vlasy. Jen holá lebka se na všechny dívala prázdnými očními důlky a hrozivý škleb obnažených zubů dívky přikoval hrůzou.

»Dívejte se dobře,« vykřikl Mág hrozivým hlasem. »Tak se povede každé, která si snad ještě myslí, že může uniknout mé spravedlnosti!«

Spravedlnosti Mága... pomyslela si Šahrazád, ale stejná myšlenka nejspíš prolétla všemi hlavami v tomto sále.

Rázid ještě chvíli čekal. Najednou se v sále ozval slabý šum. Jedna z dívek, světlolasá Amodai, ležela bezvládně na zemi, bledá jako křída, se zavřenýma očima. Jedině Šahrazád došla ke kamarádce a sklonila se k ní, aby ji přivedla k vědomí.

»Copak, copak?« poškleboval se Rázid. »Cukrová panenka nesnesla pohled na krev?«

»Bylo to pro ni příliš kruté,« odtušila Šahrazád, ani se na svého »pána« neohlédla.

»Ano, bylo to kruté,« souhlasil Rázid mrazivě. »Ale spravedlivé. Už dlouho se mi žádná nevzepřela. Jenže já neposlušnost nestrpím, pamatujte si to dobře. Ani od sluhů, ani od vás, dámy. Ale to ještě není všechno, nejlepší teprve přijde. Okamžik strpení, jen co uklidím, budeme pokračovat. Dívejte se dobře!«

Obrátil se k bezvládné trosce, visící na stěně, napřáhl k ní ruku a vykřikl cosi, čemu žádná z dívek nerozuměla.

Nejprve to zašumělo v kaluži krve na podlaze, ale pak se tu zvedl bílý obláček a postupoval vzhůru. Pohlcoval přitom ubohé zbytky dívčího těla - za ním zůstávala jenom čistá, nepoškozená stěna.

Šahrazád už takový obrázek viděla - když sledovala na obrazovce časoprojektoru *uxionu* kosmického letadla HGS Geia opakované záznamy zkázy dvou výsadkových letounů. Tady mohla tu zkázu pozorovat bez zpomalení - Mág způsobil, nejspíš úmyslně, že kouzlo postupovalo zvlášť pomalu. Jeho příliš nezajímalo, jak pomalu mizí a vypařuje se tělo oběti, raději sledoval přihlížející dívky. Ty byly ovšem vyděšené na nejvyšší míru - a Rázid je pozoroval s potěšením.

Konečně se bílý obláček rozplynul a stěna byla bílá, bez poskvrnky. Mág pokynul, koberec přiřustily a zakryly místo posledního dějství tragédie dívky jménem Belta.

Snad všechny dívky si oddechly od hrozné podívané, ale to opravdu nebylo všechno. Rázid si všiml šumu v sále, obrátil se a pokynem ruky všem nařídil usednout.

Šahrazád ještě pomohla Amodai posadit se, a pak sama též rychle dosedla na své místo. Byla poslední - a tím na sebe opět přivábila Mágovu pozornost.

»Mé dámy, jistě se ode dneška žádná nepokusíte zprotivit mé vůli,« řekl Rázid opět svým obvyklým, příjemným hlasem. »Připravil jsem pro vás ještě něco. Jak víte, zbyla mi jedna korunka. Která z vás si ji dnes vloží na svou hlavinku na znamení mé největší přízně? Dívejte se na mě, ať se mohu dobře rozhodnout!«

Sálem prolétlo další zděšení. Dívky se dívaly na Mága jako králíček na kraju. Klidněji se dívaly ty, které již ve vlasech korunky měly - neboť jejich osud se už v tomto směru nemohl změnit. Z ostatních dívek největší klid projevovala Šahrazád - a na ni také Mág ukázal.

»Pojď sem,« vyzval ji a se zřejmým potěšením ji sledoval, jak vstala a přišla až k němu. Šahrazád kráčela zpřímá a skoro jako bez bázně, což Mága částečně udivilo, částečně vydráždilo. Když k němu došla, přikázal jí pokleknout a pak jí vetknul do vlasů nádhernou zlatou korunku s drahokamy všech barev.

»Budeš tuto korunku nosit jako výraz mé přízně - znamená to, že se už nikdy neobjevíš bez ní. To by byla neposlušnost vůči mému příkazu. Jsi si toho vědoma?«

»Ano, můj pane,« odpověděla Šahrazád.

»To také znamená, že večer co večer přijdeš s ostatními vyvolenými před mé pokoje. Ode dneška rozhoduj, jak budeš trávit večery a noci. Nespoutané svobody sis už v mém hradu užila dost, budeš teď mít více povinností.«

Při těchto slovech vzal její hlavu do svých dlaní. Dívka se zachvěla a to Mága uspokojilo. Šahrazád sice na okamžik zauvažovala o použití smrtícího úderu podle staré japonské školy, ale včas se opanovala. Mága mohlo chránit neviditelné kouzlo a kdyby takový prostítký útok selhal, bylo by zle.

»Mé vyvolené žijí bohatším životem, než ty, které na svůj osud teprve čekají,« řekl už docela přátelsky a otočil její hlavu, aby se jí mohl podívat do očí. Znovu se zachvěla a on se usmál.

»Jsi velice kurážná,« prohlásil. »Ale budeš si muset na svůj stav zvyknout. Nu což, dnes večer přijď... Dámy, to je pro dnešek všechno, vás ostatní už nepotřebuji.«

Odešel rázným krokem a dveře se za ním zavřely.

Dívky se okamžitě rozprchly jako když střelíš do vrabců. Většinou utíkaly do svých pokojíků, šťastné, že nebyly právě ony vybrány. V sále zůstaly spolu se Šahrazád jenom ostatní »vyvolené«.

»Co se dá dělat - vítej mezi nás!« objala ji Kionei.

»Tebe to potkalo hned zkraje,« povzdychla si Aga a také ji objala. Pak se na ni zkoumavě podívala a přidala otázku: »Poslyš Šahrazád, nepokusila se Belta vzít si život, protože selhala tvá zaručená ochrana?«

»Belta mou pomoc odmítla,« vysvětlila Šahrazád. »Nevím co se s ní stalo, ale nemám na tom vinu.«

Nebyla to pravda. Šahrazád ale nemohla prozradit, co věděla jako část telepatické mysli Gurroa. Sama by skutečně neměla možnost dozvědět se pravdu, ale jiné oči mezitím hrad Rázida prohlédly do nejbližší dosažitelné minulosti a tak už Gurroa pravdu věděl. Belta zjistila, že bude mít dítě. Místo aby se obrátila na Šahrazád, jako předtím ostatní, pokusila se sama nechtěného dítěte zbavit. Štěstí ji ale opustilo a zranila se. Rázid použil svou křišťálovou kouli, která mu zjevila

pravdu. Nemeškal, svolal své »vyvolené« a zahubil »provinilou« přímo před očima jejich vyděšených kamarádek.

Šahrazád se jich ani neptala co viděly. Dobře to věděla, ale nechtěla jitiť hrozné obrazy, které nešťastné dívky spatřily. Tím spíše, že si opět všechny uvědomily, že stejný osud Mág Rázid přichystal i pro ně. Tato smrt byla nejhorší, protože ji viděly. Ale což předtím ostatní vražděné dívky nekřičely stejně zoufale, jako dnes nešťastná Belta?

»Která z nás je na řadě teď?« zašeptala Kwierane. U té Mág dosud nic podezřelého nezpozoroval a jediné proto ještě žila, ale byla zamlklá a už dlouho se neusmála.

Šahrazád svým novým přítelkyním navrhla, aby dnes rychle zapoměly na prožitou hrůzu.

»Uděláme si pořádnou hostinu,« navrhla.

»Pohřební hostinu za Beltu,« podotkla Lumiel chmurně.

»Ba ne, děvčata,« zašeptala Šahrazád. »Bude to pohřební hostina za Rázida. Možná nás všechny přečká, ale i on jednou musí vydechnout naposledy. A na to uspořádáme naši hostinu.«

Po večeri se Šahrazád poprvé odebrala spolu s ostatními vyvolenými do míst, jimž se ostatní zdaleka vyhýbaly. Ne že by sem nesměly vstoupit, ale žádná na sebe nechtěla přivolat nežádoucí zájem pána tohoto hradu.

Jako každé dveře, i tyto se před nimi samy otevřely, aby mohly vstoupit. Dívky vešly a ocitly se v místnosti, kde vždycky očekávaly pána. Stěny byly pokryty barevnými závěsy, ale jako v celém hradu, ani zde nebylo jediné okno. Nebyly tu ani židle, ale na podlaze bylo rozházeno tolik polštářků, že každá měla kam se posadit.

Pak se otevřely dveře a vstoupil Rázid. Jako obvykle byl oblečen ve svém fialovém plášti. Dívky ztuhly v očekávání co se bude dít.

Rázid si všech pět zamyšleně prohlížel. Pak ukázal mlčky na Kwierane a na Lumiel. Obě vstaly, ale Mág nespěchal. Dál si prohlížel zbývající tři, Agu, Kionei a Šahrazád. Nakonec ukázal na Kionei a ta ihned vyskočila.

»Dnes to bude jinak, dámy,« usmál se na ně Rázid. Vy tři můžete jít, máte dnes volno. Dvě mi budou stačit.

Kionei, Kwierane a Lumiel si ulehčeně oddechly a rychle odešly. Aga povstala a Šahrazád s ní.

»Pojďte se mnou,« obrátil se Mág a bez ohlednutí prošel dveřmi do další komnaty. Obě dnešní »vyvolené« cupitaly za ním, neodvážily se zašeptat ani slovo.

Další místnost byla plná červeného světla. Celá podlaha tu byla pokrytá silnou vrstvou měkké hmoty, takže tu nebyly zapotřebí polštáře. Těch tu ale bylo také dost. Bylo tu plno kovových táčů, plných všemožných jídel a nápojů.

»Vím, že jste už večeřely, ale vezměte si,« pobízel obě Rázid. Aga si ze zdvořilosti vzala jakési ovoce a Šahrazád též. Pak se obě napily z pohárů. Mág jedl více a pozoroval je přítom. Nakonec se také pořádně napil z poháru a vstal. Obě dívky rovněž vyskočily.

»Nevím, nemám dnes nějak náladu,« protáhl se. »Ale zase vás obě propustit jen tak, to by nebylo správné. Jsem hlavně zvědavý na naši novou. Ago, ty můžeš jít. Dobrou noc.«

Aga se němě uklonila a otočila se k východu. Mág počkal, až se za ní zavřou dveře. Pak se posadil a pokynul Šahrazád, aby usedla naproti němu.

»Nebudu tě moc trápit, Šahrazád. Jmenuješ se tak, vid'«

Přikývla.

»To víš, já vím vše, co potřebuji vědět,« ujišťoval ji sebejistě. »Jak víš, my Mágové můžeme dělat cokoli se nám zachce.«

»Vím, můžeš mě třeba ihned zabít,« řekla tiše.

»Ano, mohu,« usmál se. »A také to udělám, kdyby ses mi seabeměně vzepřela. To jsi ostatně viděla právě dnes.«

»Ano,« přisvědčila a otrásla se.

»Bylo to hrozné, já vím,« povšiml si toho Rázid. »Ale to už je váš úděl. Musíš se s tím smířit.«

»Ano,« řekla tiše.

»No vida - jsi rozumná, i když vypadáš tak sebevědomě. Až jsem si tě proto vyvolil. Jsi ráda?«
»Kdyby sis nevzal mě, vzal by sis jinou,« odušila.
»Na to jsem se tě neptal,« zpřisněl Mág. »Ptal jsem se, zda cítíš radost, že jsi tady.«
»Ráda pomáhám druhým,« řekla Šahrazád. »A ostatní dívky se tě bojí.«
»Tak je to správné, lidé se musí Mágů bát,« přikývl Mág a usmál se. »To je přirozený běh světa. Ty tedy ráda pomáháš druhým, i když tím vzejde škoda tobě samé?«
»Na tom příliš nezáleží,« řekla.
»Docela se mi líbíš, Šahrazád,« řekl Mág. »Měl jsem už několik takových dívek, jako jsi ty, ale nebývá jich mnoho. Většina se mě bojí a myslí jen jak by si zachránily kůži. Stejně se to žádné nepodaří - aspoň ne nadlouho.«
»Taková je tvoje vůle,« řekla Šahrazád.
»Ovšem, protože já mohu všechno, jsem přece Mág. Už jsi někdy viděla Mága?«
»Těmahle očima ne,« odvětila. »Jsi první. Ale hodně jsem už o vás slyšela.«
»Mnohé z těch povídaček znám,« usmál se. »Ale řekni mi, co sis představovala, když jsi o nás slýchala?«
»V podstatě to, čím jsi - snad jsem si myslela, že jsi trochu starší.«
»To je jen zdání,« usmál se. »Neřekla bys, že tomu tělu, co vidíš před sebou, je už bezmála třista let?«
»Neřekla,« hrála překvapenou. »Lidé přece tolik nežijí!«
»Lidé, pořád jen lidé!« mávl rukou. »Já jsem Mág!«
»Ovšem,« přikývla. »Můžeš všechno, tedy i dlouho žít.«
»Čím ty jsi byla ve světě, než ses dostala ke mně?«
»Šahrazád - to znamená vypravěčka.«
»Umíš vyprávět? Ale co?«
»Příběhy, zajímavé pověsti,« přikývla. »Ráda je vyprávím, ráda jim také naslouchám. Když uslyším nějaký nový příběh, rychle si jej zapamatuji a sama jej pak povídám. Umím jich hodně, některé jsou i pěkně dlouhé.«
»Zajímavé,« podíval se na ni s podivením. »A mně bys své příběhy také vyprávěla?«
»Nevím, aby ses třeba neurazil,« upejpal se.
»Neurazím se,« usmál se na ni. »Co kdybys mi pověděla některý z těch dlouhých příběhů?«
»Dlouhé příběhy se nevypráví pozdě na noc, posluchači by je nevydrželi poslouchat do konce. Bylo by lépe začít dříve, řekněme hned po obědě. Rozhodni ale sám, podřídím se ti.«
Chvíli se zamyslel.
»Jsi zajímavá, Šahrazád. Možná tvůj návrh přijmu, nemusí být špatný. I Mág se může občas rozptýlit něčím jiným než tím, co už dobře zná.«
Neodpověděla, jen se němě uklonila.
»Teď nebudeš vyprávět,« rozhodl. »Jsi tu jako moje vyvolená a nebylo by dobré, abys napoprvé odešla jen tak. Já některým dávám čas, když jsou příliš vyjukané, ale ty jsi už jistě srozuměná, co od tebe očekávám.«
Uchopil ji za ramena a přitáhl si ji k sobě. Rychlým pohybem z ní strhl šaty a chvíli si ji zálibně prohlížel. Pak odhodil i svůj fialový plášť. Teprve teď spatřila jeho postavu a musela uznat, byl krásný. Tělo měl jako starořecký bůh Apollón. Na krku černý pás s drahokamem, na ruce prsten, ale víc už nestačila postřehnout, protože vzápětí se sama ocitla v jeho náručí. Nebyla první, kterou objímal, jistě měl před ní celé stovky dívek a byl si vědom své převahy. Nekladla mu odpor, podvolila se úplně jeho vůli. Netrvalo to ostatně dlouho, Rázid ji zřejmě napoprvé nechtěl příliš trápit. Když bylo po všem, zahalil se opět do svého pláště a dovolil jí, aby se oblékla a ještě ten večer odešla do své komůrky.

Druhého dne si Rázid Šahrazád zavolal už po obědě. Bylo to neobvyklé a ostatní dívky se nestačily divit. Nejen to, Mág hned určil, že večer do jeho komnat přijde Aga a Kionei, ale ne jako obvykle. Teprve až je sám zavolá. Lumiel a Kwierane měly tedy dnes volno a viditelně si oddychly. Šahrazád odešla za svým pánem do jeho komnat. Dovedl ji tam, kde předchozího večera

poznala jeho náruč. Byla tu opět připravená hostina, ale tentokrát jí nic nenabídl.

»Ty jsi už obědvala, já ještě ne. Budu teď obědvat a ty mi zatím můžeš začít vyprávět.«

S jeho dovolením se posadila proti němu.

»Připravila jsem si už první příběh,« začala. »Takové si vyprávějí lidé v krajích, odkud pocházím. Ty zajisté už víš, že jsem do tvé říše přišla zdaleka.«

»Ovšem,« přikývl polichocně.

»Příběhy našich krajů nepojednávají o událostech, které se skutečně odehrály. Jsou to jenom smyšlenky, ale dobře se poslouchají a pomáhají nám snášet nepříznivý osud.«

»Tak už povídej!« vybídl ji Rázid.

Vyprávěla mu a Mág poslouchal, až chvílemi zapomínal na hostinu, kterou měl před sebou. Když skončila, nabídl jí ze svého podnosu, který byl stále plný. Vzala si zákusek a nato se napila z poháru.

»Povídala jsi zajímavě,« pochválil ji. »Jenomže to tvoje povídání nemá se skutečností mnoho společného. Mágové jsou v něm hloupí, neboť se přátelí s lidmi.«

»Však jsem ti předem říkala, že to jsou smyšlenky. Tobě vadilo, že neodpovídají skutečnosti?«

»Ani ne - jsou to jen povídačky lidí. Ti ostatně nevědí, jaká skutečnost je.«

»To vědí jen Mágové - ale za to nemohu ani já, ani ti, kdo si tyto příběhy vymýšleli.«

»To máš pravdu,« souhlasil. »Mě málem rozesmálo, když ve tvé povídačce vladař dal za sebe vládnout obyčejného člověka a sám se na jeho nešikovnost díval. I kdybych připustil, že by se chtěl takto bavit, skutečný Mág by nemusel pozorovat za závěsem. Vzal by svou křišťálovou kouli, posadil by se k ní a měl by všechno jako na dlani - a bez skrývání. Já tak občas pozoruji i vás, mé dívky. Je to velmi zábavné, zvláště když si myslíte, že vás nikdo nevidí.«

»To je těžké. O křišťálových koulích Mágů toho lidé moc nevědí. Jak mají popisovat jejich skutečné vlastnosti?«

»To máš pravdu. Ale ty už přece víš mnohé z věcí, které ostatní lidé neznají. Proč jsi vyprávěla tuto povídku, jako kdybys nevěděla, jak je tomu ve skutečnosti?«

»Kdybych povídala o skutečnosti, pak bych tuto povídku ani nemohla vyprávět,« pokrčila rameny. »O čem bych ti povídala? Ty přece skutečnost znáš lépe než já, což bys mě chtěl vůbec poslouchat? Ostatně bych si netroufala vyprávět podle skutečnosti, když toho skutečného znám velmi málo.«

»Možná máš pravdu,« usmál se. »Co kdybych ti ale některá tajemství uvedl na pravou míru? Vyprávěla bys pak jinak?«

»Možná bych pak vynesla některé trapné omyly, které tě tak rozesmály,« zamyslela se. »Možná by pak některé povídky byly lepší a lépe by se ti poslouchaly. Ale lidé přece nesmí znát tajemství Mágů?«

»Lidé venku ne,« přikývl. »Jenomže nezapomínej, že ty se už ven nikdy nedostaneš.«

»To záleží jen na tvé vůli,« přikývla. »Já si sice stále myslím, že smyšlenky jsou proto smyšlenkami, aby se dobře poslouchaly, ale vynasnažím se splnit tvou vůli.«

»Dobrá,« přikývl. »Já ti mohu samozřejmě říci všechno, protože ty už nic lidem venku neřekneš. Ale tvoje příběhy se mi opravdu líbí. Možná si je dám zaznamenat do knihy, abych si je mohl osvěžit, až tě mít nebudu.«

»Uděláme to, jak jsi právě rozhodl,« kývla Šahrazád. »Já ti budu vyprávět všechny příběhy, které znám. Ty mi můžeš na oplátku opravovat moje omyly. Já nejen ráda vyprávím, ale také ráda naslouchám. Ty přece jistě znáš tolik věcí, že bys mohl dělat vyprávěčem mistra.«

»Dobrá,« usmál se její lichotce. »Můžeš pak své příběhy upravit - a vyprávět je ostatním děvčatům, ty budou jistě velice potěšené, že mají o zábavu více, alespoň dokud budeš žít. Tvého umění bude škoda. Skoro začínám litovat, že jsem si tě vyvolil. Kdybys mi sloužila jako ostatní sluhové...«

»To bych asi musela být muž...«

»Pak bys už ovšem mužem nebyla,« mávl rukou. »Ale i tak by to bylo pro tebe i pro mě výhodnější, sluhové žijí mnohem déle než mé dívky. Dokonce déle, než by žili venku.«

»To bude asi tím, že venku je život těžší.«

»To také, ale zejména proto, že podstata mých sluhů je trochu přizpůsobena,« řekl Rázid.

»Moji sluhové mohou žít až několik set let.«

»To je také ve tvé moci?«

»Ovšem,« přisvědčil. »Proto mám tak dobré sluhy, protože každý dávno zná všechno, co potřebuji a nikomu nemusím nic vysvětlovat. Čas od času je přece jen musím doplňovat. Beru si do služby jen mladé chlapce a dříve než se stanou sluhy, jsou od ostatních dlouho učeni. Ovšem nejprve jim prodlužuji život.«

»Nejsou to však už muži,« podotkla.

»A proč by měli být? Já to nepotřebuji a vy, mé dívky, teprve ne. Stačím si na vás sám. I tak musím doplňovat svou dívčí družinu častěji než služebníky. U vás mi ani nestojí za to, abych vám prodlužoval život.«

»To je ovšem pravda,« připustila.

»Vidíš, tak to má být,« pochvaloval si Mág. »Sluhové tu jsou od toho, aby mi sloužili. Mám sice všemožná kouzla, ale lidské sluhy potřebuji také. Svému kouzelnému prstenu nemohu přece vynadat ani ho nemohu zbit, když se mi něco nepovede. Sluhy ovšem potřebuji takové, aby stačilo naznačit a oni už sami běhali podle potřeby. Vyplatí se mi proto dát jim delší život - je s nimi méně starostí.«

»To je docela přirozené,« přikyvovala Šahrazád.

»Vás, dívky, tu mám naopak pro své potěšení. Jak vidíš, je to přesně naopak. Mám rád mladé dívky a změna je pro mě občas velice vítaná. Když se mi některá omrzíte, což bývá často, řekněme i dvakrát do roka, vyvolím si místo ní jinou. Nepotřebuji žít stále se stejnými, to by se mi nelíbilo. Mág se nemusí omezovat, jako muži z chátry!«

»Myslela jsem si, že zabíjíš jediné za neposlušnost?« podívala se na něho tázavě.

»Ovšem - ale jedním z hlavních příkazů je, že mi musíte být **naprosto** po vůli. Když se má ženě narodit dítě, už se mi ani nemůže oddávat tak, jako předtím. Nesplnění mých příkazů je tu zjevné - a proto obvykle zabývám neposlušnou dříve, než k tomu dojde. Obvykle tehdy, kdy určitě zjistím, že dítě bude mít. Neříkej, že to nevíš.«

»Ano, vím,« řekla tiše. »Takovou *neposlušnost* ale žádná z nás nemůže ovlivnit. Žádná nemůže mít dítě, pokud jí je nedáš. Ty sám jsi ta pravá příčina.«

»Ano, máš pravdu,« řekl Rázid. »Žádná nemůžete ovlivnit, abych vám nedal dítě podle své vůle. Ale tak je to správné! Není třeba, abyste měly možnost něco ovlivňovat. Jak všechny víte, ty, které ještě nenosí korunku vyvolených, jsou v mém hradu naprosto v bezpečí. Ani jeden muž tu není - kromě mne. Jenom na mně tedy záleží váš život, kterou z vás si vyberu dřív a které si nechávám na později.«

»Jenomže pak se ti může stát, že nechtěně zabiješ dívku, která se ti líbí a kterou by sis rád ponechal déle.«

»Ty opravdu nevíš nic o možnostech Mága,« usmál se. »Ale abys věděla, něco ti povím. Já dovedu kromě jiných čarů také zařídit, abych dal dítě jen když já chci.«

»To znamená - když nechceš... Ale vždyť...«

»Možná tě to potěší,« usmál se Rázid. »Když se mi líbíš a nechci ti ublížit, jsi i v mém náručí právě tak bezpečná, jako ty, které nenosí korunku vyvolených. Myslíš si, že tomu tak není? Že vám dávám dítě každou noc, kterou strávíte se mnou? Není tomu tak - pokud sám nechci. Nejsem jako obyčejní muži, lidé, kteří žijí venku. U nich je to náhoda, ale u mne musí jít o úmysl. Když si přeji změnu, způsobím, že v určitý den se stávám obyčejným mužem, který ženě může dát dítě. Až potom záleží na náhodě. Já obvykle nemívám zájem vystřídat všechny své vyvolené naráz, ale není v mé povaze vzít si na rozhodující noc jen tu, které se chci zbavit. Beru si proto dvě a věci náhody je, které z nich dám dítě dřív, případně zda je nedám oběma. Tak už to ale chodí! Mám rád i náhodné děje.«

Neodpověděla mu. Chvíli si ji prohlížel, ale pak řekl:

»Dnes jsi mě už rozptýlila dost, včera jsi byla poprvé mou, dám ti teď čas na oddych. Připrav si ale na zítřejší odpoledne další příběh. Teď jdi, ale ještě před večerí ke mně pošli Kionei a Agu. Slíbil jsem jim, že budou večeřet se mnou. Dvě mi na dnešní noc postačí.«

Kašpaři

Koně se najednou začali vzpínat a pokoušeli se vycouvat, ovšem podařilo se jim jenom zaklínit vůz na úzké cestě tak, že se nemohl ani pohnout. Vyděšená zvířata se tlačila nazpět tak, že zadky strkala až kočímu do jeho kukaně.

»Magariči, Sargo, Itine!« ozvalo se poděšené volání ženy, která vůz do této chvíle řídila, ale přestala si vědět rady. »Pobězte dopředu, něco tam je!«

Tři muži ihned vyběhli zezadu, přeskočili přeražený kmen stromu, který zužoval cestu a nahlédli za křoví v zatáčce cesty, pro něž nebylo vidět, co vlastně koně tak vyplašilo.

»Zachraň se, kdo můžeš!« vydechl zděšeně první a ucouvl. »Tehug!«

»Počkej - vždyť už je po něm!« zadržel ho druhý.

Uprostřed cesty, jak byl nazýván úzký tunel, prokleštěný lesem, se nacházelo podivné sousoší. Navrchu leželo obrovské zvíře. Plochá, jinak ale typicky ještěří hlava, přecházející v ozubený hřbet; dlouhé tělo krokodýla, plynule se zužující v mohutný, dlouhý ocas; nezvyklé ale byly tři páry končetin. Zadní nohy byly silně vyvinuté, svalnaté. Zřetelně musely nést téměř celou váhu tvora, jež měl od hlavy ke konci ocasu nejméně deset metrů a vážil jako pět slonů; prostřední nohy byly o něco méně vyvinuté, ale pořád by si se sloními nijak nezadaly. Těsně u krku byly umístěny přední končetiny, ovšem pro ty se označení »nohy« nehodilo. Byly to očividně ruce, podobné rukám obrovské opice. Tento »ještěř« s obrovskou zubatou tlamou měl celé tělo pokryté hustou, vlnitou srstí, zabarvenou oranžovými pruhy na tmavofialovém podkladě; pruhy začínaly na hřbetě, směřovaly šikmo dozadu a končily dole na bříše. Na hlavě jako královská koruna trčely kostěné trny a pokračovaly po celém hřbetě. Na hlavě byly nejdelší, téměř půlmetrové, pak byly menší asi na píd', uprostřed hřbetu byly poněkud delší, kolem dvou pídí a ke konci ocasu se opět zmenšovaly, ale nikde nebyly tak malé, aby pád lidského těla na tyto hřeby nebyl životu nebezpečný.

Obrovská tlama s deseticentimetrovými zuby se křečovitě otvírala a zavírala; zuby přitom vždy vydaly klapnutí, které všem přihlížejícím, lidem i zvířatům, nahánělo husí kůži. Všem ale bylo zároveň jasné, že tyto zuby nikomu neublíží. Ohyždná hlava, sama mohla vážit jako dospělý kůň, ležela totiž stranou oddělená od krku a nemohla dosáhnout k další oběti. Ležela sice bezmocně, ale její rudé oči se zlostně obrátily k přicházejícím lidem. Netvor stále ještě vnímal a tedy žil, ale už nemohl nikomu ublížit a pomalu umíral. Srdce obludy také ještě tepalo. Z přeseknutého krku neustále rytmicky vystřikovala rudá krev, stékala s cesty a vytvářela na jejím okraji jezírko s krvavou pěnou, jak se nestačila vsakovat do měkké lesní půdy.

Pod ohyždným zachvívajícím se tělem ležel člověk. Mladík, oblečený do obyčejného hnědého pláště, s hustými kudrnatými vlasy, měl obě nohy sevřené pod tělem netvora a nemohl se zpod této váhy nijak vyprostit, ačkoliv se snažil seč mohl. Pokoušela se mu pomoci mladička, útlá dívka, ale co nebylo v silách mladíka, to bylo dvojnásob nad síly dívky, i když měla na sobě v těchto krajích velice zvláštní oblek - mužské kalhoty, plynule přecházející v přiléhavou bundu bez rukávů, obojí z téhož materiálu: stříbřitě se leskl a vypadal jakoby byl utkáán ze stříbrných nitek. Kromě tak nezvyklého oblečení měla dívka na sobě ještě bílou košili jednoduchého střihu - všechno už měla pokryté šmouhami a vlhkými krvavými skvrnami od dračí krve, měla i zašpiněné ruce a zakrvácený obličej.

Když ze zatáčky vyšli tři muži, dívka se k nim otočila a němě ukázala na mladíka, ležícího u jejích nohou.

»Potřebujete pomoc, že?« vyhrkl nejstarší z mužů, široký chlap s postavou medvěda. Měl na sobě tmavohnědou, téměř černou koženou bundu, kalhoty z téhož materiálu i barvy, silné boty, široký klobouk, který snad kdysi býval červený a široký opasek, natřený kdysi zelenou barvou, teď už na mnoha místech odprýskanou, pod níž byla vidět původní barva hnědé kůže. Muž držel v ruce cosi mezi starogermánským mečem a mačetou. Zbraň byla v těchto lesích asi nezbytná z více důvodů: kvůli divokým zvířatům, někdy proti raubířům, ovšem zejména bylo nutné neustále odsekávat větve, které by jinak v krátké době zatarasily pracně udržovanou stezku. Každý kdo tudy projížděl tak přispíval k tomu, aby mohli po něm projet i následující poutníci.

»Vypadá to tak - či si myslíte, že tu ležím jen tak pro své vlastní potěšení?« sípěl mladík,

uvězněný pod horou masa umírajícího netvora.

»Prosím vás, pomozte nám,« našla konečně řeč i dívka.

»Co se tu vlastně stalo?« dotazoval se mladík, který se přiblížil jako poslední. Ten měl na sobě kožené kalhoty a boty, nad nimi jen lehkou bílou košili. Byl prostovlasý, ale s vlasy až na ramena. Také on držel v ruce krátký meč. Třetí muž byl ustrojen téměř stejně, ale místo meče držel sekeru, upevněnou na dlouhé násadě. Tou osekával větve ve výšce, aby nemohly bránit v cestě vozům.

»To vám všechno povím, ale popadněte už někdo nějakou kládu a nadzvedněte tu bestii!« zaúpěl mladík.

Přeražených kmenů bylo kolem dost, netvor se zřejmě prve dost oháněl svým mohutným ocasem. Stačilo vzít vhodný menší kmínek a zapáčit. Dívka ihned pod tělo netvora podstrkovala kameny, které zdvihla na cestě, ale muži ji brzy odstrčili se slovy, aby jim raději nepřekážela.

Konečně se všem podařilo vypáčit zpod srstnatého těla nohy neznámého a odtáhnout ho stranou. Bylo na čase; netvor se náhle začal zmítat v posledních křečích, švihal ocasem, zasažené stromy praštěly a do všech stran z nich odletovaly třísky. Mohutné nohy začaly v křečích hrabat a najednou se bezhlavé tělo netvora vzepjalo, ohromné nohy však sklouzly v kaluži sražené krve a tělo dopadlo s praskotem lámaných větví do houštiny u cesty, kde zůstalo nehybně ležet. Kdyby nevyprostili mladíka včas, bylo by se nestvůrné tělo nejspíš převalilo přes něho; co by to znamenalo, to si každý dokázal jasně představit a všem přejel mráz po zádech.

»Ty jsi měl ale štěstí, příteli,« obrátil se k ležícímu nejstarší, rozložitý chlap. »Co nohy, nemáš je na kaši?«

»Myslím, že ne - budou celé, ale jsou tak zmáčkuté, že se na ně pár hodin asi nepostavím,« opáčil ležící skrz zuby. »Ale myslím si, že i vy jste měli štěstí. Kdyby se nevrhl na mě a mou sestru, vrhl by se na vás. Vy byste určitě dopadli hůř, nemyslíte?«

Dívka mu mezitím stáhla obě boty, poklekla, vyhrnula mu nohavice a odmotala z nohou pásy látky. Objevila pod nimi kotníky už celé zmodralé, místy do fialova. Sáhla k pasu, vytáhla odtud váček a otevřela jej. Pak začala zraněné nohy potírat vodičkou z nevelké lahvičky. Ostatní si jí příliš nevšíмали, felčarské umění je příliš nezajímalo, vzrušovala je více obrovská hlava netvora, ležící nehybně uprostřed cesty, teď už zřejmě mrtvá, se zavřenýma očima.

»Čím jsi mu usekl tu hlavu?« podíval se nejstarší muž na ležícího mladíka s nedůvěrou. »Snad ne - tímhle párátkem?«

Zdvihl ze země odhozený meč asi metr dlouhý. Čepel byla od krve, ale nebyla nijak silná. Představa, že by se někdo s tímhle kouskem kovu postavil obludě která mohla na člověka zaútočit s výškovou převahou dvou sáhů, nebyla nijak vábná. Každý kdo si dokázal něco takového představit, trochu zbledl a otrásl se.

»Tímhle ne - to není zbraň na takovou bestii,« mávl rukou zraněný. »Máme naštěstí něco lepšího.«

»Čarovný prsten?« nadhodil muž nedůvěřivě. Všichni rázem zpozorněli a bylo vidět, že jsou ve střehu.

»Mít čarovný prsten, myslíš, že by mě ta bestie mohla takhle zřít?« mávl rukou ležící.

»No, máš asi pravdu,« oddychl si muž. »Měl jsi namále. Ale už to je moc podivné, že jsi dokázal tuhle obludu vůbec přemoci. Po takovém setkání obvykle nikdo nevypráví, jak se mu vedlo. Teprve když »tehug« přepadne více než pět lidí, může jeden, nejvýš dva z nich, doufat, že utečou. A ti zase takovou nestvůru obvykle nevidí dost zblízka, aby si ještě zapamatovali, jak vypadá. Ale jak je vidět, ani »tehugové« nejsou nesmrtelní. To je dobře.«

Dívka mezitím skončila ošetřování a teď mladíka obouvala do bot. Pokusil se postavit na nohy, ale zas bezvládně klesl k zemi.

»Podívejte se na něho - on by chtěl odejít po svých!« zvolal nevěřičně velký muž.

»To tady mám zůstat ležet?« odsekl zraněný.

»Proč? Proč se trmáčet pěšky, když můžete jet v pohodlí na voze?« prohlásil muž.

»Vy nás vezmete s sebou?« podíval se na něho zraněný nedůvěřivě.

»No ovšem, hrdino - pěšky s takhle pomlácenýma nohama dojdete na konec tohoto lesa za týden, ovšem tvá společnice tě bude muset vzít na záda. Já si také myslím, ať to obracím jak obracím, ne vy nám, ale my vám musíme být vděční. Nebýt vás, byli bychom teď nejspíš bez koní,

bez vozů a kdo ví, kolik by nás vyvázlo. My bychom proti té obludě skutečně neměli nejmenší šanci. A vůbec, jak vám dvěma máme říkat? Já se jmenuji Magarič, tohle jsou mí dva synové Sargo a Itin. S ostatními se seznámíte, až sem dojedou.«

»My jsme oba Gurroa,« řekl mladík. »Já jsem Miltia, moje sestra se jmenuje Sabier.«

Sabier si zatím zblízka prohlížela useknutou dračí hlavu, jako kdyby se s ní chtěla mazlit.

»Odvážné děvče - když se nebojí jít takovým lesem jenom se svým bratrem!« přikývl Magarič. »Před tou obludou rovněž neutekla, to bych smekl i před chlapem.«

»Až na to, že ta obluda nebyla pouhé zvíře - to jsem ale nevěděl,« řekl mladík smutně.

»A co by to bylo?« vyjekl druhý muž, mladší syn Magariče Itin, který se násadou od své halapartny neúspěšně pokoušel rozevřít pevně stisknutou čelist netvora.

»Ta obluda byla myslící bytost,« prohlásil mladík. »To kdybych věděl, neublížil bych jí.«

»Mluví s cesty,« vzpamatoval se Magarič. »Chlapci, hodím ho na vůz, vy dva odpráhněte Plaváka a odtáhněte stranou tu hlavu, ať mohou projet vozy. A co ty, dívkenko? Tebe zajímá dračí krev? Nech ji být, je jedovatá, raději se umyj, než ti rozežere kůži.«

»Krev ani nic jiného na tom tvorů není jedovaté, ale ještě nikdy jsem se u takového dravce nesetkala s inteligencí,« opáčila smutně Sabier.

»Co pořád máš s tou bestií? Jako kdyby ti jí bylo líto, nebo co? Vždyť vás určitě napadla, aby si z vás udělala jen dobrý oběd.«

»Možná, ale o to by bylo zajímavější se s ní domluvit,« řekla Sabier trochu zasněně.

»Vy jste oba blázni,« prohlásil Magarič. S těmito slovy nadzvedl mladíka a nadhodil si ho přes rameno. Pak se s ním otočil a vykročil k zatáčce, za níž stál zaklíněný vůz. Dvě ženy, starší, silné postavy a mladší, štíhlá dívka, se tam marně snažily uvolnit koňům zapletené postraňky.

»Nechte toho!« zvolal na ně Magarič. »Stejně s tím ani nehnete! Tady budete mít jinou práci! Vykliďte lůžko, dáme tam tohohle! Jmenuje se Miltia.«

»Co je tam vpředu?« houkla na něho starší žena. »Co jste tam tak dlouho dělali?«

»Tehug napadl poutníky před námi,« sděloval jí Magarič. »Jednoho zraněného ti dáme do vozu. Sám by neodešel.«

»To říkáš tak klidně?« vyjekla žena. »Co když se tehug vrátí pro zbývající?«

»Už se nevrátí, Dolío,« ujistil ji Magarič. »Ti poutníci byli jen dva - ale místo aby se dali sežrat, usekli tehugovi hlavu. Ten už nikoho nesežere.«

»A nejsou ti dva - Mágové?« zbledla mladší dívka.

»To asi ne, nikdo z nich nemá prsten, i když možná mají něco zázračného, čím tehuga s'ali, nechtějí nám to ale ukázat. Já už ani nevyzvídam. Mága by ani tehug nedokázal zranit.«

»A ten druhý?« vyhrkla dívka.

»Ten druhý - je děvče, asi ve tvém věku, Lio,« usmál se na ni Magarič. Opatrně složil raněného s ramene, ale tak, že mu zůstal v náručí. Pak s ním pomalu obešel vůz, překročil při tom pahýl kmene a s pomocí starší ženy, Dolie, složil mladíka na lůžko ve voze.

»Kdepak máš svou sestřičku?« usmál se na zraněného, když ten celkem pohodlně ležel. »Bude tu v noci s tebou. Naše dvě dámy budou spát ve druhém voze.«

»A vy?« opáčil mladík.

»S námi si nedělej starosti, my už se nějak zařídíme,« mávl rukou Magarič.

Mezitím synové odvedli koně, ale ve chvílce byli zpátky. Připřáhli koně nazpět, rozpletli zručně postraňky a pohnali oba vpřed. Koně se sice plašili, když měli projít kolem obrovské srstnaté mrtvoly, ale pak se sami rozběhli, aby byli odtud co nejdál. Chlapi je opatřeni zastavili, pak je předali oběma ženám a sami se vrátili nazpátek.

»Mohu jet s vámi?« přiběhla v té chvíli k vozu dívka, oblečená do stříbřitých kalhot a kabátku.

»Ty jsi to děvče, co patří k Miltiovi?« otázala se jí celkem zbytečně Dolía.

»Ano, říkají mi Sabier,« přikývla dívka.

»No, bude to tu pro tebe lepší,« souhlasila po chvílce Dolía. »I když první vůz je vždycky víc na ráně - jenomže my máme smůlu, onemocněl nám kůň a chlapi musí vzadu pomáhat.«

Vysypala před ní jednou větou všechny hlavní problémy své rodiny.

»Se mnou se nemusíte tolik bát,« podívala se na ni klidně Sabier. »Ale možná, že bych vám více pomohla vzadu. Já umím léčit, víte?«

»Obávám se, že Sivákovi nepomůžeš,« broukla Dolía.

»To se uvidí,« řekla na to Sabier a právě tak lehce opět seskočila z kozlíku. Lia ji průhledem v plachtě spatřila, jak utíká dozadu, až jí zmizela za zatáčkou, kde ležela bestie s výstražně pruhovanou kožešinou.

Dolía zastavila koně a rozhodla se počkat. Lia se zatím obrátila k raněnému.

»Nebolí to?« otázala se ho nesměle.

»Teď zrovna ne,« usmál se. »To začne až dvě hodiny po setmění, dřív ne.«

»Jak to můžeš tvrdit?«

»Nejen moje sestra, ale i já umím léčit,« usmál se.

»A kam jdete?« zeptala se po chvílce.

»Přímo za nosem,« usmál se. »Přesněji - spíš by ses měla zeptat, odkud jdeme. Nepohodli jsme se s jedním Mágem - tak se pokoušíme dostat se co nejdál.«

»To ale nemáte šanci,« otrásla se Lia.

»Náhodou máme,« usmál se trochu. »Jiný, právě tak mocný Mág se postavil na naši ochranu. Unikli jsme už z území obou a prošli další dvě oblasti - a zdá se, že za námi ten druhý dokonale zametl stopy. Nestává se asi často, aby z hádky dvou Mágů měli užitek i lidé, obvykle tomu asi bývá naopak, ale my máme zřejmě štěstí.«

»A od toho Mága máte - čím jste zabili tehuga?«

»Ne, to nemáme od žádného Mága,« řekl Miltia. »Pochází to z velké dálky, ale je to od lidí.«

»To jsi mě potěšil - víš, jakýkoliv předmět darovaný Mágů přináší lidem neštěstí, protože Mágové pak dobře vědí, kde se jejich dar a s ním i jeho nositel nachází. Ten druhý, ten váš... ochránce... - nedal vám něco?«

»Pokud tě to potěší - dal, ale zahodili jsme to na kraji jeho říše.«

»Dobře jste udělali,« oddychla si Lia. »Ale dostat se do sporu s Mágem - to vždycky končí špatně.«

»Mohu tě potěšit ještě víc. Víme o zemi, která je úplně mimo území Mágů. Kdo se tam dostane, na toho Mágové nemají vůbec žádnou moc.«

»To vypadá příliš krásně, než aby to mohla být pravda,« povzdychla si Lia.

»Chtěla by ses tam dostat?« podíval se na dívku zraněný pátravě.

»Nevím,« pokrčila rameny. »Jestli tam opravdu nejsou Mágové, pak by tam musel být hotový ráj... ale také jsem už slyšela o dalekých krajích, kde vůbec nic neroste, kde jsou jen holé skály a rozžhavený písek. Pokud tam nejsou Mágové proto, že se tam vůbec nedá žít...«

»Je tam lépe, než si myslíš,« řekl Miltia.

Chvíli mlčeli. Druhý vůz dosud nevyjel ze zatáčky, proto stáli a čekali dál.

»Vy jste ranhojiči?« zeptala se Lia.

»To také,« přikývl Miltia. »A co umíte vy?«

»Umíme bavit lidi,« usmála se na něho Lia. »Jsme rodina kašparů, kejklířů, tatrmanů, vyber si z toho, co chceš!«

»A co umíš ty?« usmál se na ni.

»Já? Tančit na napnutém provaze. To není jednoduché, věř mi! Bratr Sargo umí házet nože - umí to tak přesně, že se ti strefí mezi roztažené prsty rukou. Bratr Itin zase umí dobře skákat - jen se odrazí, udělá ve vzduchu kotrmelec a dopadne zpátky na nohy.«

»A tatínek?«

»Táta je největší silák. Všichni si na něho vylezeme a on nás všechny udrží.«

»A maminka?«

»Maminka je taky silák, ale ne že by všechny unesla. Jen ji nikdo nepřemůže. I dva chlapy najednou přepere.«

»Opravdu - zajímavá rodina.«

»Ještě k nám patří Kasú, ale ten není náš,« řekla Lia. »Toho jsme se ujali jako malého dítěte. Neměl rodiče, víš? Vzali jsme ho s sebou. Teď je z něho kluk, který proleze každou sebenepatrnější skulinkou, dovede se uklonit stejně dopředu jako dozadu a vyšplhá na jakoukoliv skálu.«

»Možná, že bychom mohli i my dva cestovat s vámi,« řekl Miltia. »Já i Sabier umíme také pár kousků.«

»Vážně?« podivila se Lia. »Ale léčení trvá moc dlouho, to se nedá předvádět před obecenstvem.«

»Nemluvím o léčení,« usmál se Miltia. »Co bys třeba řekla tomu, kdybych před tvýma očima vzal holou rukou kus pořádně rozžhaveného kovu a zkroutil jej?«

»To umíš?« podívala se na něho nevěřičně.

»Až někde zastavíme, předvedu ti to,« ujistil ji Miltia. »Není to tak těžké, jak to vypadá.«

»Já jsem takového člověka jednou viděla,« řekla Lia. »To bylo před několika lety. Chtěla jsem, aby mi prozradil své tajemství, jak to dělá, ale on se mi vysmál.«

»Budeš-li si přát, naučím tě to,« řekl Miltia vážně.

»Nechte těch řečí, mladíku!« otočila se dozadu Dolía. »Uvěřím tomu jedině tehdy až něco takového uvidím na vlastní oči - a ani potom nedovolím, aby to zkoušela Lia. Má na to příliš jemné ruce, co kdyby se spálila?«

V té chvíli vyjel ze zatačky druhý vůz. Byl větší, ale táhl jej jen jeden kůň. Druhý kůň zchromle pajdal za vozem a viditelně měl co dělat, aby stačil. Místo druhého koně byli u všech čtyř kol muži a pomáhali kde bylo třeba - což bylo prakticky stále.

Před vůz vyběhla dívka ve stříbřitém obleku. Vyrasila napřed a ve chvílce vyskočila na kozlík vedle principálky.

»Můžeme jet,« oznámila zadýchaně, ale vesele.

»Co je se Sivákem?« otázala se jí Dolía.

»Dnes ještě bude kulhat, ale zítra už bude táhnout jako Mouřenín, Plavák a Medvěd,« odpověděl za sestru Miltia.

»Ty jsi tam přece nebyl?« otočila se k ležícímu poněkud rozzlobeně Dolía.

»Jak můžeš vědět, jak se jmenují naše koně?« zarazila se i Lia. »Pojmenovali jsme tu jen dva z nich.«

»Já a moje sestra máme jednu moc zajímavou vlastnost,« řekl tiše, ale zřetelně Miltia. »My dva spolu umíme mluvit beze slov. Nikdo nás neslyší, nikdo nic nepozná. Nejen to, ale já vždy bezpečně vím, kde se moje sestra nachází - a ona ví totéž o mně. A proto my dva umíme vždy totéž - není nic, co by jeden z nás věděl a druhý ne. To je naše zvláštnost, asi největší - ale my ji před nikým neukazujeme, jenom před dobrými přáteli.«

»Jména vašich koní mi říkal Magarič tam, za zatačkou,« připojila Sabier potichu.

»Jak tak nahlížím, pocházíte také z pěkné komediantské rodiny,« rozesmála se Dolía. »To víš, že budete smět táhnout s námi - třeba se od vás něco naučíme!«

»Neporadila jste se se svým mužem,« připomněl jí Miltia jemně. »Co když on nás nebude chtít?«

»Tak podívejte - vy dva! Já se sice se svým mužem neumím domlouvat na dálku beze slov, ale když je potřeba, vyslovím těch slov tolik, že jemu nezbyvá než jediné - souhlasit,« smála se Dolía.

Dva vozy teď jely po rovině, chlapi vzadu kráčeli vedle vozu a nemuseli se opírat do kol, koně táhli v pohodě.

»Večer budeme z lesa venku,« řekla Lia Miltiovi. »Pro vás dva to bude o něco významnější - tímto lesem končí území Mága Tolmeka a vstupujeme do kraje Mága Fomera - a o tom se říká, že své poddané příliš netrápí. Budeme mít přece jenom klidnější spánek.«

»O Mágu Fomerovi to už víme,« usmál se Miltia.

»No, na tom není nic záhadného,« podotkla Dolía. »Pověst je ale pověst a dobrých Mágů není - za dobrého je považován, kdo aspoň škodí méně než ti druzí.«

Po týdenní zastávce v městečku, nad nímž se nevypínal žádný hrad, či jiné obvyklé sídlo Mágů, se rodina principála Magariče pohnula dál.

Ne že by kejklířům lidé ve městě nebyli nakloněni, právě naopak, přicházeli je obdivovat v hojném počtu a neskrblili ani na potlesku ani mincemi, ale přece jen tu panovalo divné napětí. Byl tu klid, ale jako před bouří.

Dva noví komedianti zapadli do skupiny, jako kdyby do ní patřili odjakživa. Miltia okamžitě dostal přízvisko »ohnivý muž«, předváděl záhadné kousky s rozžhavenými předměty. Oheň měl

v přenosné výhni, tam předměty rozpálil, pak je klidně uchopil holou rukou a buďto je smačkal, nebo rovnal. Někdy vzal u ohně malou kovovou kuličku a vložil si ji i do úst, aby ji pak vyplivl do džberu s vodou - kde žhavá kulička vyvolala výbuch žhavé páry.

Sabier zase dělala konkurenci principálce, neboť ji též nikdo nemohl porazit. Ale zatímco principálka Dolía vítězila silou, kterou kroutila ruce i silným chlapům, Sabier měla ve znaku spíš mrštnost. Kdo ji zkusil uchopit, obvykle ležel na zemi dřív než si uvědomil, jak se to mohlo stát. Ostatní též nedělali hanbu svým schopnostem a obdivné výkřiky byly často následovány potleskem a na konci představení také deštíkem drobných i větších mincí.

Naložili vozy a vyjeli směrem k dalšímu městu.

Tentokrát už jel vpředu těžší vůz. Na něm seděl jako kočí mladý Kasú, za ním pak následoval menší vůz a vezl všechny tři ženy - Damiu, Liu a Sabier. Muži šli vpředu, aby před oběma vozy prohlíželi cestu a odtahovali z ní na stranu spadané větve.

Ujeli lesem několik mil, když se Miltia vpředu zarazil, pohybem ruky zastavil i své přátele a naznačil jim, aby byli potichu. Pak se náhle otočil a rozběhl se úprkem dozadu. Jeho přátelé ovšem vyrazili za ním. Částečně byli zvědaví, co se to vzadu přihodilo, částečně byli v obavách. Les kolem byl hustý a tmavý a to ticho bylo přinejmenším podivné.

Miltia jen proběhl kolem prvního vozu, ze kterého na něho vytřeštěně hleděl mladičkový Kasú, pak kolem druhého. Tam ho sledovaly jen dvě ženy, Dolía a Lia. Sabier totiž právě před okamžikem seskočila a také vyrazila na cestu dozadu. A kdo tam pohlédl, neubráníl se hrůze.

Sabier tam stála s holýma rukama, vysoko zdviženými do výše, proti obrovskému netvorovi, jehož hlava se blížila až z výšin korun stromů. Rozevřená tlama, více než metr dlouhá, oranžově-fialové žíhané srstnaté tělo - tehug!

»Miltio - kam běžíš?« vykřikla Lia a chtěla též seskočit dolů s kozlíku, ale Dolía ji pevně uchopila za ruku a už ji nepustila. Také dobíhající muži se zastavili jenom na úrovni vozu a neodvažovali se jít dál. Pozorovali, jak Miltia náhle zvolnil klus a blížil se ke své sestře jen trochu rychlejším krokem, několik sáhů za ní ale i on zůstal stát.

»Stůj! Jak se jmenuješ?« vykřikla Sabier jasným, skoro pánovitým hlasem nestvůře. Chvíli tak stáli proti sobě dívka a netvor. Nestvůra se rovněž nehýbala, zřejmě byla nesmírně překvapená odvahou tohoto slabého tvora, který neutíkal jako ostatní kořist.

»Opakuji - jak se jmenuješ?« vykřikla Sabier pomalu.

»Co na tom záleží?« odpověděla náhle dutým hlasem obluda, až se mužům, přihlížejícím ze stometrové dálky, roztrásla kolena děsem.

»Musím vědět, jak ti mám říkat!« vykřikla Sabier pomalu, zřetelně.

»Na tom přece nezáleží,« zaduněla nestvůra. »Koho ještě zajímá moje jméno?«

»Mě, jak vidíš,« křičela Sabier pomalu.

»A pročpak?« podivila se obluda. »Stejně tě sežeru. Mám hlad. Co záleží na jednom jménu? Moje jako tvoje.«

»Třeba víc, než si myslíš!« křičela Sabier.

»No dobrá - když ti to před smrtí udělá radost - jmenoval jsem se Viš. Máš z toho radost?«

Obluda se najednou zachechtala téměř lidským smíchem, ale lidem na cestě z něj naskakovala husí kůže, i koně nadskočili strachy.

»Kdysi? A jak se jmenuješ teď?« zvolala Sabier.

»To je divná otázka,« řekla obluda. »Ale asi se jmenuju pořád stejně, pořád jsem Viš. Jenomže teď je to jedno. Teď mě už nikdo jménem nenazývá. Teď přede mnou všichni prchají. A já je honím a nakonec všechny sežeru. Zasyrova. Už jsem si na to zvykl.«

»Ale proč žereš lidi? Nemůžeš žrát zvěř?« namítla Sabier nechápavě.

»Můžu, to víš, že můžu, když mám hlad, sežeru všechno,« řekl netvor. »Jenomže zvěř nemá lidskou lebku! Jelena můžu zchroupat i s hlavou a s parohy a k ničemu mi to není. Jen lidské lebky si schovávám.«

»K čemu schováváš lidské lebky?« chtěla vědět Sabier.

»Protože!« odsekla obluda. »Až jich budu mít pořádný kopec, dostanu za ně zpátky svou bývalou podobu, proto! A už mě nezdržuj, tvoje lebka bude teprve dvoustá padesátá osmá, ten za tebou bude dvoustý padesátý devátý a jak tak vidím, dnes dvě stě šedesátku překročím. Potřebuju

jich ale ještě moc a moc!«

Sabier udělala rychle tři kroky zpět. Obluda se na ni chtěla vrhnout, ale náhle se na obou stranách cesty ostře zablýskalo a dva mohutné stromy se skoro současně položily přes cestu mezi obludu a Sabier. Jejich větve tu vytvořily téměř souvislou clonu, za níž netvora bylo vidět jen díky jeho výstražnému barevnému pruhování.

»Počkej chvíli!« vykřikla Sabier, když třetí strom padl tak, že narazil obludě do hlavy. Ta rychle ucukla hlavou na dlouhém krku zpět a nechápavě se dívala na hladce odříznuté pahýly stromů, které jí tak náhle padly do cesty.

»Kolik těch hlav celkem potřebuješ?« volala Sabier.

»Přesně tři sta, holčičko,« odpověděla obluda.

»Nabízím ti obchod!« vykřikla.

»Mně peníze nezajímají,« odsekla obluda. Uchopila kmen stromu do zubů a silou stiskla. Ozvalo se zaprašění dřeva a kmen rupl vedví. Obluda potřásla hlavou a odhodila tak oba kusy stranou, rukama si pomohla rozhrnout zbývající větve, aby mohla projít.

»Dva denní pochody odtud je jeden tvůj kolega. Víš o něm nebo ne?« tázala se Sabier.

»Vím o něm - to je Burk!« odpověděla obluda.

»V jeho doupěti je sice méně lidských lebek, než ve tvém vlastním, ale dohromady jich je více než tři stovky!«

»No a co? Burk mi přece žádnou nedá!«

»Můžeš si je vzít všechny. Burk už nežije.«

»Jak to můžeš tvrdit, he?«

»Zabili jsme ho před týdnem,« řekla Sabier. »Nedokázali jsme se s ním domluvit, proto jsme ho zabili. Ale ty bys teď mohl vzít Burkovy lebky...«

»Mně Burkovy lebky nezajímají,« prohlásila obluda. »Já si svoje ulovím sám!«

S nečekanou mrštností vyskočila předníma nohama přes dva přeražené kmeny a natáhla se po dívce svou obrovskou zubatou tlamou. Dívka ale neztratila ani okamžik a vrhla se skokem stranou do lesa. Obluda se nečekaně hbitě odrazila zadníma nohama, přeskočila kmeny stromů a stočila se za dívkou, aby ji popadla do hrozivých zubů. Jakmile však ohnula hlavu na stranu, odkryla tím svůj dlouhý krk, kde se náhle prudce zablýsklo a hlava nestvůry odlétla jako odseknutá obrovským neviditelným mečem. Dopadla na kraj cesty a začala marně chňapat po dívce, zatímco bezhlavé tělo se bezvládně svalilo doprostřed cesty.

Od komediantských vozů zazněl jásot. Všichni se začali samou radostí objímat. Když dali dostatečně průchod radosti, opět se obrátili k poražené obludě.

Vedle nestvůrné hlavy, jejíž oči se stále ještě zuřivě obracely nalevo a napravo, klečeli z obou stran sourozenci Miltia a Sabier a cosi s nestvůrnou hlavou dělali. Ta je oba střídavě pozorovala s nenávisť, ale život v jejích očích už pomalu pomasínal. Zdálo se, že Miltia a Sabier si s obludou povídají - ovšem na dálku nebylo možné poznat, co říkají. Obluda byla ovšem také zticha. Její oči byly tím posledním kouskem života a i ty se pomalu kalily, až znehybněly.

»Báli jsme se o vás, ani nevíte jak!« začal Magarič, když rodina komediantů došla v hloučku ke svým souputníkům. »Jak vás vůbec mohlo napadnout se s tou obludou domlouvat? Přece bylo od samého začátku jasné, že to špatně skončí.«

»Kdo ví - za pokus to stálo,« řekla Sabier a vstala. »Já jsem si už myslela, že se s ním dohodneme - ale on zabíjel příliš dlouho, nebyla s ním žádná řeč.«

»Cože sis myslela? Že se dohodneš s takovou nestvůrou?« vytřeštil oči nejen Magarič, ale i všichni ostatní.

»Moc nescházelo,« pokrčila rameny Sabier. »Možná někdy narazíme na mladšího, který ještě nezabíjel - s takovým bych se snad dohovořila.«

»Ale - ty jsi rozuměla všemu, co říkala?« vyhrkla Lia.

»Ne hned,« odpověděla Sabier. »Ale postupně jsem všechno pochopila.«

»Takže víš všechno o té nestvůře?«

»Všechno zatím ne - ale dost na to, aby mi z toho bylo moc smutno,« řekla Sabier.

Také Miltia vstal a pustil obrovské trny na netvorově hlavě, které dosud držel rukama.

»Půjdem, myslím, dál,« řekl. »Teď už nás dlouho nebude žádná příšera ohrožovat.«

Muži vyrazili napřed, aby uvolňovali cestu. Na předním voze kočíroval opět mladý Kasú, na druhém voze se na kozlíku tísnily tři ženy.

»Myslela jsem si najisto, že vás sežere,« řekla Lia, když vůz opět poskočil vpřed. »Proč jsi utíkala proti té nestvůře - a navíc sama?«

»Miltia přece vyběhl spolu se mnou,« ujistila ji Sabier. »Byl za mnou přesně tak daleko, aby mohl zasáhnout.«

»O toho jsem se také bála,« řekla Lia. »Ale pověz mi, čím jste ji zahubili?«

Sabier chvíli přemýšlela.

»Tímhle,« ukázala Lie nevelkou černou věc, kterou vyňala z kapsy svého oblečení.

»Co to je?« divila se Lie.

»To je zbraň lidí, vyrobená strašně daleko odtud,« řekla Sabier. »Je to velice silná zbraň, mnohem mocnější, než jsou meče, šípy a kuše. Není však tak mocná, jako prsteny Mágů.«

»Ale i tak je dobře, že aspoň někde mají lidé proti těm obludám více než jenom holé ruce. Je to strašné. Mágové lidi ničí, obludy také. Kdyby se aspoň Mágové a obludy obrátili proti sobě, bylo by možná na světě líp.«

»Ale vždyť tyhle obludy jsou dílem Mágů,« podívala se na Liu Sabier pobaveně. »Což jsi to nepochopila? Mágové takové nestvůry posílají proti nám, lidem. A co horšího, posílají tím proti lidem zase lidi - jenže změněné v něco, co už ani není lidské. Jak to dělají, to nevím, ale v každém takovém strašném zvířeti je člověk, kterému Mág slíbil vrátit jeho lidskou podobu, když mu přinese tři sta lebek jako důkaz, že zabil tři sta lidí. Rozumíš tomu?«

»To je d'ábelské,« zašeptala Lia.

»Co můžeme očekávat od Mágů?« řekla Dolía. »Nevěřím jen tomu, že Mág někdy splní svůj slib a takovému netvoru vrátí podobu člověka.«

»Oba netvory, s nimiž jsme se setkali v poslední době, má na svědomí jejich »divotvůrce«, Mág Tolmek,« řekla Sabier smutně. »Ale nejsou tu jen ti dva. Vyslal jich prý najednou více, ale kolik, to Viš nevěděl. Mělo jich být více než deset, protože tolik jich prý viděl na nádvoří Tolmekova hradu, když byl sám změněn. A jestli každý z nich má už na svědomí dvě stě lidí, pak je to více než dva tisíce. To už je zločin do nebe volající!«

»Mága nikdo soudit nebude,« povzdychla si Dolía.

»Slyšela jsem, že i Mágové mají soudy,« opatrně začala Sabier. »I Mága prý mohou odsoudit.«

»O tom jsem také slyšela, ale nikdy není žádný odsouzen za škody způsobené lidem,« řekla Dolía trpce. »Vždycky to je kvůli jejich rodovým záležitostem, uražené cti, vzájemným hádkám - a každý takový spor pak stejně odnesou lidé. Vítěz oslavuje tím, že bije lidi. Poražený je zas bije proto, aby si zchladil vztek. Tak už to na tom světě chodí.«

»Myslíte, že by svět bez Mágů byl lepší?« podívala se na obě ženy Sabier zkoumavě.

»To se přece rozumí samo sebou!« souhlasila Dolía.

»I když - někdy si i lidi sami dělají navzájem nepěkné kousky,« dodala Lia. »Ale bez Mágů by byl svět určitě mnohem snesitelnější.«

»No - uvidíme, co bude dál,« povzdychla si Sabier. »Máme před sebou pořádně dlouhou cestu. Tento les je rozsáhlý, asi v něm budeme muset přenocovat.«

»Ty to tady znáš?« podívala se na ni udiveně Lia.

»Moc ne - ale něco jsem o zdejších lesích slyšela.«

»Lesy jsou v podstatě všude stejné,« řekla Dolía rázně. »Člověk jich má vždycky dost, když spatří lidská obydlí, ale po nějaké době se všude naše kousky okoukají a my musíme dál - a jak jinak, zase lesem.«

»A nebylo by vám lépe usadit se v některém městečku, dát tam dohromady nějaké hospodářství a žít jako ti druzí?«

»To by pro naši rodinu nebylo,« zavrtěla hlavou Dolía. »My jsme kašpaři, kterým se lidé stále smějí. Pokud se nám smějí pro naše kejklování, je to pro nás pochvala. Kdyby se nám smáli, jak nešikovně si počínáme v hospodářství, bylo by nám to určitě méně příjemné. Kdepak, každý má dělat to, pro co se narodil.«

»Takže tvoji rodiče byli také takoví kejklíři?« smála se Sabier.

»Moji ne - ale Magaričovi ano,« řekla Dolía. »Já jsem se narodila ve městě, ale pak jsem se zakoukala do Magariče. Co jsem pak mohla dělat jiného než jít s ním?«

»A vrátila by ses do města?«

»A víš - že ani ne?« usmála se Dolía. »Mně se toulavý život docela zalíbil. Ostatně - já už ani nic jiného dělat neumím, všichni by se mi jenom smáli. Tak ať se smějí, čím víc tím líp, ale takhle, jak to je.«

Sabier na to nic neřekla. Tři a půl světelné sekundy od tohoto místa jiná dívka, Sabier k nerozeznání podobná, hbitě vedla obrazovku časoprojektoru »uxion« křížem krážem lesem, kudy se malá skupinka komediantů ubírala. Ne, nebezpečí jim nehrozilo, les byl pustý a prázdný, nebyli tu ani dravci ani nebezpeční lidé. Sabier i Miltia mohou střídavě odpočívat, než se v lese rozední a všichni se vypraví dál, blíž k lidem - ale také blíž vysokému hradu, sídlu tajemného Mága Fomera, o němž pověsti vypráví, že je na lidi ve svém území mírnější než ostatní Mágové.

Kejklíři skončili svou večerní produkci a Lia obcházela diváky. Tu a tam zazvonila do kloboučku nějaká mince. Nebylo jich mnoho, ale stačily by asi na dobrou večeři pro všechny. Dolía se chystala jako vždy penízky přepočítat, zatímco Lia s ostatními naposledy poděkovala pomalu se rozcházejícímu publiku.

Po večerním představení muži nejprve opatřili koně. Lia se Sabier zatím uklidili plochu kolem.

»Lidi - koukejte se, co tam dnes bylo!« málem všechny omráčila principálka Dolía, když se sešli pohromadě u vozů. Na její dlani se leskl - velký, těžký zlaťák.

»Kdo mohl tímhle platit?« podívovala se Lia.

»To není dobré znamení,« řekl Magarič. »Bylo by asi lépe takové zlato zakopat a okamžitě odtáhnout jinam.«

»Proč, prosím tě?« podivil se nelíčeně Itin.

»Jen trochu uvažuj,« obrátil se k němu vyčítavě Magarič. »Kdo z lidí ve městě si může dovolit platit takovým penízem za naše obveselení? To přece není přirozené!«

»Jedině - někdo z hradu,« odtáhla se od zlaťáku Lia.

»Jenže - když zlato zahodíme, můžeme Mága urazit,« řekl ustaraně Magarič. »Uražený Mág je horší než stádo slonů!«

»Ten zlaťák ti vhodil do kloboučku vysoký, šedivý muž, který pak odešel do hradu,« řekla k Lie pomalu Sabier. Měla zavřené oči a mluvila monotónním hlasem. »Ten člověk není sám Mágem, ale před nedlouhou chvílí se vrátil do Fomera hradu a slíbil svému pánu na zítra dole ve městě zajímavou podívanou. Řekl, že dal komediantům zlaťák, aby se určitě navnadili a zdrželi. Mág Fomer ho za to pochválil.«

»Pro bohy - jak to můžeš vědět?« vykřikla Dolía.

»Nech sestřičku být - nebo se už nic nedovíte!« zatahal ji za rukáv Miltia. »Nerušte ji, nebo se probere a to bude konec seance!« dodal potichu.

»Fomer se rozhodl, že se zítra zamíchá mezi lidi a sám se pobaví cizími kašpary,« pokračovala Sabier. »Jen - nevnímám jeho úmysly. Může to být zvědavost nebo jiná pohnutka, ale také záměr.«

Sabier sebou trhla a otevřela oči.

»Promiňte - že jsme vám ještě nepověděli o tomhle našem umění,« řekla už téměř svým obvyklým hlasem, snad jen trochu sušším než jindy. »Tady v těchto krajích není mezi lidmi moc rozšířené. My můžeme vidět minulost tak, jak se opravdu před nějakou dobou odehrála. Někdy to může být užitečné.«

»To znamená, že Fomer o nás ví,« hlesla nešťastně Dolía a Magarič se také zatvářil ustaraně.

»To je zlé,« pravil. »Kdybychom teď utekli, vzbudíme tím jeho nelibost - a to už je skoro jeho hněv. Ten by se mohl obrátit proti jeho služebníkov, ale mnohem spíše by dopadl na nás. To ovšem znamená, že musíme zůstat. Budeme se muset zítra snažit vystupovat, jako kdybychom o jeho přítomnosti nevěděli. Nesmíme dát nic najevo, nic nekazit, ale na druhou stranu by asi nebylo dobré ukazovat mu všechno nejlepší, co umíme. Mohlo by se mu to zalíbit a chtěl by nás pak zdržovat i nadále - a o pozornost Mága není co stát, i když se o něm říká, že je lepší než jiní.«

»Myslíš, neukazovat mu všechno?« zamyslel se Miltia. »To znamená - něco z našeho

programu vypustit. Co by to podle tebe mělo být?«

»Především tvoje triky s ohněm a rozžhavenými předměty,« řekl Magarič. »To je silná podívaná pro slabší povahy a budí opravdu velký zájem - tentokrát bychom se ale bez ní raději obešli.«

»To by se dalo snadno zařídit,« uvažoval Miltia. »Mohu předstírat nemoc, která mi zabrání vystupovat. Když si ruku zabalím do hadrů, bude to vypadat, jako bych ji měl zraněnou a omluvím se, že dnes nevystoupím.«

»Výborný nápad!« souhlasil Magarič.

Poté se podávala studená večeře. Na pruhovaný soudek, na němž obvykle balancovali Sargo a Itin, položili podnos plný ovoce, dnes odpoledne zakoupeného na trhu. Bylo ho dost pro každého - a mastné plody *kačabaku* byly výživné, takže jídlo všem dodalo i potřebnou dávku sil.

Než stačili dojíst, ozval se nedaleko zvuk trubek a u komediantských vozů zastavila skupinka jezdců na koních. Seskočili, obstoupili kejklře a namířili na ně svá dlouhá kopí.

»Náš pán, Mág Fomer, chce k sobě pozvat jedno z vašich děvčat,« ohlásil šedivý muž, dosud sedící na koni. »Ať dívka ve stříbrném oblečení vsedne do křesla našeho pána!«

»Takové pozvání není možné odmítnout,« usmála se Sabier. »Počkáte tu na mě, přátelé?«

»Ty chceš odjet sama na hrad Mága?« zděsila se Lia. »To špatně skončí, věř mi!«

»Nepřeje si váš pán radši celého našeho souboru?« koktal překvapeně Magarič.

»Ne, touží spatřit jen dívku oblečenou ve stříbře,« řekl úsečně muž na koni.

»Nebojte se o mě a počkejte tady,« usmívala se Sabier. Sama pak došla k podivnému křeslu, vznášejícímu se nizounko nad zemí. Ohmatala jeho polštáře a pak se do nich nenuceně posadila. Křeslo se ani nezhouplo, ale právě tak plynule, bezhlučně se pohnulo za vedoucím mužem na koni. Ozbrojenci pak bez dalších povelů naskákali na své koně, obklopili jako doprovod tuto dvojici a na skupinku komediantů se více ani neohlédli.

»Tak - a máme, co jsme nechtěli,« řekl Magarič. »Jenom jsem Miltio neočekával, že dovolíš aby tvou sestru odvezli tak hladce. Já bych na tvém místě zkusil jednat o tom, aby mě vzali také. Jak ji chceš ochránit?«

»Myslíš, že bych ji mohl chránit proti vůli Mága?« optal se ho klidně Miltia. Magarič jen sklopil hlavu.

»Podívejte se, přátelé, skutečně pro nás nastala ošklivá chvíle,« obrátil se Miltia ke všem. »O svou sestru se příliš nebojím - já ostatně stále vím, co s ní je. Zato o vás mám obavy. Pokud hněv Mága dopadne na mě nebo na mou sestru, my už to nějak přežijeme. Vám by se mohlo stát neštěstí, třeba proto, že jste byli s námi.«

»Já jsem ti říkala, že spor s Mágem přináší neštěstí, ale nevěřil jsi mi,« rozvzlykala se Lia.

»Přátelé, teď je dobrá rada drahá,« prohlásil Miltia. »Já vidím jedinou cestu, jak z téhle kaše, v níž jsme až po uši. Sbalit vozy a kalupem ujíždět ke hranici, za níž končí Fomerovo území.«

»Ty bys tu nechal svou sestru?« vyjekla Lia. »To bych si o tobě vážně nemyslela!«

»A kromě toho se pak budeme muset rozloučit,« nenechal se Miltia ani zarazit, ani vyvést z míry. »Já vás doprovodím až na hranici - a pak se vrátím pro Sabier. Proto vás všechny snažně prosím, nezdržujeme se tu ani o chvíli déle.«

»Vrátit se pro sestru - nebude mezitím příliš pozdě pro ni i pro tebe?« strachoval se Magarič.

»Hlavně aby nebylo pozdě pro vás,« téměř vykřikl Miltia.

»Nevím, proč bys pak měl jezdit s námi,« prohlásil Itin. »Když se máme rozejít, měl by ses především postarat o svou sestru a ne o nás, pravda?«

»Udělal bych to, kdybych nevěděl, že by to byla ode mne velká chyba,« řekl Miltia rychle. »Jak víte, narazili jsme krátce po sobě už na dva »tehugy«. Ten druhý nám přece řekl o dalších osmi, co vyslal Mág Tolmek na území svého souseda Fomera, aby škodili lidem. Kdybyste na kteréhokoliv z nich narazili, takové setkání nepřežijete. Se mnou budete mít mnohem větší šanci, že se dostanete ke hranicím a raději ještě kus za ně. Budu s vámi, dokud nebudete v bezpečí.«

»Ale co tvá sestra, co Sabier?« ptala se znovu Lia.

»Neboj se pořád o ni, Lio, není to žádná malá holčička, ta by si sama poradila i se dvěma »tehugy« najednou,« těšil ji Miltia. »Ale dost řečí, nakládat - a pryč!«

»A co s tím zlatákem?« ukázala Miltiovi Dolía osudový peníz.

»Dej mi ho - aby vám nepřinesl smůlu,« řekl Miltia.

»A co tobě?«

»Když to jen trochu půjde, vrátím ho Fomerovi,« usmál se trochu trpce Miltia.

Pak už nepromluvil nikdo a v několika minutách oba vozy komediantů zmizely za hřbetem nedalekého kopce a zamířily do lesů, dál od města, dál od hradu obávaného Mága.

Na hradě Mága Fomera

»Posad' se u mě, děvčátko!« vítal Mág Fomer svou novou návštěvnicí, když s ní křeslo vplulo do velikého sálu.

»Vždyť sedím,« usmála se Sabier.

»To sice ano, ale v mém hradě jsou i pohodlnější místa, než jízdni křeslo,« ukázal na hromadu podušek na zemi vedle sebe. Dívka se rozhlédla. Byla ve velkém sále s Mágem sama, jeho služebníci, jakož i oddíl vojáků, který ji sem přivedl, všichni s neskrývaným spěchem kamsi odpochovali, odešli, odběhli, nebo se nenápadně pozadu odplazili.

Mág Fomer byl starší muž obtloustlé postavy, s velkým černým vousem až po pás. Také jeho vlasy byly černé a sahaly mu po ramena, ale byly jako vousy pečlivě upravené, sčesané a navoněné zvláštní sladkou vůní. Oblečen byl velmi prostě, na sobě měl dlouhé černé roucho, v pase přepásané širokým opaskem z hadí kůže. Snad jedinou ozdobu měl na pravé ruce - veliký prsten s blyštivým křišťálovým kamenem.

Sabier neodpověděla, ale lehce sesedla a ostýchavě se posadila na krajní podušky. Křeslo pak odplulo ven ze sálu.

»Mohu ti nabídnout nějaké dobré jídlo?« otázal se dívky zdvořile Mág a přisunul k ní podnos plný cukrovinek.

»Právě jsem večeřela,« odvětila stydlivě.

»Ach - ano, promiň mé zapomnětlivosti,« omlouval se hned Fomer. »A což takhle něco k napítí?«

»Prosím tedy,« přikývla dívka.

Mág k ní trochu přisunul stoleček, na němž stálo několik plných pohárů. Přisunul jej však jen tolik, aby dívka musela přisednout blíž, jinak by na nabízené nápoje nedosáhla.

Nadzvedla se s polštářů, nenuceně popošla blíž a pak se opět posadila. Teď snadno dosáhla na krajní pohár. Natáhla se, uchopila jej - ale okamžitě prudce ucukla rukou. Pohár převrhla a rozlitý nápoj jako modrá skvrna potřísnil několik blízkých polštářů. Mág vybuchl smíchem.

»Aha - kouzla,« řekla dívka klidně. To ho rozesmálo ještě víc a chvíli se smíchy válel po polštářích, sotva dech popadal.

»To bylo jenom nulmo,« chechtal se Fomer.

»Už jsem se s podobným jevem kdysi setkala,« řekla dívka klidně. »Dal by se možná dobře využít v našem představení.«

»Vezmi si jiné pití - a počkej, já tu uklidím,« trochu zvažněl Mág a prstenem ukázal na modrou skvrnu. Pak jasně vyřkl několik slov neznámým jazykem. Po podlaze zavířil bílý prach a modrá skvrna se okamžitě vypařila - i s potřísněnými polštáři.

Sabier se na to zvědavě dívala, ale neřekla nic.

»Tedy, děvčátko, obdivuji tvůj klid,« řekl Mág a trochu zvažněl. »Když jsem tohle ukázal komukoliv z lidí, každý až dosud vyskočil - přinejmenším.«

»Co bych mohla očekávat na hradě Mága jiného, než kouzla a čáry?« usmála se dívka.

»No - máš pravdu,« připustil Fomer. »Jsi na hradě Mága, očekáváš tedy kouzla. To souhlasí. Já bych od tebe měl zase očekávat nějaké kousky z umění kejklířského, že? Ty jsi, jak už vím, zápasnice. Dala by ses do zápasu se mnou?«

»To těžko - člověk přece nemůže zápasit s Mágem,« klidně odvětila Sabier.

»Ani bych ti to neradil,« souhlasil Fomer. »Ale buď jenom klidná, zápasit nebudeš - i když bych si mohl zavolat nějaké silné chlapy z mých stráží, abys mi na nich předvedla svoje umění...«

»To by bylo přirozenější - totiž pokud to jsou lidé jako já,« přikývla vážně dívka.

»Ano, správně - pokud to jsou lidé, jako ty,« pokyvoval hlavou Fomer. »Pak by to bylo, zdá se, vyrovnané. Vezmi si ale konečně ten pohár - nebude už dávat rány!«

Poslechla a nepatrně se napila, přesněji řečeno nabrala jazykem trochu té tekutiny a nechala ji v ústech. Chvilí tak stála, pak se ale sklonila k poháru a vypila jej naráz až do dna. Pak pohár položila na podnos a opět pohodlně usedla na jeden z polštářů.

»A co kdyby v tom poháru byl jed?« ušklíbl se Mág.

»Mohl by tam být, ale nebyl - nejspíš.« odvětila dívka.

»Proč si to myslíš?« vybafl na ni.

»Proč bys obětoval tolik námahy a kouzel? Jen abys mě tu viděl přijít a umřít? Nevidím v tom smysl,« odušila.

»To je pravda - ale mohla tam být šťáva z květin, která činí ženy povolnější,« sondoval Mág.

»Zbytečná námaha - která z lidského rodu by se opovážila vzepřít se Mágovi?« pokrčila rameny Sabier.

»To ovšem také souhlasí - a víš že už nevím, čím bych tě mohl pořádně vystrašit?« rozesmál se Fomer.

»Ani tomu nevěřím - Mág má vždycky dost prostředků, aby mohl obyčejné lidi vyděsit k smrti,« lehce zavrtěla hlavou.

»Opět jsi uhádla - ale já tě doopravdy vystrašit nechci, víš, děvčátko?«

»Dal jsi mě sem jistě přivést s jiným úmyslem, i kdyby to byla jenom touha pobavit se,« zkusila hádat Sabier. »Řekla bych skoro s určitostí, že jsi mě sem nepozval, abys mě jen jakseptatří vyděsil.«

»Opět máš pravdu,« přikývl. »Původně jsem měl v úmyslu sám v přestrojení navštívit vaše představení za městem, ale napadlo mě prohlédnout si už to dnešní. Vskutku, skoro samá vrcholná čísla, na samé hranici *lidských možností*... Zvláště ty kousky s ohněm, které předvádí tvůj bratříček Miltia! Od kohopak se dozvěděl, za jakých podmínek oheň lidskou kůži nespálí? K tomu jsou přece nutné znalosti vysoce přesahující možnosti přirozeného lidského chápání!«

»Takových lidí jako Miltia je mnohem víc,« řekla Sabier. »Svá tajemství si pečlivě střeží, protože svému majiteli přinášejí obdiv zástupů a zasloužený výdělek. Nevím ani, kdo první přišel na tyto triky.«

»Triky, říkáš?« podíval se na ni tázavě. »No, podívaná je to opravdu pěkná, což o to. Nedivím se, že takové tajemství každý z vás střeží jako oko v hlavě. A co ty? Prozradíš mi své tajemství? Teď, hned, tady na tomto místě?«

»Můj zápas neobsahuje žádná tajemství,« usmála se dívka. »Je to jen několik desítek naučených chvatů, využívajících slabých míst lidského těla. Necvičený člověk proti nim ovšem nemá příliš velkou naději. Pokud ses dobře díval, musel sis všimnout, že já i mnohem silnější muže odzbrojím a porazím, ale přitom jim ani neublížím. Chvaty nejsou těžké, ale může dlouho trvat, než se je člověk naučí, aby nedělal chyby.«

»Nemluvím teď o tvém zápasení,« podíval se Mág na Sabier pátravým pohledem. »To mě sice trochu zaujalo, ale spíše jen tak, jak může zaujme pohled na svižné dívčí tělo. Já teď mám na mysli jinou tvoji schopnost, tvé skutečné tajemství.«

Chvilí si ji prohlížel, ale Sabier se usmívala se stále stejným úsměvem. Zato Mágův úsměv byl okamžik od okamžiku tvrdší a studenější.

»Chtěl bych vědět, jak vlastně můžeš vidět do minulosti. To je tvoje pravé tajemství, ne?« zaútočil. »Ve mně zatrnulo úžasem, když jsi svým přátelům vykládala, co se dělo v mém hradu. Popisovala jsi to několik okamžiků poté co se všechno odehrálo - a přesně tak, jako bys to viděla na vlastní oči. Ano, já dovedu totéž, já také mohu vidět, co se stalo daleko ode mne - ale já jsem Mág! Ty jsi ale pouhý člověk, patříš k prachobyčejné lidské chátře - jak tedy můžeš vidět, co je dovoleno pouze Mágům?«

Neodpověděla mu ihned.

Nesmírná telepatická inteligence Gurroovy civilizace se na okamžik zachvěla nad tím odhalením. Ale zaváhání netrvalo dlouho. Stačil okamžik - a Gurroa zvolil jinou strategii než jakou používal do této chvíle.

»Proč si myslíš, že jsem viděla totéž, co můžeš vidět ty sám, nebo i jiní z Mágů?« usmála se Sabier nenuceně.

»Opakuji to tedy znovu: popisovala jsi docela přesně, co se u mě na hradě odehrálo - i když jsi netlumočila všechno do písmene, ale opisovala svými slovy!«

»Svými slovy?« usmála se Sabier.

»Počkej!« zarazil se Mág. »Co když to nakonec nebyla tvá vlastní slova? Vlastně ano, mohla ti být dána do úst někým, kdo opravdu mohl... to je pravda. Někdo ti mohl našeptávat, co tys pak

jenom opakovala - tak je to! Kdo to byl?«

»Vždycky jsem se domnívala, že říkám svoje vlastní slova, nevím o tom, že by mi někdo něco našeptával,« usmívala se stále Sabier.

»Nelži! Vlastně - já vím, ty teď ani lhát nemůžeš, když jsi přece vypila plnou dávku *slezdoru*, nápoje pravdy,« obrátil se Mág stranou. »Já už to začínám chápat! Vždyť ty jsi jen loutka - krásná, vlnadná loutka, kterou někdo poslal na mé území, aby si ze mě udělal dobrý den! Sám si teď sedí někde ve svém hradu a asi se dusí smíchem, jak pouštím hrůzu na jeho homunkula. Vlastně homunkulu, protože jak vidím, dal ti i parádní dívčí tělo. Všechna čest, skvostně jsem tvému pánovi naletěl, trvalo mi dlouho, než jsem tě prokoukl, milá Sabier! Ale nakonec jsem to prohlédl - při dokonalosti tvé postavy bych se měl možná pochválit, že jsem poznal tvou podstatu vlastně dost brzy.«

Vstal a pomalu dívku obešel, nespouštěl z ní přítom oči.

»Nejsem homunkula, jsem člověk, skutečná žena,« řekla na to Sabier tiše.

»Tím hůř - to musela být práce zbavit tě tvé vlastní vůle a udělat z tebe to, co jsi.«

Dívka neodpověděla.

»Který Mág tě vlastně udělal?« zaburácel na ni Fomer znenadáni.

»Mě nikdo neudělal, já jsem se narodila, tak jako každý člověk,« protestovala Sabier.

»Ale ovšem, ty máš ke všemu i zablokované vědomí, aby z tebe za žádných okolností nikdo nic nedostal,« mávl Mág rukou a opět začal obcházet kolem ní. »Tebe zpovídat je asi totéž, jako zpovídat dřevěnou loutku. Ty se od ní lišíš, pravda, ale jen vnějškem. Kdybys vypila deset sudů *slezdoru*, nic by se na tom nezměnilo, ten účinkuje jenom na obyčejné lidi. Musím ale přiznat, kromobyčejnou práci si s tebou dal tvůj pán. Já bych nic takového nesvedl, pravda - jenomže já se homunkuly ani nezabývám.«

Najednou se zase zastavil a zabodl do dívky oči.

»To nemůže být samo sebou, aby někdo posílal na moje území takové dokonalé výtvary, schopné oklamat nejen prostou chátru, ale i mě samotného! Za tím musí něco vězet! Jestli si ten dotyčný myslí, že to tak nechám být, pak se šeredně zmýlí, já nejméně ze všeho snáším zasahování do své říše!«

»A co chceš dělat, velký Fomere?« zeptala se Sabier.

»Ty zmlkni!« rozkřikl se na ni Mág. »Aby mi homunkul či homunkula mluvili do mých rozhodnutí, to by mi tak scházelo! Co udělám, vůbec nezáleží na tobě - ale jestli ještě krapet cekneš, uklidím tě jako ten rozlity *slezdor*!«

Sabier poslušně sklonila hlavu. Nebylo radno dráždit tak rozzlobeného Mága.

»Ale já si zjistím, kdo se míchá do mých věcí, já si to zjistím - a ten dotyčný pak bude litovat!« hřměl dál, i když se jeho křik blížil více samomluvě, než aby tím chtěl něco sdělit dívce.

»No nic - především se podívám, kdo tě sem poslal!« zase se trochu uklidnil a posadil se tam, co seděl původně. Pak řekl dvě, tři nesrozumitelná slova.

Na podnose před Mágem zasvítla křišťálová koule, veliká jako lidská hlava. Uvnitř se míhaly blesky a jiskérky.

»Dobrá, začneme - dnešní večer už jsem viděl, podíváme se teď trochu dál do minulosti,« brebentil Mág. »Tak třeba touž dobou včera. Kdepak byla naše »umělecká skupina«?«

V kouli se objevil obraz lesní cesty, na níž jely dva vozy. Právě v té chvíli Sabier seskočila ze zadního vozu, otočila se dozadu a rozeběhla se.

»Tak co - mohu i já vidět do minulosti?« obrátil se Mág jen jako mimochodem k dívce. »Jak vidíš, nám Mágům není nic v minulosti skryto. Ale co je zase tohle?«

Koule ukázala, jak se Sabier zastavila a zdvihla ruce do výšky. Zůstala stát - a několik metrů před ní se překvapením z její odvahy zastavil netvor, »tehug«.

»Pojď se taky podívat - a dívej se dobře, protože mi asi budeš muset něco vysvětlit,« natáhl se Mág a pevně stiskl dívčinu ruku. Jeho hlas byl překvapený a přísný.

Koule zopakovala včerejší dialog mezi Sabier a netvorem, ale když se zablýsklo a hlava netvora odlétla stranou, Mág pohybem ruky zhasl obraz v kouli, otočil se k dívce, a silou ji uchopil za obě ramena.

»Tak - a teď mi řekni, co se tam včera odehrávalo!«

»Jak jsi viděl, na tvé území kdosi poslal několik dobře míněných oblud, aby snížily počet tvých poddaných,« řekla dívka jako by se nechumelilo. »První z nich nás napadla před týdnem. V té době jsem ještě putovala sama s bratrem, jistě se o tom můžeš sám přesvědčit. Po této události jsme se já a Miltia přidali ke kejklářům.«

»Jak ale víš, že právě s těmito obludami můžeš mluvit?«

»Už nevím, od koho víme, že některé obludy jsou vlastně bývalí lidé, jenže v jiné podobě. Jestli si ale myslíš, že se s nimi dá hovořit, pak to není nijak slavné. Například tuhle potvoru zajímaly jen lebky. A i když jsme jí nabízeli výměnou jiné - stejně se na nás vrhla.«

»A vy jste jí usekli hlavu. Čím?«

»Něčím, co jsme nevymysleli,« řekla vyhybavě Sabier. »Tu zbraň máme už dlouho. Vypadá skoro jako kdyby byla kouzelná, ale není. Důležité pro nás je, že je velice dobrá proti všem obludám, se kterými jsme se až dosud setkali.«

»Tvrdiš, že není kouzelná?«

»Myslím si to,« řekla dívka.

»Přesvědčíme se!« řekl Mág. Opět vstal a zazvonil malým zvonečkem, který vytáhl ze záhybu oděvu.

Okamžitě přiběhl velitel skupiny jezdců, která nedávno přivedla Sabier.

»Přiveď sem bratra této dívky,« přikázal mu Mág. »Moje jízdni křeslo je ti poslušné. Jed'te!« Voják odběhl.

»A ty mi zatím něco povíš, kašpařinko,« obrátil se Mág opět k Sabier. »Neopovažuj se mi odporovat, protože já lidi *uklízím* velice rychle, i kdybych toho měl o chvíli později sám litovat. A když něco uklidím, už to nikdo zpátky nevrátí - dokonce ani já sám ne.«

»Jsi přece Mág,« sklonila hlavu dívka.

»Ano - a proto mě neprovokuj,« řekl výhružně, ale přece jen o poznání klidnějším tónem.

»Co ty víš vlastně o nás, o příslušnících velké rodiny Mágů?« zeptal se už skoro přívětivě.

»Žijete v hradech a máte nesmírnou moc,« řekla rychle.

»To je jen první pohled,« přikývl.

»Vaše přání se vždy vyplní,« pokračovala. »Cokoli chcete a přejete si, stane se.«

»Cokoliv?« pozvedl obočí. »Což jsem ti právě před chvílí neřekl, že jsou přání, která se ani Mágům nesplní?«

»Promiň - do dnešního dne jsem to nevěděla,« sklopila oči dívka. »Ale poslouchá vás všechno - lidé i zvířata, domácí i divoká, obludy, dokonce prý i věci.«

»A dál?« prohlížel si nezúčastněně svůj prsten.

»Aha - vaše moc pochází od některých kouzelných předmětů a zaříkávadel. Například tvůj prsten - či tahle podivná bílá koule. Kouzelné předměty se poznají podle toho, že obyčejný člověk na ně nemá žádný vliv, neposlechnou ho,« vyhrkla.

»Pošetilé lidské představy!« usmál se Fomer. »Omlouvá tě jen to, že podobné skazky si lidé povídají a věří jim.«

»Což tomu tak není?« podivila se.

»To víš loutko moje, není všechno tak, jak si lidé o nás povídají,« usmíval se Fomer. »Některé z kouzelných předmětů mohou poslouchat i obyčejnou lidskou cháttru - a proto jim příkazy dáváme jinou řečí, než jakou mluví lidé. Kdyby někdo z lidí ukradl kouzelný předmět a naučil se i slova příkazů, jak se už několikrát stalo, kouzelný předmět bude poslouchat zloděje jen nějakou dobu. Stačí, aby dostal příkaz vyslovený obyčejnou lidskou řečí - a přestane rozumět i těm správným příkazům. Tak je to.«

»Což se někdo opováží...« zajíkla se hrůzou.

»Ale opováží,« přikývl Mág. »Vám lidem, se nedá věřit ani ranní pozdrav. Musím čas od času i tady na zámku některého člověka *uklidit* přede všemi ostatními, aby byl zachován klid a pořádek.«

»Ano - a lidé se vás Mágů bojí!« vzpomněla si Sabier.

»Bojí se právem,« přikývl Fomer. »Protože být Mágem není tak snadné, jak si asi myslíš. I když se o ničem takovém mezi lidmi příliš nemluví, i Mágové jsou smrtelní. Je ovšem pravda, že žijeme mnohem déle, než lidé. Vám není dáno více než sto let ubohého života - a to jen nemnoha z vás, většina lidí žije sotva polovinu - kdežto Mágové žijí i více než desetkrát tolik.«

»Tisíc let?« podívala se dívka udiveně.

»Ano - tisíc.«

»To už je opravdu požehnaný věk!« sepjala ruce.

»Neříkej *požehnaný*,« zamračil se.

»A co mám tedy říkat?« naklonila se a očekávala odpověď.

»Říkej si co chceš, jen ne tohle slovo,« odtušil.

»Proč vlastně Mágové nemají rádi obyčejné lidi?« řekla dívka potichu. »Lidi bych chápala, ti od Mágů mohou očekávat jen to nejhorší, ale proč Mágové nenávidí lidi, když se jich bát nemusí?«

»To už je takový zvyk,« pokrčil rameny Fomer. »Lidé ale nemusí od Mágů čekat jen samé zlo. Mnoho lidí Mágům slouží, většina z nich přijala tuto službu sama a dobrovolně, ti se ovšem nemají nijak špatně. Sám mám na hradě spoustu sluhů, všichni to jsou lidé jako ty, rozumíš?«

»Chtěl bys snad, abych ti také sloužila?« zeptala se.

»Ne, po tobě netoužím,« odtušil. »Ty přece nejsi člověk a nemůžeš vstoupit do služby k Mágovi, když už jinému Mágovi sloužíš. Dvěma pánům nelze sloužit, pamatuj si to!«

»Nikdy jsem si nepřála sloužit Mágovi,« řekla dívka tiše, ale zřetelně. »Taková služba může být výhodná příliš krátce. Sluhové Mágů se prý dožívají kratšího věku, než lidé okolo ve městech.«

»A podívejme se!« obrátil se k ní pobaveně. »Homunkula má dokonce vlastní filosofii!«

»Nejsem homunkula,« řekla tiše stejným tónem. »Jsem žena a pocházím ze vzdáleného národa.«

»Neopravuj mě, maňásku,« zasmál se jí do očí. »Já přece vím, že nemluvíš s tebou, ale tvým prostřednictvím hovořím s tvým pánem. Tak ať rovnou ví, co na mě může zkoušet, ale v čem už mu nenaletím. Nikdy, rozumíš?«

»Tys řekl,« pokrčila rameny a odmlčela se.

»Možná, kdybys o to stál, dozvěděl bych se všechno, co mě zajímá - i ze tvé zablokované hlavičky,« podíval se na ni tak podivným hlasem, až se otřásla.

Všiml si toho a usmál se pýchou.

»Předpokládám, že ti tvůj pán ponechal většinu lidských vlastností, pokud tě stvořil ze skutečné dívky. Nebo ti dal většinu lidských vlastností, jaké jen dokázal napodobit. Dal ti jistě i bolest, nemýlíš se?«

»Jsem člověk,« odpověděla tiše. »Vím, co je to bolest, nejen bolest těla, ale i bolest vnitřní, znám žal, lásku, cit i svědomí. Nejsem žádný výtvar, narodila jsem se jako každý jiný - člověk.«

»Bolest by sice ze tvé hlavy nedokázala dostat tvá tajná spojení, protože ta budou asi dobře blokována i proti mučení a trýzním, ale kdybys tvou hlavinku rozkrájel kousíček po kousíčku, objevil bych zajisté, kde ta závora vězí. Jenomže to by tě nejen bolelo, ale asi bych tě pak už nikdy nedal do pořádku. Jsi mistrovské dílo, na které se nesmí jít palicí, to by se roztrhlo. Ale víš, já si teď myslím, že ten tvůj bratříček bude z téže podstaty jako ty. Budu tedy mít taková mistrovská díla dvě. Jedno z nich si budu moci rozebrat, jak budu potřebovat - druhé mi zůstane. Je to tak?«

»Obávám se, že budeš zklaman,« podívala se na něho.

»Vidíš - chytil jsem tě,« zasmál se Mág.

»Jak?« vytřeštila oči.

»Kdybys byla opravdovým člověkem a kdyby tvůj bratr byl tvým skutečným bratrem, nemohla by ses chovat tak klidně, když jsem ti teď jasně naznačil, že jeden z vás dvou bude na kousíčky rozkrájen. Buď to budeš ty - a pak tě měl uchvátit strach o tvůj vlastní lidský život, nebo rozeberu na kousky tvého bratra - a pak bys měla mít strach o něho. Kdybys měla skutečně lidské city, nemohla bys zůstat tak klidná!«

»Ach tak,« usmála se opět. »Vždyť nás tu přece nemáš, máš jenom mě.«

»Veliký Fomere!« ozvalo se náhle od vchodu. »Nemohl jsem splnit tvůj příkaz - komedianti zmizeli!«

Na prahu ležel na zemi velitel vojáků, chochol přilby na koberci, neodvažoval se ani vzhlednout.

»Cože?« vyskočil Mág.

»Odtáhli zajisté již dávno, protože nejsou vidět na žádné cestě. Dovolil jsem si sám usednout do tvého křesla, vzletěl jsem s ním výš a doufal jsem, že je lépe uvidím, ale nejsou nikde na dohled!«

»Pak se mi klid' s očí - než tě uklidím sám!« vykřikl Mág rozzlobeně. Voják okamžitě pozadu vycouval ze sálu.

»Neschopní, ubozí lidé, chátra jedna,« mumlal si Fomer a vrátil se na své podušky. »Co si sám nenajdu, to nemám!«

Na jeho příkaz zsvítla magická koule a brzy v ní byla vidět scéna, jak komedianti spěšně nakládají vozy a vyrážejí z města na cestu k lesu.

»Máš pěkného bratříčka,« zavrčel na Sabier. »Jestlipak víš, že tě tu nechal a odjel s ostatními?«

»Ano, vím,« přikývla klidně.

»Ale já je chytím, i kdyby mezitím dojeli ke hranicím mé říše, což by jim při rychlosti koní muselo trvat mnohem déle než kolik měli času. Pošlu pro ně svého draka! Zakrátko je dohoní a pak se uvidí, zda může někdo uprchnout z mé moci!«

Zavolal několik povelů v neznámé řeči. Venku se ozvalo zděšené volání sluhů a pak zaburácení obrovských křídel. Na místě, kde Sabier seděla, nebylo sice vidět ven, tam navíc už byla tma, ale závany vzduchu dávaly tušit, že tvor, který právě vzlétl na svých křídlech, nebude rozhodně malý.

»Za chvílku tu budeme mít i tvého bratříčka,« usklíbl se Fomer. »Možná jsem měl svému draku nakázat, aby sem přinesl všechny. Ale už ho nebudu zdržovat. Ostatní si může slupnout za odměnu. I s koňmi.«

Sabier na to neřekla nic. Také Mág mlčel.

»Moment - tebe to nechalo klidnou?« vyskočil náhle Fomer z polštářů. »To není přirozené - a nelíbí se mi to!«

Ihned zadal několik příkazů tajemnou řečí. Křišťál koule mu ukázal obrovského křídlatého netvora, kroužícího ve výšce nad lesem. Opisoval kruhy a přitom rychle postupoval podél lesní cesty dál a dál.

»Sem se přece nemohli dostat! Zpátky!« zamumlal Mág.

Pak opět vydal několik nesrozumitelných povelů.

Koule teď opět ukázala dva komediantské vozy, řídicí se nočním lesem, až koním hřívy vlály. Najednou na prvním voze vstal Miltia a začal křičet.

»Zastavte! Zastavte!«

Sám uchopil opratě a donutil koně zabrzdit jejich šílený let tmavou lesní cestou.

»Co je? Co se děje?« přiběhl k němu zezadu Magarič.

»Koně na Mága nestačí,« řekl chvatně Miltia. »Pojďte teď sem, nedržte se za ruce a udělejte kruh kolem mě.«

»Co zamýšlíš?« ptala se ho v obavách Lia.

»Když hrozí smrt, smím použít něco, co nás všechny rázem dostane z moci Mága,« řekl Miltia.

»Cože?« vyskočil Fomer a sklonil se blíž ke kouli.

Kolem skupinky překvapených komediantů se zablýsklo řadou oslnivých záblesků. Fomer zahlédl, jak byli všichni lidé obklopeni podivnou družinou trpaslíků, ale trvalo to jen okamžik, pak náhle byla lesní cesta prázdná. Zmizeli nejenom trpaslíci, ale i lidé, vozy i koně. Koule ukazovala prázdnou lesní cestu, nad níž krátce poté ve výši zakroužil stín obrovského okřídleného draka, vyslaného za uprchlíky. Drak se snesl níž, ale pak zamával křídly a letěl dál podél lesní cesty. Pochopitelně - nenašel nic.

»Homunkulo!« vykřikl Mág skoro nepřičetně. »Tys to předem věděla, vid'?' Tys to věděla dopředu! To snad ani není možné, vždyť to není dáno ani Mágům!«

»Nevěděla jsem to dopředu,« zavrčela hlavou Sabier.

»Takže mám opravdu jenom tebe!« zařval Mág. »Proto jsi byla tak klidná!«

»Nemáš ani mě,« řekla Sabier. »Ale jestli chceš, mohla bych si s tebou ještě popovídat.«

»Já že tě nemám?« vyskočil Mág. Rychle něco řekl a kolem dívky se náhle objevila pevná kovová klec.

»Máš pravdu, musím si tě pojistit,« zasmál se nervózně.

»Taky mě můžeš uklidit,« navrhla mu nevzrušeně. »Ale tím mě definitivně ztratíš.«

»To až nakonec,« řekl mrazivě. »Nejprve si přece s tebou popovídám. Začneš ty - a řekneš mi dobrovolně všechno, co ti tvoje blokáda dovolí. Pak budu chvíli povídat já, což ovšem bude tvé krásné dívčí tělíčko cupovat na malinké kousky, než se dozvím, co se v tobě doopravdy skrývá. A nakonec přijde to *uklizení*, jak správně navrhuješ. Zamlouvá se ti to tak? Možná bys teď raději řekla ne, ale já už jsem se rozhodl.«

»Krásné vyhlídky - ale budiž,« řekla dívka. »První část se mi docela líbí. Povím ti dobrovolně a ráda všechno co mi mé svědomí dovolí - jinou blokádu totiž nemám. Ale necháš mě mluvit, i kdybych ti říkala něco, co slyšet nechceš? Jinak by naše povídání nemělo smysl.«

»Jen se neboj - já jsem sám zvědav, co mi můžeš povědět. Nechám tě vymluvit, dokud budeš mít co říci. Moje slovo Mága na to, platí?«

»Platí,« přikývla vážně. »Pak si budeš dělat, cokoliv se ti zachce. Souhlasíš?«

»Tak jsem to přece sám vymyslel,« uchechl se Mág a zase se pohodlně posadil. »Nechceš si ještě během vyprávění něco sníst? Nebo se napít? Později to bude horší!«

»Nebudeme se zdržovat,« zavrtěla hlavou.

»Dobrá - tak začni. O čem chceš - nechám to na tobě.«

»Tak poslouchej,« posadila se dívka v kleci na polštáře, další si nenuceně upravila tak, aby se neopírala jen o holou mříž. Jako by se nejednalo o rozhovor oběti a jejího kata.

»S vámi Mágy je hrozně těžké pořízení. Příliš jste si už zvykli na svou neomezenou moc, na své výsady a práva. Můžete o svých poddaných rozhodovat naprosto podle své libosti, zda je necháte žít, nebo zda je zabijete a jakou smrtí. Nikdo se vám nemůže postavit, než jen opět Mágové. Mezi sebou jste si dohodli jistá pravidla a ta jediná musíte dodržovat.«

»Tak tomu ale bylo odpradávná, děvenko,« podotkl Fomer a usmál se. »Takový je už svět!«

»Tak tomu nebylo odedávna,« zavrtěla hlavou Sabier. »Je ti snad známo, že Mágové nejsou nic víc, než také jenom lidé jako ti ostatní?«

»To si troufáš!« vykřikl Mág.

»Nemůžeš popřít, že je tomu tak,« pokrčila rameny.

»Lidé? Který člověk se může postavit na roveň Mágům? Já ti říkám - žádný! Odvažuješ se příliš mnoho, děvenko!«

»Já už nemám co ztratit. Ale dovol mi odvolat se na tvůj slib, že mě necháš domluvit. Nebo snad váží miň slovo Mága, než slovo člověka?«

»Já už jsem viděl lidi tolikrát porušit slovo, že to ani nespočtu,« ušklíbl se Fomer.

»Já též - ale spousta lidí své sliby dodržuje, těm ovšem Mágové nesaahají ani po kotníky!«

»Ty mě chceš zřejmě vyprovokovat!« vykřikl Mág. »Jestli řekneš ještě jednu takovou nehoráznost, tak...«

»Tak mě zabiješ, co jiného mohu od tebe čekat?«

»Počkej - to by se ti možná líbilo, ona vlastně taková rychlá smrt není zas tak špatná, vid'? Víš co? Mluv si dál co tě napadne - protože až budu mluvit já, postarám se, aby to trvalo nejméně tak dlouho, jako tvoje řeč. Rozumíš mi?«

»Ale ovšem - kdybych teď zmlkla, trvalo by tvoje mučení možná dost krátce, že? Jenomže svědomí mě nutí mluvit dál.«

»Takové svědomí je velmi výhodné - ale pro mě.«

»Nevím. Dovolíš mi tedy mluvit dál?«

»Jen žvatlej, maňásku.«

»Kdybys dal kterémukoliv člověku kouzelnou moc, stal by se i on Mágem,« pokračovala Sabier. »To přece dobře víš, vědí to i všichni Mágové. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby vaše kouzelná moc pramenila z odlišné podstaty Mágů, potom byste byli víc než lidé a nemuseli byste se stále bát o svou moc. Vaše příkazy by nemusely být vydávány ve staré, zapomenuté řeči Kečkún, v řeči, kterou na tomto světě už nikdo nemluví - protože národ Kečkún jste vyvraždili do posledního dítěte. Je tomu tak?«

»Jen povídej, homunkulo,« usmíval se Fomer. »Přiznám se, docela mě tvoje báje začínají bavit. Mimochodem - jak ses dozvěděla o národu Kečkún? Na obyčejného člověka vskutku ovládáš pozoruhodné znalosti.«

»Dobrá - tak tedy dál,« nenechala se vyvést Sabier. »Jak dále víš, vaše příkazy nestačí

vyslovit, a to ani ve správné řeči, musí tu být něco, co požadovaný příkaz uslyší. Kdyby ses postavil doprostřed lesa a zapomněl si doma všechno, co teď nosíš u sebe, to znamená prsten, kouli, amulet a takové ty předměty, stal by ses obyčejným člověkem. Neměl bys o nic víc kouzelné moci než třeba já, či kdokoliv z lidí.«

»To lžeš! Mágova podstata...«

»V tom případě musel lhát tvůj bývalý soused,« pokrčila rameny Sabier. »Pamatuješ se na něho, ne? Jmenuje se Maibon, soudil ses s ním a Rada Magie ho odsoudila ke dvaceti letům lidského údelu - a on teď kouzlit neumí. Mágova podstata tedy sama ke kouzlům nestačí.«

»K některým kouzlům je zapotřebí kouzelných předmětů, to je pravda, ale některá kouzla žádné předměty nepotřebují,« řekl Fomer nespokojeně. »Například naše dlouhověkost!«

»Pravda, cosi jste zřejmě v sobě změnil,« přikývla na to Sabier. »Ovšem - stejnou změnu můžeš uskutečnit i s tělem kteréhokoliv člověka. I ostatní lidé by mohli žít tisíc let, kdybyste je upravili tak jako sebe. Ta úprava není přece tak složitá, nebo je?«

»Až na to, že by se Mág musel snížit, aby sloužil chátře a ne naopak, jak je jedině správné,« ušklíbl se Fomer.

»Takže jediná překážka k tomu jste vy, Mágové,« shrnula dívka. »Jedině vy jste pravou příčinou, proč na tomto světě lidé strádají, není tomu tak?«

»Já si lidí nevšímám. Pro mě za mě, ať si klidně žijí, ať se batolí v tom svém bahně – občas si z nich vychovám pár sluhů, kteří ke mně vstupují do služby sami a dobrovolně. Ostatní mi mohou být ukradení. Jestli strádají, je to jejich věc. Dokonce se o mně říká, že jsem na své poddané mírnější než ostatní Mágové. Co ode mě ještě můžeš chtít?«

»Ty že jsi mírný?« opáčila dívka. »Ano, tvoji sluhové se k tobě hlásí dobrovolně - ale není to náhodou proto, že jim připravuješ takový osud, aby se jim služba u tebe zdála být menším zlem? Ani ty, tak jako ostatní Mágové, své služebníky nešetříš. Když se ti znelíbí, zavraždíš je - pardon, ty tomu říkáš vznešeněji - »uklidíš je«. Pak si bez výčitek najmeš jiné. Tomu říkáš mírnost?«

»Mají se u mě ovšem daleko lépe než by se měli venku. Já na nějaké dobré jídlo nekoukám, služba není těžká, vyžadují od nich pouze přesné plnění mých příkazů. A že sem tam občas některého zlikviduji? Není to často, věř mi!«

»Pak mi ukaž alespoň jednoho, kdo se ve tvé službě dožil stáří. Máš snad aspoň jednoho takového? Ne, ty všechny sluhy zabiješ mnohem dřív. A to není nic proti tomu, jak se svými sluhy zachází ostatní Mágové! To ale není všechno. Jako každý Mág, i ty máš celou družinu dívek, které ve tvém hradu čekají jenom na smrt. Je tomu tak?«

»To jsou už teprve husičky!« ušklíbl se. »Ale ty si aspoň před smrtí něco užijí, nemohou tvrdit, že nikdy ve svém životě nepoznaly pořádného chlapa!«

»Jsou to živoucí a myslící bytosti.«

»Ženy jsou hloupé všechny! Ty taky - ale nebudeš mít štěstí, aby ses dostala do mého harému. Podívej se ale, jak často od sousedních Mágů lidé prchají, aby v mé říši získali naději na lepší život. Myslíš, že to je pro moji krutost?«

»Očekávají snesitelnější život, to je pravda. Ale má to snad být tvoje přednost? Ty si jich aspoň nevšímáš, budiž. Jenže to nestačí, vždyť si ostatní Mágové na tvém území dělají, co mohou nejhoršího! Když soused Maibon vtrhl na tvé území osobně, dočkal se jakéhosi trestu, jenže ostatní to dělají chytře a proti nim jsi krátký. Posílají k tobě nestvůry, aby se vedlo špatně tvým poddaným.«

»To není pravda! Já žádné zasahování na svém území nikdy nestrpím! Pokud takový případ zjistím...«

»Jenomže ty nic nezjistíš, ty se přece o poddané nestaráš. Jak jinak vysvětlíš, že některé obludy už mají ve svých doupatech úctyhodnou sbírku - více než čtvrt tisícovky lidských lebek?«

»No - je pravda, nemám náladu neustále zkoumat, co moji sousedé provádí na území mé říše. Ale pár oblud ještě není takové neštěstí. Zlikviduji je třeba během zítřka. Krom toho se necítím povinen někomu něco vysvětlovat!«

»Pár oblud není takové neštěstí...« opakovala po Mágovi posměšně dívka. »To je ovšem tvůj pohled, pohled Mága. Lidé se ale na to dívají úplně jinak.«

»A ty se na to díváš jako lidé!«

»Vždyť jsem člověk, jak jinak bych se mohla dívat na to, že taková obluda během týdne

dokáže vyvraždit celou vesnici do posledního nemluvněte? Čí je to vina? Vás, Mágů! Předně těch, kdo tyto příšery stvořili a poslali proti lidem - ale i tvoje, že je necháváš bezuzdně řádit!«

»Přesto jsem považován za nejmírnějšího z Mágů široko daleko!« řekl vzdorovitě jako děcko.

»A také nejhoupějšího, promiň mi tu upřímnost. Tvoji poddaní si říkají: »Máme snad dobrého pána, ale kdekdo kolem mu může vřeset na nos, co se mu zachce.« A ostatní Mágové? Ti to možná neříkají nahlas, vždyť pomlouvat souseda je hluboce pod jejich úroveň, ale chovají se tak. Věší ti na nos, co se jim zachce.«

»Kdo že to o mně řekl? Pověz!«

»Už si nevzpomínám - promiň mi, moje blokáda paměti...«

»Ty se mi budeš vysmívat? Však já si to zjistím i bez tebe, moje magická koule na to stačí!«

»A co tím dosáhneš? Můžeš u lidí opravit jediné první část věty; budou tě i nadále považovat za hlupáka, ale navíc za krutáse. A nebudou to říkat, jenom si to budou myslet.«

»Ty jsi ale jedovatá!«

»Však už ti toho jedovatého moc neřeknu, neboj se.«

»Proč? Vždyť já jsem se tak dobře bavil...«

»Ještě tě trochu pobavím,« usmála se trochu trpce. »Není toho mnoho, co bych mohla Mágům přiznat jako klady. Jedině to, že skutečně hodně znáte, zejména ve znalostech přírody se vám lidé nemohou rovnat. Částečně je to dáno tím, že jste skutečně byli vždycky velmi chytří, žijete oproti ostatním mnohem déle, můžete tedy v klidu shromažďovat své vědomosti. Částečně je to ale tím, že lidem ani nedovolujete přírodu zkoumat. Máte strach, že by lidé časem odhalili i tajemství vašich kouzel? Nejspíš, proto pronásledujete především lidi, kteří vědí víc než ostatní.«

»Já nikoho nepronásleduji,« zahučel Mág.

»Ale ano, jedna ukázka sedí před tebou,« usmála se opět smutně dívka. »Jakmile jsi zjistil, že znám nějak podezřele víc, než se na průměrného člověka tvé říše sluší, nemeškal jsi a poslal jsi pro mě vojáky. Hned od počátku jsem věděla, že mě zpátky nepustíš. Nemíním to jako pokus zviklat tvé rozhodnutí, jen jako důkaz, že dokážeš uvěřit vlastní lži. Prosím tě, alespoň přede mnou si nehraj na dobráčka, který lidem vlastně ani neškodí. Jsi totiž především Mág - a až potom člověk.«

»Říkáš to tak, jako kdyby člověk byl víc než Mág!«

»Ano, nepřeslechl ses. Já to tak totiž cítím, domýšlíš se docela dobře,« přikývla dívka.

»Víš ale, co to znamená? Tím urážíš nejenom mě, ale také všechny Mágy po celém světě! I kdybych tě chtěl ušetřit, po tomhle tě budu muset zahubit tou nejstrašnější smrtí, jakou si vůbec mohu vymyslet!«

»Jenom si zase nehrej na dobroděje! Ty mi stejně chystáš smrt takovou, že horší si těžko kdo může představit. Neříkej ani, že bys mě ušetřil, kdybych ti pochlebovala - už ses tak rozhodl, nelží sám sobě! Jenže když má pytlák viset za zajíce, proč ne raději rovnou za jelena?«

»Stejně budeš litovat každého slova, každého písmenka!«

»Nevyhrožuj - za prvé vím, že máš pravdu, za druhé jsem ještě neskončila. Přece nechceš aspoň přede mnou vypadat jako muž bez kouska cti.«

Fomer neodpověděl, jen si cosi zahuhlal.

»Takže stojím před velkou otázkou, na kterou se ani nedá lehce odpovědět. V jednom světě žijí dvě skupiny lidí - nepřerušuj mě, i vy jste lidé jako ostatní! Přece jsme se už shodli na tom, že aspoň ve výjimečných případech je možné Mága zbavit kouzel a udělat tak z něho obyčejného člověka, naopak by bylo možné z obyčejného člověka udělat Mága. Stačí změnit cosi v jeho těle, dodat mu dlouhověkost a pár kouzel. První možnost se dokonce používá, i když zřídka, druhá ale nepřipadá v úvahu pro nepřekonatelný odpor Mágů. Ti se ovšem k lidem chovají hůř než k dobytku, obyčejní lidé proto žijí jenom tak, aby nějak přežili. Kdybych uvažovala spravedlivě, asi bych měla sympatizovat s lidmi - nejen proto, že se k té skupině sama počítám.«

»Hovoříš skoro tak, jako kdybys předsedala soudu, který má nad Mágy vynést rozsudek - a zatím se jen víc a víc sama odsuzuješ. Není to zábavné?«

»Zábavné to příliš nevidím,« zavrtěla hlavou. »Moje řeči jsou zatím čistě teoretické. K jejich naplnění chybí síla, která by dokázala přivést Mágy před nějaký soud - jistě se neobáváš planého filozfování jedné dívky.«

»Zábava to je asi čistě pro mě - a ještě zábavnější část nás teprve čeká! Ale zase se budu bavit

jenom já!«

»To už jsme probrali - věnujme se raději otázkám, které tady dosud nepadly,« navrhla dívka.

»Tak povídej! Co bys dělala, kdybys měla moc nejen planě filozofovat, ale kdybys měla i sílu, schopnou překonat Mágy? Zničila bys nás, aby se obyčejným lidem vedlo lépe?«

»To by bylo jedno z možných řešení,« řekla Sabier. »Ale bylo by příliš jednoduché a asi ne dobré. Mágové představují cosi ohromného, co by se nemělo ztratit. Jejich moc je velká a oni sami ji využívají sotva z tisíciny. Kdybych já opravdu byla soudcem, uložila bych lidem i Mágům, aby spolu uzavřeli smír. To by snad bylo lepší řešení pro obě skupiny. Obyčejní lidé by ovšem získali mnohem více, ale Mágové by neztratili nic než neomezenou moc nad životem a smrtí svých poddaných.«

»Říkáš, že by neztratili? Děvenko, ty bys mě rozesmála až k pláči! Pamatuj si - ani ne kouzla, ale především právo nad životem chátrý je to, co dělá Mágy!«

»Dovedete si přece udělat homunkuly, kteří jsou pro vás lepšími sluhy než lidé! Poslouchají vás, splní všechna vaše přání a dokonaleji než lidé.«

»Ale netřesou se před námi strachy!« vybuchl Mág. »Tady ostatně vidíš další důkaz, že ty sama nejsi člověk - dobře víš, co tě čeká, každý člověk by se přede mnou dávno plazil po zemi, ale my dva se bavíme jako Mág s Mágem na přátelském večírku. Což nemáš strach ze smrti?«

»Právě ten strach je to, co dávám Mágům za největší vinu před lidmi,« řekla Sabier. »Dobrá - uvažovala jsem i o tom, že žádná moc v celém všehomíru nedokáže přimět Mágy, aby se s lidmi smířili a žili s nimi v pokoji. Pak - kdybych měla sílu a soudní pravomoc - oddělila bych tyto skupiny od sebe tak dokonale, aby se spolu už nikdy nemohli setkat. Oddělila bych je - zdí, mořem, nebo třeba kouzelnou stěnou, ale tak, aby ji ani jedna strana nepřekonal.«

»Ještě že takovou moc nemáš - brr, to by byla katastrofa pro nás Mágy!« afektovaně se otrásl Fomer. »To by byl skoro stejný případ jako úplné zničení!«

»Však vy byste si zvykli!« mávla rukou Sabier.

»Naštěstí pro nás Mágy není v lidských silách takovou stěnu postavit. A teď mi laskavě dovol trochu poopravit tvé nebetyčné plány, máš v nich totiž podstatnou chybu. Ba, řekl bych, že by pro nás Mágy byla osudová - jaké štěstí, že se pohybujeme pouze na úrovni plané filozofie! Samozřejmě, ty si to nemůžeš uvědomit. Řeknu ti jenom to, že Mágové a lidé nemohou žít odděleně jedni od druhých. V tom je chyba tvého plánu! Trochu mi lichotí, že bys chtěla zachovat lidi i Mágy - jak šlechetně od člověka! Ale ono to tak udělat nejde!«

»Myslíš si, že by lidé nedokázali žít bez vaší tyranie?« usmála se Sabier. »Já si to představit dovedu.«

»Já taky,« souhlasil Fomer. »Potíže by nebyly s lidmi, ti by se bez nás určitě protloukli a nejen že by přežili, ale vedlo by se jim mnohem lépe, v tom máš pravdu. Oddělení lidí a Mágů by totiž nepřezili Mágové! A nejen proto, že bychom neměli koho tyranizovat. My bychom bez nich v krátké době úplně vyhnuli!«

»To je pro mě naprostá novinka,« zarazila se Sabier. »Vy že jste na lidech závislí svými životy? To je divné!«

»Víš, kašpařinko, svět není jen divadlo,« prohlásil Fomer pateticky, jako by byl sám hercem. »Svět, to je krev, slzy a spousta neštěstí, ze kterého jsme byli vyňati jedině my, Mágové. Ale nebylo nám to darováno, museli jsme se sami postarat - dlouho nám trvalo, než jsme se dopracovali všeho, co nám teď slouží. Kouzla opravdu nejsou jen příkazy, které tajemné síly splní. Poslyš, ty si už také přede mnou přestaň hrát na pouhou komediantku, nebo na homunkulu, která mě přišla škádlit pro zábavu některého mého souseda! Ty jsi docela určitě člověk - jenže vůbec ne obyčejný!«

»Proč si to myslíš?« opáčila.

»Tak předně - vůbec se mě nebojíš. Kdyby nic jiného, už tohle tě vylučuje z řad obyčejných lidí. Nevím také, který Mág by zašel tak daleko, aby dal svému homunkulu vědomosti, jaké máš ty. Homunkula by byla pitomější. Nechci tvrdit že víš o nás všechno, naopak jsem rád, že o nás znáš jen malou část pravdy, ale už toho víš příliš mnoho. Odkud? Tohle ses nemohla dozvědět v žádné vesnici, v žádném městě. Musím přiznat, pochopila jsi toho dost, abys získala poměrně přesný pohled na vztahy Mágů a lidí, ale to hlavní tajemství neznáš - a to je dobře.«

»Asi by vám mohlo uškodit, kdybych věděla víc, že?«

»Teď už ne - protože tě mám pěkně v kleci, víš?« ušklíbl se Fomer. »Není to obyčejná kovová

klec, ačkoliv tak vypadá navenek, ale magická. Ta sice dovolí, abychom spolu mluvili, ale nedovolí, aby tě někdo osvobodil.«

»Myslíš tak, jako zmizel můj bratr a naši přátelé?«

»Třeba,« přikývl.

»Můj bratr ví přesně to samé co já - ale toho asi těžko dostaneš do klece,« usmála se Sabier.

»Naštěstí on už neví přesně to, co ty,« zašklebil se na dívku Fomer. »Předně neví, o čem si my dva tady povídáme. Možná ještě neví, že jsem zjistil co jsi zač. A jakmile se tu objeví, spadne klec.«

»Pokud ho napadne, aby se vracel, řekla nejistě.«

»To ho napadne docela určitě - slyšel jsem dobře, jak to sám říkal. On ti nijak nepomůže, naopak ho tu čeká také taková klec jako ta, ve které sedíš. Sedí se ti tu pohodlně? Zatím ano, vid'?'«

»Tvá klec je vybavena polštáři - takže se tu sedí docela pohodlně,« opáčila kysele. »O to ale nejde. Když si myslíš, že Miltia přijde, mysl si to. Ale říkal jsi, že jsou Mágové na lidech závislí. Ale to přece nedává smysl! Místo lidí můžete mít homunkuly, nejste tedy odkázáni na služebníky. Máte vše, co se vám jenom zachce, a to i bez nich - kouzla vám vytvoří, co vás napadne. Tak v čem jste tak závislí? Mohlo by to být tím, že všichni Mágové jsou výhradně muži?«

»Myslí ti to dobře, děvenko!«

»Dobrá! Vyjdu z toho, že Mágové mezi sebou nemají jedinou ženu,« začala Sabier opatrně. »Samozřejmě že úplně bez nich nejste, živočišné potřeby máte stejné jako lidé, tahle není výjimkou. V každém hradu je proto žen dost, ale všechny jsou výhradně lidského rodu a slouží vám jen jako ostatní sluhové a jiný živý inventář. Cit, náklonnost nebo dokonce láska, to je Mágům naprosto cizí. Občas by vám sice některá z vašich konkubín mohla porodit dítě, ale vy je vždy zavraždíte dříve než se jim může narodit. Ach tak, pardon - zapomněla jsem, vy je jenom *uklidíte* - jako tu rozlitou číši. Nemáte zřejmě zájem rozmnožovat se - což při vaší dlouhověkosti částečně chápu, jinak byste se už dávno mačkali jeden přes druhého. A proto byste časem vyhynuli, neboť bez lidských žen by váš rod neměl pokračování...«

»Výborně, kašpařinko! Zatím jsi sice pořád trochu vedle, ale když budeš chvílku usilovně přemýšlet, možná přece jenom sama uhádneš, v čem je zakopaný pes.«

»Říkáš, že na to mohu přijít sama? Jen s mými dosavadními znalostmi o vás?« zamyslela se Sabier.

»To nevím, možná ti chybí víc, možná už docela maličko,« usmíval se Fomer jako liška nad spadlým ptačím hnízdem. »Přiznávám, tak otevřenou debatu jsem od tebe rozhodně ani v nejmenším nečekal.«

»Tak dobře, zkusím dát dohromady všechno, co vím,« řekla dívka a vzdorně pohodila hlavou.

»Jen do toho!« povzbuzoval ji Mág poťouchle.

»Nerozmnožujete-li se, je vás pořád stejný počet jako na počátku vaší vlády,« opakovala si. Zdálo se, že soustředěně přemýšlí. »Ani nechcete, aby vás přibývalo, nemusíte pak měnit zavedené zvyky, vztahy a hranice. Lidské ženy jsou pro vás zárukou, že v případě potřeby bude váš rod pokračovat, tomu bych rozuměla. I když každý z vás žije celé tisíceletí, žádné lidské tělo nemůže žít věčně, stárnutí můžete zpomalit až do neznatelné úrovně, ale ne zcela zastavit.«

»Vida, homunkula má i biologické vzdělání jak se patří na úrovni - kde se to v tobě bere, děvčátko?«

»Počkej - no ano, to bude to řešení!« chytila se Sabier náhle za hlavu. »Je báječně logické - a znamenalo by navíc, že každý z vás je díky lidem vlastně nesmrtelný! Ano, tak to bude! Vždyť přece vím, že umělí netvoří, draci a tehugové, nejsou dílo přírody - a mají tak složitý mozek, že do něho dokážete přenést i úplné lidské vědomí. Umíte-li vtěsnat je i do mozku nestvůry, pak přenést vědomí z hlavy člověka do hlavy druhého člověka bude jednodušší, že? Museli byste jako příjemce použít novorozence, jehož vědomí je naprosto čisté a který ještě nemá svou vůli. Byla by i druhá možnost. Nejprve mozek člověka - příjemce vygumovat, aby v něm nezůstala ani stopa po původní osobnosti. To by bylo určitě mnohem obtížnější.«

»Ty nejsi žena, ale démon v ženském těle!« vydechl náhle Fomer. »Ano, tohle je naše největší tajemství! Ukrýváme je už déle než třicet tisíc let a dosud nikdo nebyl tak blízko, aby je dokázal odhalit jen na základě nepřímých náznaků, jako se to podařilo tobě. Třicet tisíciletí! Můžeme upravit lidské tělo, aby vydrželo tisíc let, ale to je nejzazší možná hranice, kdy už občas hrozí neočekávaná

ztráta funkce. Proto si každý z nás střídá tělo dříve než uplyne polovina té doby - jistota je jistota. Nepoužíváme dnes novorozence jako na počátku éry Mágů, ale skutečně **gumujeme** dospělé, dobře vyvinuté muže, ačkoliv je to obtížnější, jak správně tušíš. Používat hotová těla je ale bezpečnější než přenášet se do nemluvnat, ta jsou zpočátku příliš bezmocná. Já jen zírám, jak tě to vůbec mohlo napadnout?!«

»Takže každý z vás musel zahubit nejméně šedesát lidí jen proto, aby si jejich těly prodloužil život!« zašeptala Sabier úžasem. »Pravda, je to zlomek z počtu vražd, které už máte na svědomí. Každý z vás tedy žije už třicet tisíc let! Přiznám se, jímá mě z toho závrat'!«

»Ani se ti nedivím, děvenko,« přikyvoval Mág. »To už je opravdu nad lidské chápání.«

»Vy jste už před třiceti tisíci lety dokázali přenášet úplné vědomí člověka z jednoho jedince na druhého - to ovšem znamená, že už tenkrát jste museli vědět...«

»A co si myslíš, kašpařinko? Ty máš totiž pořád nesmírně zkreslený pohled na svět, víš? Je to pochopitelné, jsi mladá a nevíš, jaký byl svět ani před sto lety, natož před třiceti tisíci! Jenom my Mágové skutečně pamatujeme, jak svět tenkrát vypadal! A řeknu ti - teď už na tom nezáleží - byl to zajímavý svět! Před třiceti tisíci lety žili lidé radostněji než dnes, jejich civilizace byla bohatá, že si to snad ani představit nedoveš. To ovšem ještě nebyli žádní Mágové, všichni lidé byli stejní - nebo skoro stejní. Vládla v něm docela pohoda - a lidé byli šťastní. Tenkrát každý mohl žít asi do tří set let - na tisícovku jsme to dotáhli až my, ale to už se lidí netýkalo.«

»A kam se ta vyspělá civilizace ztratila?« vyhrkla dívka nedůvěřivě.

»Neztratila se přece, naopak, rozvinula se a je dnes tak mocná, že nemá soupeře! Ale už tenkrát jsme vytvářeli kovové stroje, které uměly spousta věcí! Pak jsme se věnovali více biologii. A objevili jsme, jak překopírovat kompletní lidské vědomí do jiného, čistého mozku. Přišel s tím jakýsi Dorgej, snílek, ale kapacita. Měl utkvělou myšlenku - starce a lidi nemocné nevléčitelnými nemocemi vracet k životu tím, že je přenesou do nových těl. Bylo to perfektní, účinek byl zaručený a takto přenesený člověk mohl okamžitě po převtělení pokračovat v tom, co dělal do této chvíle, protože se spolu s jeho vědomím přenesly i veškeré jeho znalosti. Ten projekt měl jen jednu vadu. Potřeboval neustálý přísun novorozenců. A ten nebylo možné zajistit - rozhodně ne pro tolik miliard lidí, kolik jich na světě v té době bylo. Ano, každý by rád žil dalších tři sta let - ale nikomu se nechtělo obětovat té možnosti své vlastní děti, rozumíš?«

»Rozumím - a proto jste se rozhodli tuto myšlenku udržet v tajnosti a využívat ji jenom pro hrstku vyvolených.«

»To by přece napadlo každého, ne?« usmíval se Fomer. »My jsme jen včas pochopili, že lidé tu myšlenku vůbec nejsou schopni přijmout. Co by to vyvolalo? Každý by chtěl žít více životů po sobě, ale kde brát tolik dětí? Možná bychom časem dokázali změnit psychiku lidí, aby věnovali své novorozence pro potřeby druhých dobrovolně s vyhlídkou, že jim také někdo poskytne další život, až jej budou potřebovat sami, ale mezitím nastaly nepřekonatelné konflikty a všechno by mohlo skončit v celosvětové válce o dětská těla. Kromě toho byly problémy s kapacitami - ani kdybychom chtěli, nestihli bychom převtělovat všechny, každé převtělení je náročné. Lidé nám navíc házeli klacky pod nohy od samého začátku. Když se **záhadně** ztratilo několik novorozenců, nastal poprask a únosci by byli jistě roztrháni davem, být dopadeni. Museli jsme se držet v ústraní, kde musel každý převtělený nejprve tajně vyrůst, než se mohl opět objevit na veřejnosti, navíc pod novým jménem.

To trvalo první tisícovku let. Naučili jsme se střídát svá těla postupně, ne všichni najednou, ale i potom problémy trvaly. Lidé zdokonalovali pátrací metody, dokonce zabránili únosu dítěte, jehož tělo jsme velice nutně potřebovali. Přitom byli čtyři z nás zabiti, mezi nimi i otec převtělování Dorgej. Rozhodli jsme se, že to tak dál nepůjde. V biologii jsme byli daleko před ostatními lidmi už tenkrát a našťastí nás napadlo, že vědomosti mohou mít sílu zbraní. Vypěstovali jsme spolehlivě smrtící nemoc, tisícovce vybraných lidí - a pochopitelně i sobě - jsme naočkovali ochrannou vakcínu a nemoc jsme rozšířili do celého světa. Byla spolehlivě smrtící - lidským biologům a lékařům nedala čas k výzkumům, zabila je dřív. Během dne jsme zlikvidovali celou tu prohnitou lidskou civilizaci a skoncovali jsme tak navždy s nadvládou lidské chátry...«

»Vy vrazi!« zbledla Sabier.

»Pochopitelně jsme byli na takovou akci připraveni tak dobře, jak to bylo možné. Měli jsme podzemní sídla, nádherně vybavená všemi vymoženostmi tehdejší vědy. Každý z nás byl už tenkrát

odborníkem v několika oborech. Měli jsme podzemní továrny, elektrárny, sklady plné všeho možného, ale hlavně - byli jsme vzdělaní a tu tisícovku prost'áčků, kterou jsme nechali žít, jsme stokrát převyšovali. Počtem pochopitelně ne, jen vědomostmi, které skutečně měly cenu největší. A tak, zatímco my jsme ve svých sídlech dále rozvíjeli, co z naší původní civilizace bylo nejlepší, lidé na povrchu nedokázali udržet ani to co jim zůstalo, ačkoliv jim zůstalo původně všechno. My jsme si pod zem vzali nepatrný zlomek bohatství našeho světa. Jenomže ti nahoře nedokázali vůbec nic. Těm nekňubům se nejprve zastavily elektrárny - bez nich jim nebyly platné továrny. Došlo jim palivo a zapomněli, jak se získává další, zastavily se jim tedy i všechny pohyblivé stroje. Museli se vrátit až do dob primitivního zemědělství, protože uměli využít jenom sílu zvířat. Pět tisíciletí stačilo - a po jejich civilizaci neštěkl pes, kdežto ta naše se rozvíjela takovým tempem, že se nám samotným z toho točila hlava. Dnes už není ani stopa po vyspělé civilizaci lidí! Kovy se rozpadly, umělý kámen zvětral, ostatní zavál prach, během deseti tisíc let vybledly dokonce i ústně předávané pověsti a mýty. Každodenní dřina a starost o zachování holého života jim nedovolila udržet zbytky vzdělání, zapomněli dokonce i písmo - až teprve před dvěma tisíci lety jsme jim dovolili vynalézt jiné.«

»A vy jste jim nejen nepomohli, ale starali se, aby klesli co možná nejloubo,« šeptala Sabier.

»Samozřejmě - protože lidé se nám pak nemohli protivit! Sami nám přinášeli své novorozence jako oběti, kdykoliv jsme je potřebovali. Každý z nás, kdo se objevil mezi lidmi, byl uctíván - my jsme totiž uměli létat, naše oděvy podle potřeby svítily, ale především - při jakékoliv známce odporu jsme lidi krutě trestali. Až si všichni zvykli považovat nás za nedotknutelné, za mocné - za Mágy.«

»A co takhle svědomí - to vás ovšem netížilo, co?«

Fomer vyprskl smíchy.

»Kašpařinko, to slovo ať používají lidé, my je chápeme od pradávna jako příliš hluboko pod naší úroveň, rozumíš? Máš pořád tak omezené, lidské chápání světa.«

»Lidské chápání světa... no dobrá, ale pak jste nakonec vyšli z podzemí - a postavili si hrady, je tomu tak?«

»Ale ovšem - upřímně řečeno, vydrželi jsme pohromadě moc dlouho, pět tisíc let, až se tomu sám divím. Nakonec jsme se přestali snášet, dělali jsme si naschvály, jenže jsme si to včas uvědomili a dospěli jsme k závěrům, že nemůžeme takhle žít. Rozdělili jsme si proto spravedlivě svět - a na každého z nás připadalo docela slušné království - dohodli jsme se, že si nebudeme škodit, nebudeme si zasahovat do svých záležitostí - a sbohem kamarádi, užili jsme si spolu víc než dost! Rozešli jsme se včas, spory mezi námi se časem obrousily a dnes už se zase navštěvujeme a vzpomínáme přitom na staré, zlaté časy. Tenkrát to byl pokojný rozchod, dokonce jsme si vzájemně pomáhali i při stavbě našich hradů. To víš, do nějaké barabizny by se žádný z nás nesnížil, naše hrady vydrží i nejničivější zemětřesení, i kdybychom se je mezitím nenaučili krotit. Zvenčí je vidět jenom špička, každý hrad pokračuje dolů a prostory pod zemí jsou tisíckrát větší než to, co je nad zemí. Ale to není tak důležité jako naše magické síly. Teprve ty nám dávají neomezenou moc - ovšem jen na našem území a jen proti chátře, neboť Mág Mága našťěstí ohrozit nemůže.«

»Svoje chování k lidem jste za celou tu dobu nezměnili, takže lidé teď živoří jen z vaší milosti...«

»Proč bychom měli měnit, co se tak výtečně osvědčilo?« podíval se na dívku Mág pobaveně.

»Co nám chybí? Máme nač si vzpomeneme. Základní - jak říkáš, živočišné potřeby - máme již desetitisíce let neustále uspokojovány tak, jak se ti nezdá. Vybraná jídla, jemné nápoje, křehké dívky, které nedovedou říci *ne*, kouzelná, obluzující, vidiny přinášející hudba - co nám chybí? Nic, naprosto nic! Cháttra se nám dnes plazí u nohou, ačkoliv nás její prapředkové pronásledovali jako zločince! Kdykoliv mě napadne, mohu některého ze svých sluhů rozkrájet na nudličky - ostatní mi ho budou přidržovat, aby sebou neházel a budou se jen třást, aby je nepotkalo totéž. Přiznám se, mě už unavilo pouštět na lidi hrůzu. Posledních pět set let si jich nevšímám, věnuji se jen své vědě - a svému umění. Takové obrazy, jaké dovedu namalovat, neumí nikdo na světě - Mágové mě uznávají jako nejlepšího malíře všech dob!«

»Ty obrazy bych snad jindy chtěla vidět - ale dnes by se mi z nich asi zvedl žaludek,« řekla Sabier s odporem.

»Jsi přece jen pouze člověk,« odtušil Fomer shovívavě. »Nedokážeš ocenit žádné pravé umění, prostě na to nemáš. Jak říkám, třicet tisíc let našeho náskoku není už v lidských silách dohonit.

Zvláště když vy obyčejní lidé stále umíráte a noví, kteří se rodí místo vás, se musí všechno znovu od začátku učit. Nemůžete dosáhnout takových znalostí, jakými vládneme my. Zanech vši naděje, je pozdě měnit svět!«

»To byla ale příšerná historie,« otrásla se dívka. »Tak strašlivou duchovní facku jsem za celý život nedostala. Ale děkuji ti i za ni. Teď aspoň vím, na čem skutečně jsem.«

»Nelíbilo se ti to, že? Když se to tak vezme, máš pravdu - mně by se také nelíbilo, kdybych byl na opačné straně než jsem a slyšel tuto holou pravdu. Pomyšlení, že můj život nemá naprosto žádnou cenu, bych také nesnesl. Jenže já jsem Mág - a člověk jsi ty. Co mi můžeš kázat o nějakém svědomí?! Mě nemůže dojmut, když se tady otřeš nad jedním zabitým člověkem. Na každého z nás Mágů připadá odhadem už více než padesát miliónů mrtvol! Ale aspoň budeš vědět, že tvoje smrt je také tak logická a nevyhnutelná - třeba se ti bude i lépe umírat. Ačkoliv - jsi velice chytrá, stejně víš, co tě čeká - musím teď naplnit zásadu, že každý člověk, který se dozví příliš mnoho, musí o to bolestivěji zemřít.«

Obrátil se k dívce a natáhl k ní ruku s velkým prstenem.

»Nenechal jsi mě ale domluvit,« připomněla mu a opět se na něho usmála, tentokrát velice záhadným úsměvem. Napřažená ruka klesla.

»Tak povídej - máš ještě něco, co by mohlo alespoň málo dodat k našemu rozhovoru? To nejzávažnější jsme si přece už řekli, nebo ne?«

»Ovšemže mám co dodat,« usmívala se dívka. »Nebude to jistě tak příšerné, ale bude to také zajímavé, věř mi!«

»Nu dobrá - nespěchám. Spěchu jsem dávno odvykl.«

»Vrátila bych se k tomu filozofickému problému, vzpomeň si, s tím soudním dvorem, kde všichni Mágové sedí na lavici obžalovaných...«

»To není nové, o tom jsme mluvili,« mávl rukou znuděně. »Jestli nemáš nic víc...«

»Ten problém jsme přece nedobrali až do konce,« trvala na svém dívka. »Nedohodli jsme se, zda by bylo lépe Mágy prostě vyhubit jako parazity, nebo je jen oddělit od lidí. Jak je vidět, Mágové by nepřežili ani jednu z těchto variant. Něco se ale přece změnilo - a je to důležitější, než si myslíš.

Už mi totiž není líto, že nevím, jak zachovat obojí, Mágy i lidi.«

»Tak vidíš - všechno zůstane tak jak bylo, i když tě teď rozcupuji na kousičky; po tobě přijde na řadu tvůj bratříček a pro jistotu i všichni komedianti. Podívám se, odkud jste ke mně přišli, kde jste své podivuhodné znalosti získali. Bude tam asi zase nějaká tajná vědecká společnost - nejste první, komu se podařilo objevit pozůstatky zaniklé lidské civilizace. To bude konec - a na to se můžeme napít. Ten pohár si ale vypij pomalu - bude to poslední potěšení ve tvém životě.«

»Předtím bych měla opravit několik fatálních omylů, ve kterých se pro změnu nacházíš ty,« řekla s klidným úsměvem dívka.

»Omylů?« podíval se na ni pobaveně.

»Je jich mnoho, ale jeden z nich bude i pro tebe nesmírně velikým překvapením.«

»Používáš velice silná slova, děvenko!« usmál se Mág. »Mě že by mělo něco překvapit? No - povídej!«

Sabier uchopila pohár a bez ohledu na Mágovo tvarování jej naráz dopila do dna, jako by tím chtěla naznačit, že ani nemá zájem pokračovat déle v hovoru.

»Tak poslyš - tušíš aspoň, jak jsem uhodla, že vy Mágové jste nesmrtelní, i když jen díky lidem? Netušíš, vid'! Abys věděl, způsobů jak dosáhnout praktické nesmrtelnosti je více a **já sama používám jiný** než vy. Proto se tě nebojím. I kdybys mě roztrhal na kousky, budu žít dál, i když to zatím nechápeš, jak vidím. Ale tvůj druhý omyl je mnohem důležitější pro tebe. Myslíš si, že jsi mě chytil do nepřekonatelné magické klece. Netušíš, že pravý opak je pravdou.«

»Chceš říci - že máš v kleci ty mě?« podíval se Fomer na dívku s neskrývaným pobavením.

»Jsi velice chytrý - a máš pravdu!« řekla šelmovsky.

V sále Mágova hradu v té chvíli zhasla světla. Aniž by se pohnul vzduch, všechny pochodně, svíce, lampy i uzavřená svítidla rázem zhasly jakoby je sfoukl - nic tu zřejmě nehořelo přirozeným plamenem. Ozvalo se hrozivé zahučení a zavrčení, jako kdyby venku škrstal kovem o kovovou mříž a v sále se přímo v Mágově kleci ostře zablýskalo.

Světlo pak stejně náhle opět vzplálo, čarovné pochodně se rozhořely, křišťálové lustry se

v plné nádheře rozzářily - jenomže zkoprnělý Mág ještě chvíli nevěřícíma očima zíral před sebe na neporušenou - ale prázdnou klec, v níž se na poduškách ještě držel otisk, tam, kde před okamžikem seděla dívka... Na zemi pak ležel prázdný pohár a nevelký třpytivý předmět - zlat'ák, který měl komedianty pro Mágovo potěšení zdržet ve městě.

Šahrazád

První příznaky blížící se katastrofy zachytila Šahrazád včas, takže měla čas se připravit.

Měla dohodu s ostatními »vyvolenými«, podle níž je občas potají vyšetřovala. Nebylo to nijak nápadné, dívky se přece i dříve často scházely ve svých komůrkách. Připravovaly si tam malé hostiny, ale mezi jídlem, pitím a nezávaznými řečmi vždycky našly okamžik, kdy předaly Šahrazád, co potřebovala. Ta od nich ostatně nevyžadovala mnoho. Odebírala si agisarem nepatrné kapičky jejich krve - vzhledem k tomu, že měla svůj agisar přímo v sobě, stačil jí okamžik, kdy se přiblížila ke kůži vyšetřované. Zvenku to vypadalo, jako když dívka šeptá do ouška nějakou novinku nebo vtip, ostatně byly domluvené, že každá poté vyprskne smíchem. Šahrazád už věděla, že Mág dívky často pozoruje. Musela doufat, že nepůjde do takových detailů, aby se jí přitom díval až do krku.

Právě tak nenápadně jí dívky předávaly »vzorky«, získané od Rázida. Šahrazád nepotřebovala mnoho. Naučila každou, jak přejet po jeho kůži nehtem, aby za ním uvízly nepatrné stopy vrchní, odlupující se pokožky, ale aby ho to ani nezabolelo. Měla k dispozici i jiné možnosti, zejména když sama pobývala v jeho blízkosti.

Její vyprávěčské umění se Mágovi od počátku zalíbilo. Rád poslouchal její příběhy a občas v nich opravoval odlišnosti od skutečnosti, kterou jako Mág samozřejmě dobře znal. Tímto způsobem získané informace byly proto velice cenné, protože se Šahrazád dozvídala o schopnostech Mágů mnohem podrobnější detaily, než všichni ostatní průzkumníci dohromady. Musela z nich ovšem odfiltrovat falešné údaje, mnohé jí Mág úmyslně podstrkoval. Zřejmě ani jí nemínil sdělit skutečnou pravdu, ačkoliv si byl jist, že se už nedostane živá z jeho hradu. Ověřovat tyto nespolehlivé údaje nebylo snadné, ale navzdory tomu měla Šahrazád úspěchy největší. Platila za to tím, že mu musela být po vůli častěji než ostatní dívky. Nijak jí to nevadilo – byla přece neustále připravena na nejhorší, i na smrt. Gurroovi se už nikde jinde nepodařilo dostat se tak blízko Mágovi, jako v tomto jediném případě. Pravda, po úspěchu Šahrazád zkusil obdobný trik i u dalších Mágů, ale jen u dvou se mu podařilo dostat svou dívku až do hradu, kde ale obě zůstaly mezi ostatními »novickami« a nepodařilo se jim na sebe připoutat pozornost vybíravého Mága.

Už první signál, který Šahrazád nedávno objevila, správně pochopila jako počátek konce této idylky.

Z nepatrných vzorků zjistila, že Rázid několikrát zrušil svou antikoncepci, kterou zatím udržoval po několik měsíců. Bylo to vždy na jedinou noc a vylučovací metodou bylo snadné zjistit, proti které dívce je jeho snaha zaměřena. Mágovu *touhu po změně* měla zaplatit životem Kwierane, která v tomto nebezpečí již jednou byla. Spolu s ní byla postižena Belta a tenkrát se Mág s jedinou obětí spokojil. Těžko usoudit, zda i tehdy bylo jeho úmyslem zlikvidovat Kwierane a Belta zahynula víceméně náhodou, nebo zda měla být zabita Belta a Kwierane k ní byla jen přiřazena jako další v pořadí.

Tentokrát byl Rázidův úmysl zřetelnější. První noci k němu chodila spolu s Kwierane Aga. Když ale uplynul měsíc a očekávaný výsledek se nedostavoval, změnil Rázid poněkud svůj úmysl a požadoval teď spolu s Kwierane Lumiel. Dokonce přerušil svou ochranu na delší dobu a po tuto kritickou dobu propouštěl ostatní dívky, aniž by se jich dotkl. Ani teď nedal na sobě vůbec nic znát. Šahrazád k němu musela jako obvykle chodit každé odpoledne, stále rád poslouchal její vyprávění, ale nežádal ji, jako obvykle po skončení příběhu, aby mu byla po vůli.

Tak uplynuly dva měsíce. Pak najednou Šahrazád zjistila velmi vážnou skutečnost. Ještě že neustále dohlížela na stav všech dívek i na svůj. Objevila, že ochrana uměle vyvolanou neplodností není tak zaručená, jako dosud. A brzy zjistila příčinu. Všechny dívky, nejenom **vyvolené**, začaly s jídlem dostávat rostlinné výtažky a hormony, podané zcela zřetelně s úmyslem zrušit Šahrazádinu blokádu. Potom se ale jednalo o nevyhlášený souboj dvou biologů zcela odlišného zaměření - jinými slovy o souboj agisaru proti kouzlům.

Bylo už jenom otázkou času, kdy konečně Rázid přijde na příčinu svých dosavadních nezdarů. A dalo se čekat, že ho to nejspíš rozvzteklí. Měl proti Šahrazád výhodu, mohl uplatnit i jiná kouzla než tato přírodní a celkem nenápadná. Ona by se sice mohla včas teleportovat do bezpečí, ale bez naprosto naléhavého důvodu by tak neučinila. Raději by se dala sama zahubit, aby její náhlé zmizení

neodnesly všechny zdejší přítelkyně.

Musela vyčkávat co bude dál. Byla aspoň připravena na možný zvrat. Najisto jej očekávala.

Rázid doposlouchal další ze Šahrazádiných příběhů. Když skončila, jako vždy se napila z poháru, aby se osvěžila po dlouhém mluvení.

»Zajímavé,« broukl si Mág jako obvykle po ukončení jejího dalšího příběhu. »Podivná historka. Ale má jako vždy několik nepřesností. Myslím takových, které jsou okaté a vysloveně nepravdivé.«

»Nejsem si jich ovšem vědoma,« řekla dívka. »Některé své nepřesnosti jsem už přece v příběhu opravila.«

»Ano, já vím, že si jich nejsi vědoma,« přikývl Rázid.

»Řekneš mi tedy, oč jde?« zeptala se ho Šahrazád.

»Myslím si, že tentokrát to nebude nutné,« protáhl se. Pak však se k ní natáhl, uchopil ji za rameno a přitáhl ji k sobě. Jako obvykle se mu nebránila. Nepočínal si ostatně nijak hrubě. Zručně ji zbavil šatů, ale odložil je opatrně stranou, aby se nezmačkaly. Chvilí si ji prohlížel nahou, ale když nic nedala najevo, odhodil plášť a strhl ji jako obvykle do své náruče. Všimla si jediné odlišnosti, že ji totiž i při tom neustále pozorně sleduje.

»Dnes ti dám dítě,« prohlásil najednou jako mimochodem.

»Je-li to tvá vůle...« řekla tiše.

»Jenomže ty jsi to asi nepochopila,« řekl mrazivě. »Dnes ti dám dítě - a do pěti měsíců tě zabiju, rozumíš?«

»Dříve nebo později k tomu muselo dojít,« zašeptala, ale nepohnula se a ani teď se nebránila jeho objetí. »Jiným to aspoň neříkáš předem.«

»Ty pořád nechápeš?« vybuchl. »Tak ti to povím úplně na rovinu. Přišel jsem na to, že ses mi vzepřela. Velice chytře ses mi vzepřela, milá Šahrazád. Jsi asi dobrá bylinkářka, či co jsi to použila, ale neměla ses starat i o své soupeřky, mohla bys žít mnohem déle než ony. Proč jsi jim pomáhala? Co tě vedlo k takové odvaze? Když už ses ode mě dozvěděla, jak to s ženami provádím, proč ses neomezila na sebe? Já bych si tě i tak nechal déle než jiné, už kvůli tvým příběhům, tys to věděla - proč ses přesto postavila proti mně?«

»Neučinila jsem nic, co bys nám zakázal!« řekla.

»Ale učinila!« řekl tvrdě. »Věděla jsi, že občas dívky úmyslně střídám. Věděla jsi dokonce, jak to dělám. To bylo stejné, jako kdybych ti dal výslovný příkaz, aby ses do mých věcí nemíchala. Tys mě neposlechla a dobře víš, co se teď s tebou stane.«

»Zabiješ mě,« řekla tiše a zachvěla se v jeho objetí.

»Ano, zabiju tě,« řekl potěšeně. »Ale ne teď hned. Budu se k tobě chovat spravedlivě jako k ostatním. Jediný rozdíl bude, že ty o tom budeš vědět, ale to už se nedá nic dělat. A teď se připrav - jak sama vidíš, moje pomsta začíná docela příjemně! Nejprve ti dám dítě, trest přijde až pak!«

Objímal ji pevně, z jeho náruče se sama dostat nemohla. Ale ve chvíli, kdy vykřikoval tato poslední slova, kdy se už sám chvěl, rozpálen svým vítězstvím, na samém vrcholu jeho triumfu okolo nich zahřmělo, zablýsklo se fialovým plamenem, náraz vzduchu šlehl jejich těla jako bičem a rudé světlo kolem zbělalo a oslnivě se rozzářilo.

Pustil ji z náruče a vyskočil.

»Kdo si dovolil udeřit mě - Mága?« vykřikl hněvem.

Chvilí stál oslněn nenadálým světlem, pak se pomalu rozkoukal.

Šahrazád ležela stále u jeho nohou, ale ne na měkké podlaze plné polštářů, v rudém příšeří Mágova pokoje. Byli teď oba na plochých kamenech na pobřeží jakéhosi moře. On stál najednou nad ní bezradně a nemohl pochopit, jak se sem dostali. Na obzoru svítilo veliké, nazelenalé slunce, napůl ponořené do vod oceánu. Chladivý vítr na oba vrhal spršky krupějí mořské vody, která se nedaleko od nich tříštila o pobřežní skály. Na opačné straně se rozprostíral hustý palmový les. Mág stál udiveně nad dívkou a rozhlížel se kolem.

»Co je zase tohle?« vyrazil ze sebe po dlouhé chvíli ticha, kdy bylo slyšet jen šumění vln nekonečného moře.

Pomalou se zvedla a poodstoupila na dva kroky od něho.

»Slíbil jsi, že mě zabiješ,« řekla trochu hlasitěji, aby ji v šumu vln moře slyšel.

»Kdo jsi?« vytřeštil na ni oči. »Ty jsi démon!«

»Jsem neposlušná Šahrazád, očekávám tvůj trest, Rázide,« řekla dívka a smutně se usmála.

»Dítě mi už nedáš - to není možné. Můžeš mě jedině zabít. Zkus to! Máš poslední možnost, protože já teď odejdu a víc mě neuvidíš.«

Vykřikl vzteklou kletbu a napřáhl k ní ruku s prstenem. Diamant na něm slabě zažhnul zelenavým zábleskem - a to bylo všechno. Bělavý obláček, schopný změnit jakoukoliv hmotu v nic, se neobjevil. Mág Rázid vytřeštil oči údivem.

»Povím ti poslední příběh, Rázide,« řekla Šahrazád. »Jen co se trochu rozhlédneš, brzy zjistíš, že jsi na pustém, ale jinak docela přívětivém ostrově. Kdyby sis tu nedokázal sám opatřit jídlo, vodu či oblek, hledej těsně pod vrcholkem tamtoho kopce jeskyni. Máš tam zásoby pro případ nouze, také nějaké oblečení a náradí, nedaleko je i studánka se sladkou vodou. K moři se raději nepřibližuj, žijí v něm velice nebezpečné obludy.«

»Ty jsi mě sem přenesla, vid'« běsnil Mág. »To tě přijde draho! Dám tě k soudu Mágů!«

»Myslíš?« usmála se. »Nemůžeš přece k soudu Mágů pohnat obyčejného člověka - natož děvče.«

»Ty přece musíš být Mágem, i když jsi v těle dívky! Jak jinak bys mě dokázala přenést z mého vlastního paláce?«

»Pravda - Mág může všechno,« pokrčila rameny. »Mohl by žít i v těle dívky. Ostatně - já jsem také kdysi začínala svůj život jako muž, mohu to tedy srovnávat. Být ženou není špatné - pokud není vyvolenou Mága, a nehrozí jí neustále smrt. Ty sám jsi nikdy ženou nebyl, vid'«

»Tak takhle je to?« rozjasnil se obličej Rázida. »Který ty vlastně jsi? Řeknu ti, jako vtip to nebylo špatné, já mám pro takové legrace pochopení - i když by mě nenapadlo ani ve snu přenést se do ženy a nechat se dokonce milovat od jiného Mága. Ovšem, přiznám ti to, hrál jsi to naprosto perfektně. Já ti to snad i odpustím!«

»Jenomže já jsem to nehrála, Rázide. Já nejsem Mág.«

»Musíš být Mágem!« vykřikl Rázid. »Jenom vládce prstenů chrání kouzlo před zničením! Nikoho jiného!«

»Nejsem vládce prstenů,« řekla. »Jak vidíš, nemám prsten ani amulet, jako ty.«

»Mág přece nepotřebuje nosit viditelný prsten,« usmíval se Rázid. »Kolega Fližgiz mi přece už dávno nabízel amulet, který se dá zašít pod kůži na krku, amulet zcela rovnocenný prstenu. Kdybych Fližgize docela nedávno neviděl, byl bych v podezření, že jsi to ty!«

»Já ale skutečně nejsem Mág,« opakovala Šahrazád. »Nemám ani amulet, zašitý pod kůži.«

»Pak by tě můj prsten musel zabít, dávno už by ses tady musela rozplynout!«

»Jenomže - vzpomeň si, co o prstenech víš. Prsten sám ti nic nevykouzlí, může jenom předat tvoje přání dál, až tam, kde je síla schopná splnit je.«

»To jsem ti přece neřekl! Jak to můžeš vědět, když nejsi Mág?« zděsil se.

»Ledacos si umím domyslet,« usmála se dívka. »Vyzkoušej si prsten třeba tady na těch kamenech!«

Rázid namířil ruku na velký kámen a pronesl slovo. Ale ani kámen nezmizel, přestože prsten správně zasvítí.

»Ty jsi dovedla vyřadit můj prsten i amulet?« překvapeně vyhrkl a poprvé se zachvěl jinak, než zimou.

»Nevyřadila jsem je - fungují perfektně. Jenom nemají už kam předávat tvé přání.«

»Přece jsi nemohla zničit Vargrd! To není v možnostech nikoho na tomto světě! **Vargrd nemohou zničit ani Mágové!**«

»Na tomto světě jsme teď jenom my dva, Rázide, ty a já. Ale není to Agaboril, svět Mágů, jak se domníváš. Je to jiný svět. Pustý svět bez lidí i Mágů.«

»Co je to za nesmysl? Jaký svět?«

»Jmenuje se Lintarhea,« řekla dívka. »Ale to ti asi nic neřekne. Je příliš vzdálený od Agaborilu, ostatně jeho jméno samo neznamená vůbec nic. Nikdo o něm neví, jenom já.«

»Ty vážně nejsi Mág?« napřáhl po ní ruku a znovu vykřikl příkaz v neznámé řeči. Prsten opět

zeleně zažhnul a zhasl.

»Kdo potom jsi? Jak to, že se umíš takhle přemísťovat, to je přece dáno jen Mágům?« vykřikl skoro zoufalým hlasem.

»Ne, nejsem Mág. Patřím ke společenství lidí, kteří mi pomáhají. Nepřemísťuji se kouzly, ale za pomoci strojů, na tom není nic magického. Jsou odtud hodně vzdálené, ale mohou zasahovat i na Agaboril. Jen tebe poslouchat nebudou. Nejsem Mág - ale tady nebudeš Mág ani ty,« řekla neúprosným hlasem Šahrazád. »Bez své kouzelné moci budeš obyčejným člověkem, stejně jako já. Budeš obyčejným člověkem do smrti, Rázide. Nebudeš mít magickou sílu pro své pohodlí, ale hlavně - už nikoho nezabiješ.«

»Zabiju tebe - a třeba holýma rukama!« křikl a skočil po ní, aby svýma svalnatýma rukama uchopil její štíhlý krk.

Před Mágem se ostře fialově zablýsklo, ztratil orientaci a okamžik neviděl nic než kruhy všech barev. Dopadl sice na plochý kámen, ale místo bezbranné, nahé dívky, která mu před pouhou čtvrt hodinou ležela bez odporu v náručí, sevřel čistý vzduch. Dívka zmizela rychleji, než by to dokázal on pomocí svého magického prstenu.

»Kdo jsi?« vykřikl rozhořčeně. »Šahrazád!«

Záda ho pálila od nevysvětlitelného úderu. Třicet tisíc let nezažil takové příkoří! Pociťoval nesmírný vztek, ale už i hrůzu z neznáma, které ho obklopovalo. Byla mu zima, vítr byl studený a navíc neustále přinášel spršky studené mořské vody. Šahrazád byla pryč a už se neozvala. Odpovědí mu bylo jen šumění moře.

Sněm

Toho večera přišly Kwierane a Lumiel jako obvykle do předpokojů svého pána, ale našly tu jen Šahrazád. Vlídne je přivítala a nabídla jim, aby se posadily. Nebylo tomu tak poprvé, kdy je vítala, ale tentokrát si Mág nějak dával na čas. Šahrazád jim zatím nabídla připravenou večeři a všechny tři se do ní pustily.

»Kde dnes vězí?« povzdechla si Kwierane.

»To se ti po něm tak stýská?« usmála se Šahrazád.

»Už abych to měla dnes za sebou,« povzdechla si trpně Kwierane. »Nějak mi není dobře.«

»Včera jsme se vůbec nevyspaly,« přidala se Lumiel.

»Dnes se nevyspíte také, ale úplně jinak,« prohlásila Šahrazád tajemně. »Jestlipak víte, co jíme za hostinu?«

»No - asi jako vždycky!« podivila se Kwierane.

Hlad už neměla žádná, teď jen popíjely z pohárů.

»Ba ne, děvčata,« vrtěla hlavou Šahrazád. »Naše dnešní hostina je velice slavnostní. Ale teď si budeme něco přát, něco, co byste chtěly splnit nejvíce.«

»Já bych si přála, aby dnes nepřišel,« šeptla Lumiel.

»Aby ho rovnou odnesl Rarach!« řekla potichu Kwierane, a to tak procítěně, až Lumiel ztuhla hrůzou.

»A aby se už nikdy nevrátil!« dodala Šahrazád klidně.

Dopily poháry do dna.

»Děvčata, musím vám teď oznámit velmi radostnou novinu,« řekla Šahrazád. »Naše tři přání se dnes vyplní. Vlastně už jsou splněna. Rázid dnes nepřijde - a nepřijde už nikdy.«

»Odnesl ho Rarach?« vydechla Kwierane.

»Neodnesl ho Rarach, ale já,« řekla dívka svým zděšeným kamarádkám. »Rázid je pryč, už se nevrátí.«

»Takže ty jsi žena - Mág?« řekla zděšeně Kwierane.

»Nejsem Mág,« ohradila se prudce. »Ale nejsem obyčejné děvče - to už jste snad poznaly. Jsem něco mezi tím. Pro vás musí být důležité, že na rozdíl od Mágů lidem neškodím, ale pomáhám, jako jsem pomáhala vám.«

»Ale - co potom jsi?« vyjekla Lumiel.

»Dnes už vám mohu říci všechno,« řekla Šahrazád. »Přišla jsem do tohoto kraje z velké dálky - to už víte. Ale nevíte, že můj domov je úplně jiný svět než Agaboril, svět Mágů.«

»Ale vždyť jsi Rázidovi musela být také často po vůli, jako my, viděly jsme to přece kolikrát... Proč?«

»Vy jste Rázida mnohokrát objímaly a přitom jste věděly, že objímáte svoji smrt, že?« řekla Šahrazád mírně. »Když ale Rázid objímal mne, netušil že také on, nedotknutelný Mág, ve mně objímá svoji smrt. Dnes se jeho osud naplnil.«

»Zabila jsi ho?« zeptala se dychtivě Kwierane.

»Ne, já zabírám jedině když nemám žádnou jinou možnost, jak zastavit zlo,« zavrtěla hlavou. »Udělal jsem ale z něho obyčejného člověka a zanesla ho na vzdálený svět, kde nikdo jiný nežije. Je tam bez svých kouzel bezbranný jako dítě, na ostrově obklopeném nepřemožitelnými mořskými netvory. Tam teď bude žít celý zbytek života.«

»Jak dlouho tam bude žít?«

»Nevím,« pokrčila rameny. »Na tom už nezáleží, třeba sto let, třeba pět set. Ale žít mezi těmi obludami - to bude asi horší než smrt.«

»Ale co teď my, když už tu Rázid není? Co bude s námi?«

»To bude záležet na vás,« řekla Šahrazád. »Můžete se teď konečně rozhodnout podle své vůle. Mohu vám otevřít Rázidův hrad a vy se můžete vrátit domů. Mohu vás pozvat k sobě, do mého světa, ale také bych vám mohla ukázat úplně jiný svět, kde byste mohly žít bez Mágů, jenom s lidmi jako jste samy. Nelíbilo by se vám to? Lidí jako jste vy je mnohem více a já mám pro vás připravený celý nový svět.«

»Co tam budeme dělat?«

»Žít jako ostatní lidé,« řekla Šahrazád. »Každá z vás tam pro začátek dostane, co bude potřebovat. Domek s kusem pole, nebo kráček ve městě. Najdete si každá hodného muže a budete normálně žít tak, jak jste byly až dosud zvyklé. Nejsou tam Mágové ani obludy, nebudete se muset ničeho bát.«

»V životě se nebudu moci na žádného muže ani podívat!« vykřikla Kwierane a Lumiel jí souhlasně přitakala.

»Ani kdyby to byl člověk?« podívala se na ní Šahrazád zpytavě. »Uvažte, nebudete přece hledat tyrana, který by vám stále hrozil smrtí! Můžete si najít takového, který vás bude mít opravdu rád, bude si vás vážit a bude vám pomáhat. Až s ním budete mít dítě, bude je na svět vítat spolu s vámi.«

»A ty - ty si teď také najdeš muže?« obrátila se na ni nedůvěřivě Kwierane.

»Já jsem opravdu jiná bytost než vy,« řekla Šahrazád se smutkem v hlase. »Já si nemohu najít muže, jakého si určitě najdete vy. I kdyby se takový našel, kdo by mě měl opravdu rád, já sama bych ho nesměla chtít, protože by to byl ode mě podvod - a to já nechci - nemohu.«

»Proč podvod?« zajíkla se Lumiel. »Protože jsi před ním měla Rázida?«

»To bych za podvod nepovažovala,« zavrtěla hlavou. »Sama bych mu po pravdě všechno předem řekla a kdyby mě chtěl i pak, nebylo by to ani ode mě, ani od něho nečestné.«

»Tak co by bylo tím podvodem?« chtěla vědět Lumiel.

»Protože já opravdu nejsem obyčejná žena,« tvrdohlavě opakovala Šahrazád. »Především proto, že moje děti nebudou obyčejné děti. Já se o ně nebudu vůbec starat. Až se narodí, odejdu od nich a nechám je samotné.«

»Ty že bys byla taková krkavčí matka?« nechtěla slyšet Lumiel. »Tomu nevěřím!«

»Moje děti budou totiž hned po narození mluvit jako mluví dospělí lidé,« řekla Šahrazád. »Týden po narození budou samy chodit a za měsíc budou umět i létat. O takové děti se matky nestarají, není to zapotřebí.«

»Jak to můžeš tvrdit?«

»Jak?« usmála se Šahrazád. »V našem světě jsou všechny děti takové. I já jsem mluvila hned po narození.«

»Takže ty opravdu nejsi člověk?«

»Jen částečně,« přikývla. »Jsem hvězdná bytost, vám lidem se velice podobám, ale stejná - ne, stejná nejsem.«

»Říkala jsi mi, že neumřeš, ani kdyby tě Rázid zabil,« vzpomněla si Kwierane. »Je to pravda?«

»Ano,« přikývla. »Jak ti říkám, nejsem tak úplně člověk, i když vypadám jako vy.«

»Škoda!« povzdechla si Kwierane.

»Ale nebojte se, já vás teď neopustím,« usmála se na ni opět Šahrazád. »Jste přece pořád moje kamarádky a musíme už dnes večer ostatním oznámit, že jsou svobodné!«

»Opustíme Rázidův hrad, vid'!«

»Ano,« přikývla. »Pozvu vás všechny na návštěvu našeho světa. A pak - pak se budete samy rozhodovat, jak dál.«

»Ale co bude s Rázidovými sluhy?« zeptala se Lumiel.

»Také oni budou svobodní,« usmívala se Šahrazád. »Nikdy vám přece neubližovali. Vezmeme je s sebou a kdo ví - kdyby se vám některý z nich líbil...«

»Vždyť to nejsou muži,« povzdechla si Kwierane.

»To ale bylo z vůle Rázida,« řekla Šahrazád. »Moje vůle bude, aby nikdo pro Mágovy rozmary netrpěl. Což jste už obě zapoměly, že umím léčit? Způsobila jsem, že ani vy dvě teď nemůžete mít děti. Jenomže já vás zase uzdravím, abyste byly opět docela normální ženy. No - a totéž udělám s nimi!«

»Šahrazád, ty nejsi žena - ty jsi anděl,« řekla Lumiel tiše. »Jaká jiná hvězdná bytost bys mohla být?«

»Anděl nejsem,« usmála se. »Rázid mě dnes naopak nazval démonem, ale ani on neměl pravdu. Jsem co jsem, trochu žena, ale ne docela - hlavně ráda pomáhám lidem, aby byli lidmi, když

už sama člověkem nejsem.«

Opustily pak Rázidovy komnaty a obrátily se na správce. Ten byl jako vždy připraven splnit jakékoliv jejich přání, ale když chtěly rozeznít velký zvon, přece trochu zbledl.

»Mé dámy - tohle po mně nechtějte,« varoval je. »Já mám ovšem příkaz splnit vám, cokoliv je v mých silách, ale náš pán se bude zlobit! Velký zvon - to je jenom jeho právo.«

»Zlobit se bude,« přikývla Šahrazád. »Už se zlobí. Jenže mu to není nic platné, nad námi už nemá žádnou moc.«

Správce vytřeštil oči, ale pak jako v snách spustil hlas zvonu. Do velkého sálu krátce poté začaly přibíhat rozespalé dívky, aby obsadily výhodnější místa za sloupy a v koutech.

Šahrazád počkala, až budou všechny pohromadě. Pak se před ně postavila, tak jako to dřív dělal Rázid.

»Milé kamarádky, musím vám sdělit novinu,« začala. »Dnes skončila vláda našeho pána. Žádnou už tady nebude čekat smrt z jeho vůle. Podívejte se!«

Pak si přede všemi strhla s hlavy korunku vyvolených, upustila ji na podlahu a rozšlápla ji.

Správce, který stál stranou, zezelenal hrůzou. Ale ani ostatním nebylo zřejmě volně. V sále bylo naprosté ticho.

»Vy to nechápete? Rázid už není naším pánem!« vykřikla Kwierane a podle příkladu Šahrazád i ona s gustem rozdupala svou korunku.

»Ode dneška jsme všechny svobodné!« prohlásila trochu nespěšně Lumiel, ale i ona svou korunku zničila.

»Nešťastnice! Až se náš pán vrátí!« vykřikl správce.

»On se nikdy nevrátí!« řekla Šahrazád.

»Ale co když přece jen...«

»Nebudeme se na něho ohlížet,« řekla Kwierane sebejistě. »Všichni v tomto hradě jste se dostali z moci pána. Všichni máme rovněž pozvání do světa, kde nejsou žádní Mágové a kam se za námi nikdy nedostanou. Kdo chce jít s námi?«

První se přihlásily Aga a Kionei. Teprve pak se začaly hlásit i ostatní. Ale právě když se začaly objevovat první úsměvy na dosud zděšených tvářích, ozvalo se zvenčí hrozivé zaskřípění a světlo na okamžik pohaslo.

»Rázid se vrací!« vykřikla některá z dívek.

Nastal hrozný zmatek. Šahrazád marně na dívky volala, ať se nebojí, ty utíkaly do svých komůrek tak zděšeně, až se na konci sálu vytvořila u východu hrozná tlačence. Ozýval se zděšený křik, nebylo slyšet vlastního slova. Konečně všechno utichlo a Šahrazád s ostatními, které u ní zůstaly, mohly začít ošetřovat několik ležících, pošlapaných děvčat.

»Takhle to nepůjde,« řekla Šahrazád. »Zavřete na chvíli oči - i ty, Ago. Pozvu si několik kamarádek z našeho světa.«

I přes zavřená víčka spatřily dívky několik rychle po sobě následujících záblesků. Pak je otevřely. U každé ležící dívky se objevila jiná. Všechny byly oblečené do stříbrných šatů a podobaly se Šahrazád. V několika minutách se omdlelé a potlučené dívky začaly probouzet.

»Tak - a konec paniky,« prohlásila Šahrazád. »Pojďte pro ostatní a půjdeme!«

Trvalo jim dlouho, než přesvědčily ostatní děvčata, poschovávaná ve svých komůrkách. Po dvou, po třech je pak bývalé »vyvolené« vodily do pokojů, dříve patřících Mágovi. Tam stálo na podlaze veliké kovové vejce, jaké tu nikdy předtím nebylo. V boku mělo nevelká dvířka. Dívky vstupovaly dovnitř a když se po krátké chvíli dvířka opět otevřela, nikdo tam už nebyl.

V jednom okamžiku vznikl dokonce problém, protože jednu z čekajících dívek napadla myšlenka, že podivné vajíčko je všechny usmrcuje, ale když se pak po chvíli dohadování dvě dívky vrátily nazpět a nadšeně tvrdily, že byly v podivném, krásném světě, žádná překážka už nenastala.

Během půlhodiny byla všechny děvčata pryč. Došlo také na sluhy. Správce až teď pochopil, že Šahrazád nelže. Mágova moc byla zlomena, poslední sluhové zmizeli ve »vajíčku« a hrad úplně osaměl.

To už byly všechny dívky shromážděny v jiném sále, jenže tento sál byl prosvětlen slunečním světlem, které dovnitř svítilo jeho skleněnými stěnami. Tady nebyla noc, ale jasný den a dívky se konečně začaly usmívat a klidně spolu hovořit o svých nových dojmech.

»Děvčata, jak vidíte, jsme tu všechna,« ujala se slova opět Šahrazád. »Tady nás nemůže ohrožovat žádný Mág, nejen Rázid, který už dočaroval, ale ani ostatní, kteří ještě svou moc neztratili. Ale má to také nevýhody. Nikdo vám tu nebude nosit jídlo až k postýlce, nikdo vám je nebude připravovat v kteroukoliv denní i noční hodinu. S kouzly je konec, ale myslím si, že nebudete příliš litovat.«

»Co s námi bude?« zeptala se opatrně jedna z dívek.

»Budete se muset mnohému naučit,« řekla Šahrazád. »Teď se vás ujmou hvězdné děti. Nemyslete si, jsou sice malé, ale umí mnohem víc než vy. Naučí vás, jak se tu budete o sebe starat. Zpočátku vám budou i vařit, ale to se jistě naučíte ze všeho nejdříve.«

Pak se do sálu nahrnuly desítky malých dětí, oblečených také ve stříbrných oblečcích. Rozebraly si dívky a zavedly je do jejich nových domovů. Každá tu měla svou komůrku, tak jako na hradě Rázida. Jenomže tím veškerá podoba skončila. Místo celodenní zahálky nastoupilo už prvního dne společné učení, kde malé děti učily dívky, co všechno budou v novém domově potřebovat.

»Smím mít jednu prosbu?« přitočila se ještě předtím k Šahrazád její dávná kamarádka Amodai, když se dívky začaly rozcházet, jak si je jejich noví malí průvodci odváděli.

»Myslím, že vím, co ode mě chceš,« dočkala se vlídného úsměvu. »Ale mohu tě potěšit. Vigi na tebe dosud nezapomněl. Chceš-li, vezmu ho sem. Jen nevím, jak ho přemluví, aby mi uvěřil.«

»Ukaž mu tohle,« podala jí Amodai malý prstýnek, který u ní Šahrazád dosud neviděla.

»Myslíš, že ho tím přesvědčím?«

»Určitě!« řekla Amodai.

»Dobře. Zavři oči a neotvírej je!«

Amodai poslechla. Uplynulo několik minut, než se před ní podruhé blýsklo. Proti ní stála opět Šahrazád. Objímala trochu otřeseného chlapce.

»Tady ho máš,« řekla s úsměvem. »A važ si ho, protože od té doby, co tě od něho odvedli, pořád na tebe vzpomínal, ani se za jinými dívkami neohlížel.«

»Vigi!« vykřikla Amodai radostně.

»A ty si jí také važ, Vigi!« řekla Šahrazád chlapci. »Ta zase celou dobu, co byla v Rázidově hradu, myslela jenom na tebe. Dokonce měla neustále u sebe tvůj prstýnek.«

Už jí oba téměř neposlouchali. Šahrazád zmizela tak tajemně, že se ani nezablýsklo. Ale možná jen splynula se stíny za nejbližší stěnou...

Jiný rozhovor ale čekal Kwierane, Šahrazádinu kamarádku z »vyvolených«.

Sotva osaměla ve svém pokojíčku, trochu podobném tomu, ve kterém žila dosud, ozvalo se na dveře zaťukání. Když dala najevo, že přichází může vstoupit, vešla Šahrazád.

»Pojď dál,« vítala ji Kwierane radostně.

»My dvě si musíme pořádně popovídat,« řekla Šahrazád, když se obě usadily.

»Já tomu pořád nemohu uvěřit,« přiznala Kwierane. »Rázid že nad námi nemá moc? Neuvěřitelné!«

»Mnohem neuvěřitelnější je to, co se dozvíš teď,« řekla Šahrazád vážně. »Poslyš, Kwierane, když jsme se my dvě prvně setkaly, musela jsem tě připravit o dítě. Určitě se na to ještě pamatuješ...«

»Ano - a už tisíckrát jsem Rázida od té doby proklela,« řekla Kwierane zamračeně.

»Dnes se budeš moci se svým dítětem setkat,« řekla na to Šahrazád. »Jak jsem ti řekla, nemohla jsem je zabít. Bylo sice Rázidovo, ale také tvoje.«

»Kde je?« vydechla tiše Kwierane.

»Tady,« ukázala Šahrazád na dveře. Otevřely se a dovnitř vstoupila jiná dívka, trochu podobná Šahrazád, ale přece jen jiná. Na rukou držela malé spící miminko, zavinuté podle způsobů, jakým opatrují své děti matky na Agaboril.

»Toto je tvé dítě, Kwierane,« řekla hvězdná dívka měkce. »Rázid nedovolil, aby se ti narodilo, ale ono žije.«

»Jak se jmenuje?«

»Je to holčička - a nemá dosud jméno,« řekla dívka. »To jí dáš ty, její matka, tak jak je zvykem.«

»Já přece nejsem její matka.«

»Já jsem ji nosila, já jsem ji porodila, ale přesto její matka nejsem,« řekla hvězdná dívka. »To jsi ty, neboť u tebe začala svůj život. Měla bys ji přijmout, i když jsi ji až do této chvíle nespátřila.«

»Je ale přece i Rázidova...«

»Ten své děti zabíjel,« řekla Šahrazád. »Zabil by i tvé - a dokonce i s tebou. Rázid na ni nemá právo.«

»Myslíš, že ji mohu vychovat?«

»Měla bys,« usmála se hvězdná dívka. »Lidé patří k lidem, tak to má být.«

»A co ty - vždyť ty jsi kvůli ní...«

»Kdybys ji teď zavrhl,« řekla Šahrazád mírně, »kdybys ji nepřijala, pak bychom ji vychovali. Ale tohle dítě nepatří do našeho světa. Naše děti už v tomto věku mluví i chodí, kdežto tohle je obyčejné, bezmocné lidské dítě. Potřebuje matku - svou matku, aby se o ně starala, aby je učila mluvit a chodit, ale především, aby je měla ráda. Až vyroste, bude muset žít mezi lidmi, protože naše děti si spolu nehrají, jako lidské. Když své dítě zavrhneš, vezmeme je a vychováme - ale nebude nikdy stejné jako ostatní děti.«

»Jestli je pravda, co říkáte,« zašeptala Kwierane. »Pak mi ji dejte... Já si ji vychovám... Udělám všechno, aby si mohla hrát s ostatními dětmi!«

Popadla dítě a přitiskla je k sobě. Dítě se neprobudilo, spalo dál, jen jemně zamávalo pěstičkami.

»Tvoje dítě má teď dvě matky. Tebe - a mě,« řekla tišeji hvězdná dívka. »Jen jedna z nás je ale pravá. A to jsi ty, já jsem tě jenom zastupovala. My ti s tvou dceruškou trochu pomůžeme, kdykoliv ji budeš potřebovat pohlídat, chceš?«

»Já... já to pořád nemohu pochopit!« vzlykala Kwierane. Dívala se do spící tvářičky dítěte. Bylo její, ale poprvé je spatřila až dnes.

»Je to na tebe složité,« přikývla Šahrazád. »Ale je moc dobře, že jsi svou holčičku nenechala nám. Mezi vámi, lidmi, jí bude lépe.«

Hračky Mága Fližgize

Jižní okraj jediné souvislé pevniny planety Agaboril byl odedávna neblaze pověstný častými zemětřeseními. Nebyly tu z geologického hlediska žádné rizikové faktory, nevedl tudy zlom pevninské kůry, nebylo tu žádné pohoří a moře kolem se nikdy nebouřilo podzemními otřesy. Nebyly tu sopky, dokonce ani podzemní horké prameny.

Přesto se zde čas od času vyskytovala ničivá zemětřesení a pustošila osady a města lidí. Za rok od zkázy města Ho-d-lan zemětřesení smetlo další dvě; přístavní Bajanéion, zvaný perla východního moře a bohaté město Kolbran, obchodní středisko v zemědělské pánvi Migr-ruo.

Zemětřesení začínala znenadání. Ani zvířecí instinkty nevytušily počátek zkázy. Zvířata se klidně pásala, když vtom náhle začaly otřesy a všechno padalo k zemi: zvířata, lidé, ale i budovy a okolní skály. Jako na potvrzení, že tato zemětřesení nemají přírodní původ, se obvykle krátce po utišení zkázy objevovaly podivné létající obludy. Z výšek modré oblohy se vrhaly na lidi dole, uchvacovaly je a buď se s nimi opět vznesly do výše, nebo je roztrhaly na místě a teprve řádně nasycené odlétaly.

Gurroa už neopakoval chybu z města Ho-d-lan. Nebylo dobré postavit se proti vůli Mága Fližgize, který tato zemětřesení úmyslně vyvolával - Mág potom zahubil lidí mnohem více. Bylo lépe obětovat několik nešťastníků a počkat. Když si totiž létající nestvůry vybraly krvavou daň mezi lidmi ve zničeném městě, obvykle odlétaly a teprve pak bylo možné zachraňovat ostatní. Ale nesmělo to být provedeno tak okatě, jako ve městě Ho-d-lan, jinak by se Mág dostavil na místo ve svém létajícím křesle. Tam byl dobře chráněn magickými silami před účinky všech zbraní včetně fotometů. Ničivější zbraně, například atomové, nemohl Gurroa vyzkoušet, těmi by totiž nechráněným lidem kolem způsobil větší škody, než Mágovy příšery. Ale v každém takovém případě Gurroa v duchu skřípal zuby a měl co dělat, aby nepřivolal svoje křižníky, jimiž by nejspíš mohl vytrhnout Mágův hrad z povrchu planety a rázem jej přenést daleko do vesmíru - pokud by na jeho ochranu nezasáhly magické síly, což bylo bohužel téměř jisté.

Přiblížit se k Fližgizovi nebylo možné. Mág na rozdíl od ostatních vůbec nepoužíval lidí jako sluhů. Místo nich měl na hradě celé davy umělých homunkulů, kteří mu sloužili. Místo obvyklého harému dívek měl pouze tři homunkuly. Jemu nešlo o to, aby se ho sluhové báli, také dívky nepotřeboval, aby na ně pouštěl hrůzu. Obvykle mu taková homunkula stačila na mnoho desítek let a i pak jí jen vytvořil jiný obličej či změnil barvu vlasů, místo aby si pořídil novou. Gurroa se tak nemohl dostat ani do jeho hradu, natož do jeho těsnější blízkosti. Na jeho hradě bylo lidí všeho všudy pět. Byli to mladíci, kteří stále jen sportovali a často spolu zápasili. Mág je někdy při zápasech pozoroval, ale dbal přitom, aby dodržovali přísná pravidla a nikdy jim nedovolil, aby si navzájem ublížili. Občas jim uspořádal soutěž, při níž vítěz obdržel zvláštní cenu. Avšak Gurroa se otrásl při pomýšlení, co čeká nejsilnějšího z těchto mladíků. Mág Fližgiz si tu vlastně pěstoval - svoje budoucí tělo. Až jeho dosavadní trochu zestárne, potom se nejlépe vyvinutému chlapci dostane konečné ceny - bude mu nenávratně vygumován mozek, aby sem namísto jeho vědomí mohlo vstoupit vědomí Mága. Fližgizovo tělo nebylo vysloveně staré, ale mohlo se už blížit polovině obvyklé životnosti lidských těl a pouhá skutečnost, že si Mág už začal pěstovat vhodné mladíky, byla alarmující. A co potká ostatní z této skupiny, bylo rovněž možné odhadnout. Fližgiz si na sluhy nepotrpěl a nemělo by pro něho smysl držet si celá staletí právě tyto chlapce. Až bude potřebovat další, snadno si opatří několik nových dětí.

V tom se Fližgiz od ostatních Mágů příliš nelišil. Bylo jich několik, kteří si už »pěstovali nová těla«, jak bylo u Mágů obvyklé po tisíciletí. Hrad Mága Fližgize občas svítil do dálky jemnou růžovou září – v takových chvílích nebylo možné nahlédnout dovnitř ani pomocí uxionů. Podivná záře totiž narušovala i časoprostor, takže časoprojektory neukázaly, co se v této době uvnitř děje. Možná se nejednalo o úmysl – ani Gurroa své první narušení časoprostoru neudělal úmyslně - ale znepokojující byl fakt, že se tam asi v těchto chvílích děje něco nekontrolovatelného.

Hrady Mágů byly vůbec záhadou samy pro sebe. Gurroa díky Šahrazád zvítězil nad jedním z Mágů, pravda, ale vítězství to bylo spíše náhodné. Nicméně se potvrdily některé odhady. Například to, že nahý Mág, objímající dívku, není chráněn proti jejím úkladům. Potvrdilo se mu rovněž, že

magická moc není obsažena přímo v předmětech, jako jsou prsten, amulet, či magická koule. Ty jen zprostředkovávaly příkazy Mága dané nějaké skutečně magické moci, která naštěstí nesahala až na opačný konec Galaxie, ale byla omezena na planetu Agaboril, nejvýš do jejího blízkého kosmického okolí. Uběhl už více než rok od chvíle, kdy sem hvězdná loď HGS Geia dorazila - a Gurroa o podstatě této magické síly nevěděl o nic víc, než na začátku.

Měl však už první vědomosti, nebyl docela bez informací, jako zpočátku. A měl i první úspěchy. Díky Šahrazád získal moc nad kouzelným hradem Mága Rázida. Hrad by nebyl bezpečným sídlem, kdyby se ostatní Mágové dozvěděli, co se zde stalo a kdo v něm nyní přebývá. Všechny lidi proto odtud Gurroa raději dopravil na dosud pustou planetu, kterou zatím jiná část jeho bytosti usilovně připravovala k přijetí lidí. Nebyli tu jen lidé z Rázidova hradu, ale i kejklíři od principála Magariče a další, většinou zachráněni z měst nebo z vesnic. Na hradě Mága Rázida teď žilo jen několik desítek Gurroových lidí. Gurroa totiž stále ještě nepochopil, v čem kouzla spočívají, ačkoliv měl ke zkoumání dva prsteny a tři amulety.

Jeden prsten s amuletem vzal ve spánku Mágu Rázidovi. Už z dřívější doby Gurroa od trestance Maibona věděl o dalším ukrytém prstenu. Maibon si mezitím odpykal zbytek trestu, byl propuštěn, ale do svého hradu se už nedostal. Nechal se létajícím drakem, který mu přinesl svobodu, donést až na své tajné místo, kde měl schovány kouzelné předměty. Pak poručil drakovi, aby se vrátil ke svým pánům a sám se těšil, jak se navléknutím prstenu stane opět Mágem.

Měl se raději nechat donést do svého hradu - ale pravděpodobně by mu ani to nebylo nic platné. Gurroa dobře věděl o jeho předsevzetí poslat na sousedovy poddané smečku strašných oblud. Ve chvíli, kdy Mág ze škvíry skal vytáhl truhličku, byl obklopen podivnými cizími muži a po strašném záblesku se ocitl mimo svůj svět, na ostrově, obklopeném mořem, plným nestvůr. Nebyla to trestanecká kolonie ostrova Kečísut, nebyli tu dozorcí, nikdo nikoho nepoháněl do těžké a vlastně zcela zbytečné práce, rostla tu spousta chutného ovoce, byla tu hnízda, plná ptačích vajec - ale podivní muži Maibonovi vytrhli z rukou jeho největší bohatství, kouzelný prsten a amulet - a pak zmizeli beze stopy. Maibon tuto ránu osudu nevydržel. Došel na břeh moře a ačkoliv spatřil, že ve vodě krouží podivné hadovité ryby, rozběhl se a skočil mezi ně. Voda zavířila a v okamžiku zrudla jeho krev. Po chvíli se zase uklidnila, Mág se ale už nad hladinou neobjevil.

Gurroa udělal desítky pokusů s amuletem správce Rázidova hradu - tento amulet měl jen omezenou »pravomoc«, bylo s ním možné vytvářet zejména jídlo, nápoje a různé jiné předměty, ale ničit hmotu mohl jedině v přesně omezených prostorách odpadkových šachet a ani tam nemohl ublížit žádnému živému tvorů - dokonce ani krysám. Záhada pokračovala dále. Jakékoliv přání na vytvoření běžných věcí bylo splněno téměř obratem - trochu se zamlžilo a když se mlha rozplynula, což bylo velmi rychle, byl tu »vyčarovaný« předmět. Měření toku energie, magnetismu, záření a gravitace nepřinesla očekávané vysvětlení. Také mizení hmoty bylo bleskové. Pravda, prsten i amulet zřejmě plnily roli »vysílaček«, jak by nejspíš řekl kterýkoliv technik, jenomže jejich činnost nebyla provázána emisí žádného záření, zvuku, světla ani radiových vln. Když byl prsten izolován v kovové schránce, účinkoval stejně jako mimo ni - ačkoliv běžné vysílačky v takové izolaci ztrácely spojení. Mágův hrad sám bylo sice pevně stavěné sídlo, ale samo o sobě zdánlivě neobsahovalo nic tajemného.

Gurroa věděl, že prsten sám nestačí. Stačilo zapomenout na to, že se prsten znehodnotí při prvním chybném příkazu. Tak mohl Gurroa zkoušet jen příkazy, které už znal. Měl sice moc nad dvěma hrady, ale nevěděl, k čemu by ji mohl nejlépe použít. Ale ono ho už něco napadne...

Gurroa neustále pozoroval časoprojektory vnitřky téměř všech hradů. Viděl a znal jejich pány, dovedl také většinou odhadnout, co udělají v nejbližší době. Mágové byli nesmírně vzdělaní - což bylo přirozené, všem bylo okolo třiceti tisíc let a patřili kdysi k vědecké elitě světa. Nepoužívali svých znalostí často. Většinou se zabývali dost primitivními druhy zábavy. Dobré jídlo, pití, ženy, které se nedokázaly nikdy vzepřít, časté týrání sluhů i lidí mimo hrad, zabíjení bez rozdílu, zda jde o starce nebo nemluvňata. Mágové měli vždycky pečlivě vytrénovaná těla - však také jejich původní majitelé celý svůj krátký život nedělali nic jiného, než že si těla pěstovali, aby pak byl jejich pán spokojen. Proto se Mágové vůči lidem projevovali jako supermani - i bez kouzel, natož s nimi! Jejich vztahy k ženám byly většinou též velice jednoduché - vztahy samců-vlastníků. Bylo až s podivem, jak mohla tato hrstka požívačů, krutých a líných lidí kdysi ovládnout svět a vytvořit vše, čeho teď

jen užívali. Dalo by se to ale přijatelně vysvětlit. Třicet tisíc let života je příliš dlouhá doba. Dosažená úroveň Mágům dovoľovala sladký život bez sebemenšího úsilí a oni se do této pasti chytili. Počáteční nadšení z ovládnutí světa dávno vyprchalo a s ním i chuť cokoliv na tomto světě měnit.

Přinejmenším jeden Mág se ale vymykal z průměru. Ne tím, že by byl k lidem mírnější - naopak, dokázal je týrat mnohem rafinovaněji a rozhodně měl daleko k označení lidumil. Mág Fližgiz jako jediný na svém hradě stále tvořil. Byly to většinou jen příšerné kreatury, obrovské pancéřované obludy, létající nestvůry či podmořští dravci, ale často tvořil i něco nerozpoznatelného, neboť právě v těchto případech se jeho hrad halil do růžové záře a Gurroovi nezbývalo, než se dohadovat, co se v těchto zdech může dít.

Vargrd

Nad severním okrajem pevniny, v blízkosti hrozivě bílého pólu, se rozkládal velký ostrov, celý pokrytý silnou vrstvou ledovce. Nežila tu žádná zvířata, tím méně lidé. Jen ve vodě kolem bylo možné občas spatřit umělé netvory, ale ani ti se tu příliš nezdržovali. Neměli tu co dělat - potravy tu pro ně rozhodně nebyl nadbytek. Pustý ostrov byl něčím zajímavý teprve z velké dálky. Nepatrná sonda kroužící kolem planety zjistila, že se právě v těchto místech nachází velice silná magnetická anomálie. Ostrov byl z dálky podobný obrovskému magnetu. Přitahoval až dolů k povrchu planety její radiační pásma, takže na jeho obloze často zářila polární záře. Sonda rovněž velice brzy zjistila, že magnetická síla ostrova není zdaleka konstantní. Měnila se podle neznámých závislostí, občas pulsovala, jindy jen líně zvedala nebo snižovala svou intenzitu. Na ostrově se přitom zdánlivě nic nedělo. Řádily tu sněhové bouře přírodního původu, od okrajů ostrova se odlamovaly ledovce, unášené mořskými proudy k východu, kde v teplejších částech moře s opakující se jistotou zase tály.

Muž oblečený do polárního obleku v této pustině působil dojmem člověka z jiného světa. Bylo tomu ostatně tak - ale kdo by ho spatřil, pravděpodobně by v prvním okamžiku strnul překvapením. A jistě by si ihned pomyslel, že jen blázen se může odvážit sem do těchto míst bez odpovídajícího vybavení. Kromě polárního obleku neměl tento muž ani lehký batoh se zásobami, jako kdyby byl na krátkém výletě. Široko daleko kolem nebylo žádné útočiště před nepříznivým počasím, místo, kde by se mohl najíst, zahřát a odpočinout si. Muž kráčel opatrně, ale vytrvale. Čas od času pozvedl ruku k obličejí a podíval se na malou krabičku, připnutou na ruce černým plastickým páskem. Krabička měla na sobě okénko s černými číslicemi. Magnetometr.

Gurroa postupoval systematicky. Poté, co bylo jasné, že sonda, umístěná na oběžné dráze nic víc nezjistí, poslal sem na ostrov jednu část své bytosti. Jeho muž teď měřil sílu magnetického pole a snažil se vypátrat, kam směřují jeho gradienty. V podmínkách, kdy se magnetické pole neustále měnilo, by to byl nesmyslný, nadlidský úkol, ale Gurroa měl neustále k dispozici korekční měření ze sond na oběžné dráze a započítat všechny opravy byla pro něho maličkost - k tomu potřeboval jedno jediné dítě, sedící u počítače na mateřské planetě Gurr, přes dva tisíce světelných let odtud.

Postupoval tak stále stejně, dnem i nocí, aniž by si za celou dobu pořádně odpočinul, aniž by se uložil ke spánku. Kdo by ho pozoroval, zjistil by na jeho cestě jen krátké zastávky. Pokaždé po několika hodinách se muž zastavil, odepnul od pasu krátkou lopatu a vyhloubil s její pomocí ve sněhu jámu. Tam vždy krátce odpočíval, ale nikdy ne déle než pár minut. Vždycky brzy vyšel ven a pokračoval v pravidelné chůzi. Tyto krátké zastávky podnikal navíc vždy v noci - ani tma ho nezastavila, neuhnul se ze směru, i ve tmě postupoval dál, jenom nepatrně pomaleji, než za světla. Prošel napříč ostrovem ve směru od jihu k severu, pak šikmo až k západnímu cípu ostrova a opět napříč k východu. Na obrazovce počítače, vzdáleného tisíce světelných let odtud, se mezitím postupně objevovala podivná, barevná mapa. Modrá u okrajů ostrova, směrem dovnitř více a více červenější. Nakonec se objevilo nejsvětější místo - rudý bod přibližně ve dvou třetinách ostrova ve směru sever-jih, blíže k severu a k východu.

Podle planetární mapy, pořízené z oběžné dráhy, měl být v těchto místech mohutný skalní masív, vystupující do výše bezmála čtyř tisíc metrů, pokrytý ledovcem. Sem tedy zamířil muž, kráčející sněhovou pustinou už několik desítek dní.

Na úpatí pohoří se zastavil a jakoby zaváhal. Několik dlouhých minut pozoroval ledovou horu, tyčící se před ním do nebetyčné výše. Byl večer, slunce zapadalo za obzor a hora byla jeho posledními paprsky zbarvená do ruda. Ale také jako kdyby ze samotné hory vycházelo podivné světlo.

Pak se zablýsklo a muž náraz zmizel. Skoro současně se zablýsklo v dlouhé, tmavé chodbě uvnitř hory, - a muž v polárním obleku se objevil zde, téměř sto metrů od místa, kde stál ještě před okamžikem.

Projít stěnou dokáží v tomto světě pouze Mágové. Avšak tento muž zřejmě Mágem nebyl. Mág by nejspíš pokynem ruky rozsvítil v celé dlouhé chodbě jasné světlo, kdežto tento muž vytáhl z kapsy obyčejnou svítilnu a posvítil si s ní na nejbližších pár metrů chodby. Pak s uspokojením vykročil do nitra hory, svítilnou však šetřil. Čas od času si posvítil dopředu, ale vždy zase světlo

zhasínal.

Pak se před ním objevila obrovská vrata, uzavírající chodbu. Muž k nim došel a chvíli si je prohlížel ve světle svítlny. Pak se fialově zablýsklo a muž zmizel, ovšem skoro současně se objevil na opačné straně vrat. Otočil se, aby si je prohlédl, ale po chvilce opět zamířil do nitra hory. Pancéřové dveře ho nepatrně zdržely, ale nezastavily.

Dlouhá chodba opět končila u pancéřových dveří, ale ty muž svým podivným způsobem nepřekonával. Namísto toho se obrátil stranou, kde byl výklenek a v něm další těžké dveře, menší - právě ve velikosti člověka. Teprve u nich se blýsklo a muž jimi opět prošel.

Na druhé straně byla obrovská hala, dlouhá přes kilometr a široká nejméně dvě stě metrů. Výšku této haly bylo těžké odhadnout, protože na jejím dně ve hloubce dobrých sta metrů se neustále převalovaly kotouče husté mlhy a znemožňovaly spatřit její dno. Ve vzduchu byl cítit podivný štiplavý pach a ztěžka se tu dýchalo. Hala byla jasně osvětlená modravým, jakoby měsíčním světlem. Muž v polárním obleku se ocitl na nepříliš širokém ochozu ve výšce, z níž by se každému mohla zatočit hlava. Chvíli mu trvalo než překonal oslnění, jistě způsobené tou spoustou světla. Pak teprve se opatrně nadýchl podivného vzduchu, rozhlédl se kolem a vydal se po ochozu ke kratší straně haly.

V hale bylo v řadě umístěno několik desítek obrovských strojů. Kolosy hučely v hlubokých tóninách a působily až nepříjemným pocitem tlaku u žaludku. Obklopovaly je obláčky růžové mlhy, občas z nich vylétl snop jisker, zase se však obojí rychle ztrácelo. Základy strojů se rozplývaly v mlze na dně haly, vrcholky strojů byly až pod stropem.

Gurroa prošel po ochoze několik set metrů, než došel ke konci haly. Ochoz tu zatáčel, pokračoval podél kratší strany haly a zřejmě vedl kolem dokola - to však nebylo možné na první pohled odhadnout, neboť obrovské stroje bránily celou halu naráz přehlédnout. Ochoz se uprostřed kratší strany haly poněkud rozšiřoval do výklenku ve stěně. Byla tu vidět průhledná stěna, za níž byl mnohem menší sál s desítkami strojů. Gurroa nehledal dveře. Přistoupil ke skleněné stěně, zablýsklo se a on zdánlivě snadno prošel na druhou stranu.

»Ne že bych tě vítal - ale když už jsi tady, snad bychom si mohli trochu popovídat,« ozval se najednou v sále hromový hlas řeči této planety.

Gurroa sebou trhl a bleskově se rozhlédl. Vpravo od něho stálo veliké křeslo, které tu před okamžikem nebylo. Seděl v něm vysoký Mág, oblečený do červeného pláště, bohatě zdobeného stříbrnými a zlatými výšivkami.

»Čekal jsem, že se sem pokusíte proniknout,« pokračoval po chvilce Mág klidným hlasem, když si vychutnal překvapení, způsobené nezvanému vetřelci. »Netušil jsem, že to bude tak brzy - a že sem přijde jenom jediný z vás. Škoda! Kdyby vás přišlo víc, byla by větší zábava.«

Gurroa se mezitím trochu vzpamatoval.

»Nedoufal jsem, že tu někdo z vás bude,« přiznal klidně. »Tvá přítomnost v těchto místech mě ovšem ani nepřekvapuje. Jsi jediný z Mágů, kterého jsem tu čekat měl - Fližgizi!«

»Vím, že mě znáš i jménem,« nehnul Mág brvou. »Víte toho už hodně, je vás v našem světě jako kobylek, které se snesly na pole s bohatou úrodou. Ale ani já nejsem nevědomý, jak si možná myslíš. Vím dokonce, že jste přišli z hvězd.«

»Ty o nás víš?« lehce se zachvěl Gurroa, ale Mág si toho povšiml a ušklíbl se.

»Ovšem, od prvního okamžiku, kdy se vaše létající vozy snesly z oblohy,« pokyvoval hlavou Mág. »Dva jsem okamžitě zničil, ale nezastrašil jsem vás a nedonutil vrátit se zpět ke hvězdám. Místo abyste odletěli a nevraceli se do těchto míst, zůstali jste tu. Když se tě teď zeptám, proč tu jste, co mi odpovíš?«

»Máme pro to několik dobrých důvodů,« řekl Gurroa. »Jsme z hvězd, v tom máš pravdu. Ale nezůstáváme jenom na jednom světě, u jedné hvězdy, poznáváme další a další. Objevíme-li neobydlený svět, obsadíme jej a nastěhujeme sem část našeho lidu. Takto jsme už zalidnili mnoho světů.«

»Rozumím,« přikývl Mág. »Jak říkám, je vás jako kobylek, proto máte zájem o další a další světy. Ale Agaboril, tento svět, nikdy neobsadíte. Agaboril je náš a náš také zůstane! Prostředky k odrazení jakékoliv agrese máme a nebudeme váhat je použít. Nemůžete nám upřít právo na obranu.«

»My ani neobsazujeme světy, kde už žijí myslící bytosti, naopak, přeplněným světům můžeme

sami nabídnout místo. Máme několik prázdných světů připravených pro podobnou naléhavou potřebu,« řekl Gurroa. »Od chvíle, kdy jsme zjistili, že váš svět je obydlený, jsme jej nemínili obsadit - a už vůbec ne násilím. Naopak, uvažovali jsme, jak vašim lidem pomoci.«

»My od vás budeme potřebovat jen jedno,« zavrtil hlavou Mág a vstal. »Vypadněte odtud, dokud je to možné!«

»Zdvořilý - to tedy nejsi!« usmál se Gurroa. »Jenomže my máme více důvodů zůstat tu aspoň nějakou dobu. Nechceme-li obsadit váš svět, chceme se od vás dozvědět, co bude možné - naopak bychom vám možná mohli pomoci. Tak je tomu zvykem v našich civilizacích.«

»Já vám mohu říci jen jedno - vaši pomoc nepotřebujeme a vy se od nás také nic nedozvíte. Koukejte zmizet, dokud si to nerozmyslím. Pokud nezmizíte sami, rozprášíme vás, že nic po vás nezůstane. Tak je tomu pro změnu zvykem tady. Rozumíš mi?« vybuchl Mág.

»Ano, rozumím,« přikývl Gurroa. »Rozprášit, zničit - to umíte. Snadno a důkladně.«

»Samozřejmě!« uklidnil se opět Fližgiz. »Rozprášil jsem už několik desítek tvých krajanů a budu v tom pokračovat, až vás donutím odletět. Ovšem jen do určité doby, protože potom vás zničím všechny a nedám vám ani šanci zmizet. Abys věděl, že to myslím vážně, podívej se na malou ukázkou!«

Namířil ruku vzhůru a cosi zahuhlal. Bylo to tajnou řečí Mágů, ze které už Gurroa ledacos znal, ale tato slova dosud neslyšel.

Strop velké místnosti náhle zmizel. Gurroa měl pocit, že se dívá obrovským oknem na hvězdnou oblohu, ale nebylo to okno, protože obraz se pohyboval jako na promítacím plátně nebo po obrazovce. Gurroa náhle spatřil, jak se mezi jasnými hvězdami objevil jakýsi stín - a zápětí poté uviděl zblízka svou vlastní průzkumnou hvězdnou loď. Obraz se teď přesunul dovnitř, bylo vidět operátory u obrazovek uxionů, prázdnou velitelskou kabinu a místnost s odpočívajícími lidmi. Potom se obraz přenesl ven z lodi. Zabíral teď loď ze vzdálenosti zhruba sta metrů. A najednou...

Z povrchu lodi vyrazil bílý oblak - a loď zmizela, aniž by po ní zůstal sebemenší prášek.

»Tak co, chlapečku?« zašklebil se Mág na svého oněmělého návštěvníka. »Už věříš, že to myslím vážně?«

»To jsem věděl od samého začátku,« vzpamatoval se Gurroa. »Co se týče vyhrožování, věřím vám všechno.«

Mág zřejmě nepostřehl jednu skutečnost, kterou si Gurroa okamžitě připsal jako zjištěné plus. Hvězdná loď Gurroovy flotily zmizela, ale ne proto, že by byla zničena Mágovým útokem. Gurroa uvnitř stihl zapojit ochrannou přechodovou pojistku a ta v okamžiku útoku bleskově konvertovala letoun do nadprostoru. Letoun pak samočinně, už bez dalšího zásahu posádky, poodletěl o deset světelných let stranou a tam se vrátil do »normálního« prostoru. Během milióntiny sekundy se vypařilo skoro šedesát centimetrů pancíře na boku lodi - naštěstí se jednalo pouze o vnější šestimetrovou ochrannou betonovou zónu, loď sama nebyla poškozena vůbec. Bylo nutné tento útok chápat jako vražedný, protože bez ochrany by se pravděpodobně loď vypařila celá.

»Tak co, chlapečku, mám zničit ještě další létající dům s tvými kamarády? Nebo se raději seberete a odletíte sami, dokud vám dávám čas čestně ustoupit?«

»Ty víš i o našich lodích?« hrál Gurroa překvapeného.

»Samozřejmě - od počátku,« zavrčel Mág. »Sleduji vás, jak se snažíte proniknout do tajů našich hradů - a jak se vám to nedaří, protože jste se zaměřili špatným směrem. Teď už ani nedostanete šanci zjistit, kde je pravda. Zato já vím mnohé, o čem dosud nemáte ani tušení. Nejprve přiletěl létající dům docela obyčejných lidí. Těm jsem zničil dva létající vozy a jejich dům potom odletěl. Pak ale přiletěli tvoji krajané. Já vím i to, že ti už nejsou tak obyčejní, jako lidé z první posádky. Vy jste něčím výjimeční - i když mi dosud není jasné, v čem se vlastně lišíte.«

»Myslíš, že jsme rozdílní?« řekl Gurroa.

»Já to vím naprosto určitě, chlapečku,« usmál se ledovým úsměvem Mág. »O možnostech lidí bych ti mohl uspořádat celé mnohahodinové pojednání. Například vím, že lidé ve vašem létajícím domě spolu nikdy nepromluvili ani slovíčko, kdežto ti první, obyčejní, spolu museli hovořit. Znamená to, že se spolu dorozumíváte jinak, nejspíš mozgovými vlnami. Všechno vím, neboj se!«

»Vy ale telepatii nepoužíváte, že?« zeptal se Gurroa.

»My ji především nepotřebujeme,« usklíbl se Mág. »Jinak bychom ji už měli dávno. Ale nás

pár Mágů se vždycky může domluvit i bez telepatie. Jenže to není všechno. Vy se totiž umíte přesouvat v nadprostoru - a tím jste se stali pro nás poněkud nebezpeční. Když za mnou přiletěl Fomer, oči navrch hlavy, že mu jedna zajatá dívka zmizela i z magické klece, byla to hrozivá zpráva. Ještě hrozivější bylo, že jsme ji už oba nedokázali vyvolat na našich magických koulích - zřejmě jste nám stačili přerušit čas. Naštěstí jsem mezitím přišel na to, ve kterém nadprostoru se přesouváte. Vskutku, všechna čest, umíte to - a nepodařilo se mi ani zjistit, jak to děláte, to je co říct! Avšak na mě si nepřijdete. Dovedu váš nadprostor izolovat - jedno z našich pradávných kouzel se k tomu hodí, k vaší smůle.«

Vztáhl ruku a vykřikl další neznámé slovo. V té chvíli kolem Gurroy vyvstala průhledná zeleně svítící stěna. Další slova Mága zazněla jako vyslovená za těžkou oponou, ačkoliv Mág ihned zvýšil sílu hlasu.

»A teď jsi mým zajatcem. Mohu tě zabít - ale nejprve si spolu dojednáme zbývající otázky, které mě zajímají.«

»Vážně si myslíš, že jsem teď tvým zajatcem?« usmíval se Gurroa. Mágova slova svědčila o tom, že on dosud nepochopil samu podstatu Gurroovy existence. I kdyby se mu podařilo zde polapit do jakkoliv neprostupné klece část této složité bytosti, Gurroa jako celek byl mimo a měl neustále možnost zasahovat zvnějšku - zatím jenom teoreticky, protože nevěděl, co všechno může proti němu jeho protivník postavit.

»Ale ovšemže si to myslím, chlapečku,« řekl Fližgiz. »Jsi teď v mnohem dokonalejší kleci, než v jaké se náhodou ocitla jedna ze tvých krajanek u Fomera. Bohužel tamta klec jí umožňovala, aby se k ní dostával alespoň vzduch, kdežto ty máš tolik života, kolik máš vzduchu kolem sebe. Za chvíli se začneš dusit a to bude tvůj konec!«

Mohl mít pravdu - a pak by nejspíš část Gurroovy bytosti uvnitř toho nevelkého prostoru čekala brzy smrt. Jenže celé bytosti by se to dotklo jenom nepatrně. Gurroa se bleskově rozhodl nepodniknout žádné okamžité kroky k vysvobození své součásti a místo toho získat co nejvíce nových, důležitých vědomostí, jaké se jen mohl od tohoto Mága dozvědět. Musel však vzbudit dojem, že se přece jen pokusil zachránit se z této pasti.

Gurroa neprostupoval stěnami tak, aby jeho člověk sám řídil všechno - to by bylo mnohem složitější a riskantnější. Gurroa své lidi střídal. K proniknutí skrz zavřené dveře potřeboval muže dva. První stál před dveřmi a synchronizoval přenos druhého, a to z planety Gurr do prostoru nedaleko od sebe, jenže za dveřmi či stěnou. Jakmile se přenos skončil, první muž se teleportoval na planetu Gurr - to mohl už i bez synchronizace. Vzhledem k rychlosti akce, stejnému oblečení mužů a rovněž výběru podobných osob (Gurroa měl také několik nerozeznatelných dvojčat), vznikl dojem, že zdí jediný muž prošel. Teď ale Gurroa zkusil transportovat dvojníka těsně vedle svého prvního člena, což by vzbudilo dojem, že se uvězněný muž přesunul jen o půl metru vpřed k zelené stěně.

Ale v okamžiku, kdy spustil teleportaci, pocítil dosud nepoznaný pocit. Druhý muž, připravený ke skoku »šestým nadprostorem«, se nepohnul z místa, jakož ani první, právě tak připravený opustit uzavřený prostor. Do vědomí Gurroovy bytosti pronikl místo toho jakýsi signál, který dosud nikdy nezažil. Okamžik musel s překvapením tento signál analyzovat a zjistil, že se jedná o havarijní signalizaci z teleportů. V dalším okamžiku byl jiný člen jeho bytosti na místě, odkud bylo možné teleporty řídit i bez telepatických příkazů. Ve velíně, dávno nepoužívaném tímto způsobem, svítila poplašná hlášení, která Gurroa jediným pohledem rozluštil.

Gurroovy teleporty byly postaveny pro přenos omezených objemů a váhových množství. Spotřeba energie při přenosech totiž razantně stoupá se zvyšujícími se rozměry i váhou, takže maximum pro transport těmito prostředky bylo zhruba tři a půl tuny hmoty přibližně hustoty vody. Toto maximum bylo podle havarijní signalizace při posledním pokusu několikanásobně překročeno - a poprvé v historii se stalo, že teleporty nezvládly přenos jediného člověka. Naštěstí stroje neshořely, neboť pojistky odpojily přetížené zdroje a zabránily tak vážnějšímu poškození teleportů. Gurroa ihned pojistky zapnul - ale už věděl, že opravdu nemůže svého muže z Mágovy pasti zachránit. Zbývalo jenom čekat, až se udusí nedostatkem vzduchu. Mohl jen tento čas účelně využít.

Mág se spokojeně ušklíbl. Během pokusu o teleportaci se na povrchu zelené bubliny, v níž se nacházel jeho protivník, objevilo modravé zajiskření, ale protože se muž uvnitř ani nepohnul, bylo jasné, že neměl úspěch.

»Nedoufej, že se dostaneš ven,« ujistil ho jízlivě. »Teď máš před sebou poslední půlhodinu svého života. Ale mohl bys mi pro změnu říci něco ty.«

»Co bys potřeboval vědět?« usmál se trpce Gurroa.

»Museli jste věnovat nesmírné spousty energie, abyste se vetřeli do našeho světa. Zemřelo tu tolik vašich krajanů! Prosim tě, proč jste ještě tady?«

»Máme pro to dost silné důvody,« řekl Gurroa. »Jenom se obávám, že ty nejsi schopen je pochopit.«

»To mě máš za takového pitomce?« vybuchl Mág. »Než tvoje krajanka unikla Fomerovi, všechno uhadla a jistě měla čas seznámit vás se vším, co se dozvěděla. Kdyby ne, pak věz, že mi je třicet tisíc let! A po celou tu dobu jsem shromažďoval vědomosti, takže teď ovládám téměř všechno, co se do jednoho lidského mozku může vejít! Jak můžeš prohlásit něco tak nejapného, že nejsem schopen cokoliv pochopit?«

»Potíž není v nedostatku inteligence,« odvětil Gurroa. »Ty nejsi schopen pochopit naše důvody ne proto, že by snad přesahovaly tvé inteligenční schopnosti, ale proto, že ty je ani chápat nechceš.«

»Aha - opět mě krutě podceňuješ!« ušklíbl se Mág. »Jak jsem pochopil, všichni se zřejmě hlásíte k myšlence, že si lidé musí navzájem pomáhat. To snad pochopit mohu, ne? Jenže uvažuji trochu dál a dojde ti, proč tady nemáte naději uspět. Jak víš, my Mágové jsme také lidé, i když se tomu označení mnozí bráníme. Je to fakt, proč to nepřiznat. V tomto světě jde o prastarý spor dvou skupin lidí, kdy jedna před dávnými věky zvítězila a druhou na věčné časy uvrhla do poddanství. I kdybyste nás, Mágy, nakrásně přemohli, pak jen vyměníte tyto dvě skupiny, případně byste nás mohli zničit úplně. Ale teď se ptám já vás - jakým právem se chcete míchat do našich věcí? Navíc do záležitostí, definitivně rozhodnutých už před třiceti tisíci lety? Cítíte sympatie s našimi raby? Proč je necítíte také s námi, s Mágý? Radím vám dobře, nechte náš svět na pokoji a zmizte, dokud můžete!«

»Myslím, že si pořád nerozumíme,« zavrtěl hlavou Gurroa. Pociťoval, že vzduch kolem něho je teplý a vydýchaný. Věděl, že čas vyměřený pro rozhovor s Mágem se neúprosně zkracuje. Bublina vzduchu, v níž byl uzavřen, nebyla nijak velká.

»Tady nejde o to, se kterou skupinkou se ztotožňujeme,« pokračoval rychle. »Pokud si myslíš, že my jakožto lidé sympatizujeme se zdejšími lidmi a přehlédli jsme, že i vy Mágové jsou vlastně lidé, pak naopak podceňuješ ty nás. Víme to dobře. I kdyby byl tento svět obydlený bytostmi nelidské podstaty, dopadlo by to stejně. Museli bychom se více starat o tyranizovanou skupinku. To už je naše smýšlení.«

»Naše smýšlení je zase takové, že nemůžeme vašim snahám vyhovět,« řekl Fližgiz útrpně a popošel poněkud blíže ke svému zajatci. »Cožpak si myslíte, že dobrovolně propustíme naše raby z tisíciletého poddanství a sami tiše vyhyne? To od nás nemůžete očekávat!«

»Neočekáváme,« přikývl Gurroa. »Dlouho jsem přemýšlel, jak to udělat, aby se vyhovělo oběma skupinám - jak se u nás říká, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. První myšlenka byla poměrně jednoduchá. Oddělit lidi od Mágů, oddělit je tak, aby se více nemohli stýkat. Buď tím, že těch tisíc Mágů přemístím na jinou planetu ve vesmíru, což by bylo poměrně jednoduché, ale Mágové by tak přišli o svá kouzla. Nebo bych mohl přemístit do jiného světa zdejší lidi, což by bylo asi náročnější, ale stále ještě proveditelné. Jak říkám, záložní planetu máme, nebyl by problém zaříditi ji na stejné úrovni, v jaké žijí lidé tady. Pak teprve bychom jim dali možnost dalšího rozvoje, kterou jim vy tak urputně odmítáte. Mágům by v tomto případě zůstala planeta Agaboril včetně všech kouzel - ale bez lidí. Problém je v tom, že Mágové lidi sice tyranizují, ale také je nutně potřebují, bez nich by brzy vyhnuli. Co teď s vámi?«

»My bychom nevyhnuli - máme už i jiné možnosti, jak žít bez lidí,« zachmuřil se Fližgiz.

»Ano, vím,« souhlasil Gurroa. »Mohli byste se nouzově přemístit do těl vámi vytvořených oblud, do nichž umístíte lidi, aby vám pomáhali tyranizovat své bližní. Mohli byste si vytvořit k nerozeznání podobné náhražky lidských těl, tak byste mohli žít jako Mágové dál. Máte homunkuly, kteří vám mohou nahradit lidské sluhý. To všechno byste mohli. Jenomže já už vím, že ani tyto možnosti nejsou pro vás přijatelné.«

»Ano, to souhlasí,« řekl Mág. »Ale to by bylo od vás dost kruté, nemyslíš? Vždyť byste nás chtěli úplně zbavit lidské podstaty!«

»Lidské podstaty - kterou opovrhujete!«

»Jestli jí opovrhujeme, to je naše věc.«

»Dobrá, souhlasím. Smíte lidmi opovrhovat a přitom je využívat. Nic by nám do toho nebylo, kdybyste přitom trochu respektovali i druhou stranu, zdejší lidi. A ti, kdykoliv se jich zeptám, jsou jednoznačného názoru. Bez Mágů by pro ně byl život snesitelný, kdežto takhle...«

»A co je vám do nich?« vybuhl Mág. »Proč pořád strkáte nos do věcí, po kterých vám nic není?«

»Protože my se nedomníváme, že nám to může být jedno,« řekl Gurroa.

Oddechoval už namáhavě, vzduch v bublině, kde byl uzavřen, byl stále chudší na kyslík.

»Podívej se - mohli bychom odletět, ale svědomí by nám nedovolovalo klidně spát, neboť bychom věděli, že jsme tu bez pomoci zanechali myslící bytosti, které naši pomoc potřebují.«

»Dobrá, tak se tedy nedohodneme nikdy,« prohlásil Mág. »Když nechcete odletět, neodletíte. Míra mé trpělivosti se už dávno naplnila, ale doposud jsem vám nechával šanci aspoň se ctí ustoupit. Nechcete-li ji využít - vaše smůla. Zničím vás, zničím vás všechny! Přiletí-li sem jiné lodi, dobrá, zničím je také. A pokud vás ani to nepoučí, najdu si způsob, jak vám zabránit, abyste sem létali. Tak jako jste vtrhli k nám, můžeme my vtrhnout k vám. Uvidíme, jak se vám bude líbit, když pro změnu budeme my zasahovat podle našeho gusta ve vašem světě!«

»Vidíš - a to je další důvod, proč nemůžeme nechat tento svět být,« vzdychl si ztěžka Gurroa.

Nebylo to způsobeno pouze nedostatkem vzduchu, který už také silně pociťoval.

»Nejde o lidi ve světě Agaboril, ale i o ostatní světy. Máš pravdu, nemůžeme zanechat zdejší lidi bez pomoci živořit v pekle, které jste jim připravili. Kdybychom je ponechali v jejich bídě, nehnuli pro ně prstem, měli bychom vinu na jejich neštěstí. Máme takové úsloví: kdo zlu neodporuje, sám se proviňuje. Neplatí to absolutně, někdy je nutné zlo vydržet, nemáme-li možnost je odstranit. Ale pokud tu možnost máme, nesmíme nečinně přihlížet, když se někomu děje taková krivda.«

»No vidíš - tady naštěstí nebudete moci zasahovat, neboť my, Mágové, jsme mnohem silnější než vy. Nebudete moci ani zasahovat, ani přihlížet, protože vám nic z toho nedovolíme. Máte jenom dvě možnosti - ustoupit okamžitě z této oblasti všehomíru, nebo tu zahynout.«

»To je právě otázka,« řekl Gurroa. Točila se mu hlava a musel se posadit, jinak by se neudržel vzpřímeně, ale jeho telepatická inteligence narušena nebyla. Gurroa jasně vnímal i ve chvílích, kdy jeho lidé umírali.

»Kdybychom ustoupili a nechali statisíce nešťastných lidí svému nezáviděníhodnému osudu, cítili bychom vinu, ale nejen to,« pokračoval. »Věděli bychom, že ani vy už nebudete nečinně sedět ve svých hradech jako dosud. Existence našich světů by ve vás vyvolávala pocit strachu, že někdo ví o vaší vině a že snad přece jednou poneseš ovoce zla, které jste tak dlouho provozovali. Ani vy byste nezůstali při starém. Obávám se, že se pokusíte naše světy napadnout a zničit. Máš pravdu, vaše magické síly jsou příliš mocné, než abychom je mohli ponechat bez povšimnutí. Pokud teď ustoupíme, ztratíme nejen dnešek, ale i budoucnost. Je to pro nás nesmírně těžké rozhodování, ale my už také ustoupit nemůžeme.«

»Dobrá,« přikývl Mág. »Vaši lidé, jak vím, jednají tak, že každý z nich může zodpovídat nejen za sebe, ale také za všechny ostatní. Pokud sám prohlašuješ, že neustoupíte, mohu to s klidným svědomím přijmout jako vyhlášení války vaší civilizace našemu světu. Já tu válku přijímám, alespoň je to válka, kterou jste nám vnutili. A začneme hned, nač to oddalovat. Dívej se, co udělám s vašimi hvězdnými loděmi, které stále patrolují v blízkosti našeho světa, ačkoliv už vědí, že se další z nich vypařila!«

Opět se objevil místo stropu obraz kosmického prostoru. Mág vstal z křesla a pohybem ruky, zřejmě svým prstenem vedl obraz k další lodi Gurroovy flotily.

Gurroa v zelenavé bublině klesl k zemi. Z posledních sil vytáhl z kapsy fotomet a zamířil jím na Mága. Ten ho zřejmě stále pozoroval, protože se náhle k němu otočil a na plné kolo se rozesmál.

»Chlapečku, myslíš si, že nevím, co to držíš v ruce? Dej pozor, aby sis tou hračkou neublížil! I když, pravda, je to zbraň, která by mě mohla zasáhnout skrz moji magickou past, ta vskutku neomezuje světlo a nechrání proti světelným zbraním, jenomže já mám stále kolem sebe mnohem důkladnější ochranu, která není omezena na mé létací křeslo, jak si asi naivně myslíš! Podívej se!«

Kolem Mága se na okamžik zjevila jiná bublina, pro změnu růžová. Tvořila přibližně kouli

o průměru tří metrů, přičemž Mágův pupek byl právě uprostřed a křeslo bylo teď zcela mimo.

»Tohle mě chrání proti tvé zbrani, chlapečku!« řekl Mág k umírajícímu s převahou. »No ale vystřel si, ať máš aspoň pocit, že jsi udělal všechno, co bylo v tvých silách!«

Gurroa z posledních sil pozdvihl fotomet. Mág se na něho usmíval ledovým úsměvem, ačkoliv Gurroa dotáhl fotomet až k očím a podíval se na svého protivníka jeho zaměřovačem. Pak jeho ruka s fotometem bezvládně klesla a Fližgiz se opět rozchechtal...

V té chvíli se třikrát rychle po sobě v místnosti blýsklo ostrým světlem fialové barvy.

Mág Gurroovi ukázal hranice své ochranné koule a Gurroa z posledních sil podle nich zasynchronizoval své teleporty. Dva silní muži se rázem objevili těsně vedle čaroděje uvnitř jeho ochranné magické koule - a nedovolili Fližgizovi, aby se vzpamatoval. V témž okamžiku zmizeli - spolu s ním. Vzápětí se na tomtéž místě objevil další muž, ukázal rukou s prstenem na magickou past a vykřikl jediné slovo.

Nejprve zhasla narůžovělá ochranná bublina kolem muže s prstenem, hned po ní zelenává - a ležící Gurroa pocítil závan vzduchu, který sice v těchto prostorách obsahoval jakési nepříjemné pachy - ale byl to opět čerstvý vzduch planety Agaboril...

Vargrd - centrum, před dávnými třiceti tisíci lety tajně vybudované hluboko v horském masivu na ledovém ostrově, bylo kdysi nejdůležitější útočiště Mágů. Žili tu společně celých pět tisíc let, než se rozhodli osamostatnit se, než si mezi sebe »spravedlivě« rozdělili svět a postavili si hrady, jako přepychová sídla a současně symboly neomezené moci.

Zpočátku ovšem nebylo všechno takové jako v současnosti. Původní Vargrd byla dnešní severní část pevnosti. Byly zde všelijaké továrny, podzemní elektrárny a skleníky, schopné produkovat neustále čerstvé potraviny pro dva tisíce lidí, za které se původně Mágové považovali. Podzemní elektrárny byly dávno vychladlé a k jejich reaktorům by se dnes mohl kdokoliv přiblížit, mohl by dokonce i vstoupit dovnitř, protože atomové reakce v nich skončily již před dvaceti osmi tisíci lety. Také skleníky byly prázdné - celé desítky tisíc let do nich nikdo nevstoupil a rostliny zde už dávno nežily. Místo původních strojů vznikly jiné, jejich síla byla mnohem mohutnější než síla atomových reaktorů a jejich schopnosti tvořit byly mnohem větší než možnosti skleníků přeplněných rostlinami.

Gurroovi lidé tu našli sál s centrálními řídicími stroji. Byly to velké nádrže, v nichž se nacházely nevhledné šedivé desky interferenčních pamětí. Na nich byla uložena veškerá moudrost Mágů, tady byly umístěny stroje, schopné porozumět člověku a za pomoci příslušných aktuátorů splnit jeho přání. Byly to velmi výkonné stroje, srovnatelné snad s pozemskými počítači, jenže o několik generací dokonalejší. Řídily je i obdobné programy, před dávnými tisíciletími zaznamenané na šedivé desky. Mágové sem byli prostřednictvím nepatrných krystalků, schopných přenášet příslušné podněty bez drátů, ale i bez pomalých elektromagnetických vln, kdysi připojeni, takže mohli využívat všeho, co tyto stroje dokázaly. A nejen to - pomocí těchže krystalků programy Mágy identifikovaly a nikdy nedovolily, aby vládcí prstenů utrpěli újmu od svých kolegů. Programy, napsané Mágy, však pochopitelně nechránily ostatní, nepriviléžované lidi.

Z teorie nadprostorů je možné odvodit, že nadprostorů prvního řádu je osm, druhého řádu šedesát čtyři. Gurroa znal nadprostorů sedm, z toho čtyři prvního a tři druhého řádu. Vysílačky Mágů používaly nadprostor druhého řádu, zatímco aktuátory jiný nadprostor, prvního řádu - oba byly až dosud Gurroovi neznámé.

Několik desítek hodin strávil Gurroa studiem knih, které si vyvolal z paměťových desek Vargrské pevnosti. To, co se dozvěděl, ho uspokojilo. Oba dva nadprostory používané Mágy měly omezený dosah, zhruba do devadesáti světelných let. Tak daleko se mohli Mágové pohybovat, tak daleko by mohly jejich kouzelné prsteny a amulety dávat příkazy a tak daleko sahaly i aktuátory, schopné kdykoliv syntetizovat - ale také naopak rozložit - jakoukoliv hmotu. Gurroa se trochu zachvěl, když zjistil, že v dosahu Mágů se nachází jedna nově osídlovaná planeta, Fosonbi, dokonce zabydlovaná lidmi Země - co by tam mohli Mágové napáchat, nedalo se ani odhadnout.

Potvrdilo se také, že stroje ve Vargrdu není v lidských silách zničit, že to nedokáží ani Mágové. Energie, kterou tyto kolosy disponovaly, byla lidským rozumem těžko představitelná.

Vycházela totiž ze samotné hmoty, kterou dokázala měnit s lepší účinností, než se přeměňuje v jádrech hvězd, ale dovedla ji dávkovat tak přesně, že mohla snadno splnit i Mágův požadavek, aby se nápoj v jeho šálku ohřál jen o půl stupně. Tato energie byla pod kontrolou základních řídicích programů, které by asi na pokus o destrukci Vargrdu reagovaly uvolněním právě takové dávky energie, aby ji znemožnily a nepoškodily přitom planetu. Gurroa odhadl, že tato planeta by zřejmě jako jediná ve vesmíru přečkala sama, bez zásahu zvenčí a bez úhony i výbuch svého slunce, protože stroje ve Vargrdu mohly nejen vytvářet účinné štíty, ale mohly i pozměnit oběžnou dráhu planety.

Zničení Vargrdu nepřicházelo v úvahu - ale tato ochrana se vztahovala jenom na planetu jako celek a dále na samotný Vargrd, ne však na programy, uložené v jeho pamětech. Na ty se Gurroa zaměřil, rozluštil jejich kódování a mohl je měnit podle potřeby. Jádro těchto programů se staralo o globální zabezpečení světa proti katastrofám. Bylo ovšem chráněno proti změnám tak, že je ani Gurroa nedokázal změnit, nebylo to však ani nutné. Naopak programy pro obsluhu Mágů už tak důkladně chráněné nebyly - a po pouhém měsíci pobytu zde ve Vargrdu je mohl Gurroa změnit.

Především odpojil všechny vysílačky dosud žijících Mágů planety Agaboril od receptorů. Tento zásah byl nutný, neboť až dosud se mohl kterýkoliv z Mágů znenadání objevit uvnitř Vargrdu a zničit Gurroovy lidi, nechráněné před zkázou, tak jako byli chráněni vládci prstenů.

Prsteny a jiné magické předměty přestaly náhle plnit svým pánům veškerá jejich přání, ale to nebylo všechno. Naráz se vedle každého z nich objevila eskorta dvou Gurroových lidí a v okamžiku je odnesla na Lintarheu. Tato pustá planeta ani neměla pevninu, devadesát pět procent jejího povrchu tvořilo moře plné všežravých netvorů. Zbytek připadl na desetitisíce malých i větších ostrovů. Sem byli už dříve dopraveni tři bývalí Mágové. Nejprve Rázid, pak Maibon, který se sám vrhl do moře a zahynul, a naposledy Fližgiz. Teď se k nim tedy připojili i ostatní, ale každý na jiný ostrov, aby se spolu nemohli dohovorit. Bez svých kouzel a bez služebníků by byli Mágové k politování - ale kdo by je chtěl litovat, měl by si včas uvědomit, že na každého tohoto muže připadá od počátku jejich éry až do současnosti několik set miliónů povražděných lidí.

Gurroa dlouho uvažoval, co podnikne dál. Ponechat Vargrd tak jak je a vybavit všechny obyvatele Agaborilu kouzelnými prsteny? Kapacita generátorů a aktuátorů by to umožňovala, ale to by asi nebylo nejlepší řešení. Sami Mágové byli toho důkazem. Kdysi to byli nejpřednější vědci zdejšího světa, dokázali přece vytvořit Vargrd - i když byli též bezohlední, sobečtí a krutí, neboť všechno, co vytvořili, obrátili proti svým bližním a hleděli jen na svůj prospěch. Ale zahálčivý sladký život je ukolébal k naprosté nečinnosti, která se pak stala jejich záhubou, když se po dlouhé době setkali s něčím novým. Jediný z nich rozpoznal hrozící nebezpečí. Ale tento člověk, byť vyzbrojený prostředky nesmírně ničivých účinků, nedokázal najít účinný tah proti civilizaci Gurroa, jediné civilizaci, která měla proti němu šanci zasáhnout.

Dát všem lidem tento sladký život?

Gurroa rozhodl rychle, jak odpovídalo jeho telepatické podstatě, která může současně nad jedním problémem přemýšlet tisíce mozky najednou. Lidé Vargrd nedostanou. Zůstane tu, jen aby ochraňoval planetu Agaboril. V jeho možnostech bylo vyvolávat i potlačovat zemětřesení, krotit síly v podzemí, i chránit planetu proti kosmickým silám, které by se jinak mohly stát záhubou každé civilizace. Bude vhodné postavit časem podobné Vargrdy i na ostatních planetách Galaktického společenství, uvažoval Gurroa - ale ne aby sloužily myslícím bytostem tak neomezeně, jako dosud Mágům.

A což na planetě Gurr, samém domovském světě civilizace Gurroa? Gurroa se zamyslel trochu déle. Civilizace Gurroa, či spíše on, jediná telepatická bytost, už teď vládne silám, které jsou nedostupné ostatním lidem. Pokud jde o Vargrd, jistě si jej postaví také - proti účinnému bezpečnostnímu systému nelze mít námitek. Ale ovládat jej pomocí čarovných prstenů, nebo ještě lépe, přímo telepaticky? Asi by to bylo možné, ale na tuto sladkou past si bude muset dávat pozor. Možná smí použít tyto prostředky v nouzi, pro záchranu lidí, kteří se ocitnou v nebezpečí. Ale ne na každodenní užívání.

A co s Mágů?

Na planetě Lintharea by byl život snesitelný, ostrovy byly v tropickém pásu a každý z Mágů měl jeden ostrov celý pro sebe. Nechat je tam dožít, když už nebudou nebezpeční? Ostrovy se nápadně podobaly Havajským, o nichž se tvrdí, že jsou rájem na Zemi. Pobyt v takovém ráji by měl

být trestem za miliardy povražděných spoluobčanů, za hrůznou genocidu, jakou dosud nikdo ve vesmíru na vlastním národě nespáchal? Ta nemohla být promlčená ani uplynutím třiceti tisíc let.

Gurroa nezabíjel, když to nebylo nutné. Ponechat zhýčkané, všemocné a až dosud nesmrtelné Mágy svému osudu na pusté planetě, to mohl být dostatečně vysoký trest. Mohou si tu žít déle než pět set let, jenže s holýma rukama a vlastně v samovazbě, bez možnosti kontaktu nejen s jinými vězni, ale ani se strážemi. Nebyli za mřížemi, jako zločinci z jiných světů, avšak dobře věděli, že svobodu už nezískají nikdy víc - a nikdy už také nebudou mít možnost prodloužit si život. Mohli si jej teď jedině zkrátit, jako to udělal Maibon.

Gurroa soudil, že jejich osud už nebude měnit.

© Praha 1993

Obsah:

HGS Geia.....
Ústup.....
Doly na ostrově Kečísvut.....
Město Ho-d-lan.....
Rázid.....
Vyvolená.....
Kašpaři.....
Na hradě Mága Fomera.....
Šahrazád.....
Sněm.....
Hračky Mága Fližgize.....
Vargrd.....
Obsah:.....
